3 1761 06634649 5

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/mathildeenungkon05suee

Mathilde.

En ung Kones Memoirer.

Af

Eugène Sue.

Oversat

af

Ludvig Jordan.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.
Oversætterens Forlag.
Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.
1844.

brief
PQA
0041579
v.5

Første Capitel.

Brevet.

Med Mistro gaaer jeg over til dette nye Afsnit af mit Liv.

Idet jeg skildrede de Begivenheder, der fulgte paa hinanden fra min Barndom af til min Formæling med Herr de Lanry, og senere fra Brylluppet til det Øieblik, Gontran forlod mig saa grusomt, for at opsøge Ursula i Paris, kunde jeg uden Frygt overlade mig til alle mine Erindringer og de Indtryk, de fremkaldte; der var Intet, jeg behøvede at fortie eller fordølge for mig selv; Oprigtigheden faldt mig let.

Jeg kunde ikke bebreide mig Andet end at have overdrevet visse ædle Følelser; jeg havde tilstaaet Herr de Lanry, at mine Lidelser ikke kunde erhverve mig Verdens Sympathi, selv om Verden havde kjendt dem; thi det havde brøstet mig paa Kraft og Værdighed i min Opførsel.

Jeg havde underkastet mig blindt, føiet mig feigt; jeg havde kun forstaaet at græde og lide — og at lide er ligesaalidt en Dyd, som Taarer er et Sprog.

At lide for en ædel Sag, er stort og skjønt. Men at bære et uværdigt Væsens Foragt og Beskæmmelser med Ydmyghed, er en utilgivelig Svaghed, der vel undertiden kan vække en kold Medlidenhed, men aldrig nogen rørende Deeltagelse.

Denne Opdagelse var mig en frygtelig Lære; jeg følte, at mine mange Lidelser neppe gave mig Ret til at blive beklaget; Overlæg og Erfaring sagde mig, at Ursula med sine Laster og sin udfordrende Forførelsesgave kunde, ifølge Verdens eller rettere de fleste Menneskers Synspunct, maaskee behage, medens jeg kun turde Regning paa en mat Agtelse eller en ringeagtende Medlidenhed. Men jeg havde dog den trøstelige Overbeviisning, at jeg aldrig havde krænket mine Pligter; af denne Følelse øste nu jeg igjen et Slags bitter Ringeagt, hvormed jeg betragtede Verdens Dom og min Mands Forkeerthed.

Jeg kan ikke beskrive den Modløshed og Sløvhed, der bemestrede sig mig, da jeg efter en lang Sygdom saae mig alene, grædende over mit Barn, der var hensovet, inden det endnu var kommet til Verden.

Grev de Mortagne's, min eneste Støttes, tragiske Endeligt forøgede det Piinlige i min forladte, hjælpeløse Stilling

Saalænge Vinteren varede, led jeg med sløv Resignation; men da Foraaret kom, vakte Synet af de første skjønne Dage, af de første Blomster, bittre Smerter i min Sjæl; den mørke Vinter harmonerede dog med min Fortvivlelse; men da Naturen atter viste sig i sin hele gjenfødte Pragt, da Alt om mig begyndte at leve og at elske, da jeg følte den varme, af de første Blomster kryddrede Luft, da jeg hørte Fuglenes muntre Sang i Buskadset — da var jeg i Sandhed værd at beklage.

Synet af den fredelige og smilende Natur var mig forhadt; jeg følte, at Evnen til at elske og være lykkelig var rykket op af mit Hjertes Grund med Rod.

Hvad nyttede mig disse skjønne Dage med deres Varme, deres Sol og deres blaae Himmel? Hvad nyttede mig disse skjønne, stjerneklare Nætter med deres vederqvægende Friskhed, deres Vellugt og Mysterier?

Jeg var ofte et Bytte for grusomme Anfald af Fortvivlelse og afmægtigt Raseri, naar jeg tænkte paa, at mit Barn vilde have gjort mig Livet skjønnere, end det nogensinde havde været; thi i Moderkjærligheden havde jeg aaret uendelige Kilder til

Trøst. Hvor haanlig, hvor grusom og uværdig Herr de Lancry's Opførsel imod mig end var blevet, vilde den dog aldrig have kunnet naae mig i den herlige Lyksalighedssphære, hvortil mit Barn vilde have hævet mig.

Da indsaae jeg det Frygtelige i mit Kjøns Stilling. Hos os kan intet virksomt, practisk ydre Liv træde i Stedet for Hjertets.

Ifølge en af Skjebnens sælsomme Ubilligheder kunne Mændene, der generes af en flygtig indre Smerte, finde tusindfold Erstatning — Mændene, hos hvem Kjærlighedsevnerne ere langt mindre udviklede end hos os; thi det er en gammel forslidt Sandhed, at hvad der for os er hele Tilværelsen, er Adspredelse for dem.

Trods min Mands afskyelige Opførsel imod mig, indsaae jeg, at det ene Forræderi hverken kan beføie til det andet eller undskylde det. Det var ikke af Agtelse for Herr de Lancry, men af Agtelse for mig selv.

Jeg følte, at jeg, ifølge Verdens Anskuelser, maaskee havde al mulig Ret til at søge Erstatning i en strafværdig Kjærlighed; men selv om jeg ikke havde anseet dette Slags Hævn for nedværdigende og lav, troede jeg dog, at Kilden til enhver end Tilbøielighed var udtørret hos mig.

Undertiden forfærdedes jeg over de Følelser

af Had og Ondskab, der opstege hos mig. Mindet om Ursula var mig en Gru; hvergang jeg tænkte paa hende, forekom Hævnen mig sød.

Atter en af disse jammerlige Forkeertheder i vor Stilling. En Mand kan styre sin Harme paa sin Fjende; han kan fordre ham ud, dræbe ham i Alles Paasyn og skaffe sig selv en frygtelig Retfærdighed. En Kone, der fornærmes af en anden i hvad der er hende meest helligt og dyrebart, kan kun fortære sine egne Taarer.

Sælsomt! Vi, der dog lide saa meget for Kjærlighedens Skyld — vi kunne ikke hævne os paa nogen værdig eller glimrende Maade. Vi kunne hævne os med Foragt, vil man indvende. Foragt! — Hvad formaaede min Foragt mod Ursula, der allerede havde tømt Skjændselsbægeret til Randen?

Paa saadanne heftige Øieblikke fulgte en slov Ligegyldighed; og saaledes henrandt mit Liv.

Bønnen og Omsorgen for mine Fattige bragte mig — jeg tilstaaer det rødmende — kun en flygtig Lettelse; det Gode, jeg gjorde, tilfredsstillede mit Hjerte, men udfyldte det ikke.

Flere Gange raadede min stakkels Blondeau mig til at forandre Opholdsted, til at reise; jeg følte hverken Tilboielighed eller Styrke dertil; Alt, hvad der omgav mig, tilbagekaldte mig de bittreste, de smerteligste Minder, og dog blev jeg i Ma-

ran, nedslaaet, afmægtig baade paa Sjæl og Legeme.

Dagene, Maanederne henrandt saaledes under et Slags Bedovelse i Tanke og Villie.

Jeg førte et Eremitliv; Herr de Lancry havde taget alle sine Tjenere med sig; min Huusholdning bestod kun af Blondeau, to Kammerpiger og en gammel Kammertjener, der havde staaet i Tjeneste hos Grev de Mortagne.

Jeg gik meget, for at finde Lise i min Trætted; kom jeg hjem, satte jeg mig maskinmæssigt til et eller andet Tapetseriarbeide Det var mig umuligt at beskjæftige mig med Musik; min Nervespænding var saa stor, at Pianoets Toner tildrog mig et Slags heftig Zittren og afpressede mig Strømme af Taarer.

Hertuginden af Richeville skrev mig ofte til, da hun havde seet min Mand komme til Paris, for at opsøge Ursula; hun gjorde mig det Tilbud at ville hente mig fra Maran, skjøndt det faldt hende tungt at fjerne sig fra Emma og forlade hende i Klosteret sacré coeur, hvor hun fuldendte hendes Opdragelse. Jeg havde takket denne fortræffelige Veninde for hendes Tilbud og bedet hende om ei at forlade sin Datter, ligesom heller ikke at omtale hverken Herr de Lancry eller Ursula i sine

fremtidige Breve; thi jeg vilde aldeles Intet vide om deres Vandel.

Hertugindens Breve vare fulde af Godhed og Ømhed. Hun forstod og ærede min Kummer, men hun opfordrede mig dog til at komme til Paris, skjøndt jeg dengang følte en uovervindelig Afsky for at vende tilbage til Verden.

Af mine Forretningsmænd erfarede jeg, at Herr de Lancry ødelagde mig; han eiede min Fuldmagt; thi Fælledsskab i Formue var en Betingelse i vor Ægteskabscontract, og han kunde derfor ustraffet og lovmæssigen bortødsle min hele Rigdom.

Jeg tilstaaer, at disse Pengeanliggender vare mig temmelig ligegyldige; den aarlige Indtægt, han havde udsat for mig, var tilstrækkelig til mine Nødvendigheder; desuden havde Hertuginden meddeelt mig, at Grev de Mortagne vel ikke, paa Grund af sin pludselige Død, havde kunnet tænke paa Midler til sikkre Alt, hvad han efterlod mig, for min Mands Ødselhed; men at han dog havde overdraget Hertuginden en betydelig Summa, der var bestemt til at betrygge min og mit Barns Fremtid i det Tilfælde, at Herr de Lancrys Opførsel skulde gjøre en saadan Hjælp nødvendig. Ak, dette Barn levede ikke mere — hvad brød jeg mig derfor om Fremtiden?

Saaledes forløb to Aar med den monotone Hurtighed, en eensformig Levemaade pleier at medføre.

Da disse to Aar vare forløbne, led jeg ikke længer; jeg følte hverken Glæde eller Smerte. Det er muligt, at denne Apathi vilde have varet endnu længer, hvis ikke følgende Brev fra Hertuginden af Richeville havde viist mig den ubetingede Nødvendighed af at komme tilbage til Paris.

Paris, den 24 October, 1834.

Trods Deres modstridende Ønske er jeg nødt til at meddele Dem Noget om Herr de Lancry, min kjære Mathilde. Igaar erfarede en af mine Venner ved et reent Tilfælde, at Deres Mand staaer i Begreb med at sælge Maran; men Kjøberen har, saavidt jeg veed, budt en tyve à tredivetusind Francs mindre end Herr de Lancry fordrede for Godset. Jeg veed, hvor kjær denne Eiendom er Dem, fordi den har tilhørt Deres Moder — saavelsom ogsaa, fordi den har været Vidne til Deres hemmelige Lidelser . . . . tager jeg feil? . . . . og jeg troede derfor, efterat have raadført mig med Herr de Rochegune, der har været i Paris i en Maaned, at handle rigtigt i at sende min Forretningsmand hen til Herr de Lancry, der ikke kjender ham, for at byde ham en høiere Sum for Godset end den, der allerede var ham tilbudt; Deres

Mand antog det nye Tilbud, Kjøbecontracten er opsat, men Deres Nærværelse i Paris er uundgaaelig nødvendig.

Ifølge Deres Ægteskabscontract kan De Intet besidde for Dem selv. Der udfordres derfor mangfoldige Formeligheder, for at sikkre Dem Eiendommen i et fremmed Navn og saaledes betrygge den mod Deres Mands Nedrighed. Hvis Forslaget derfor behager Dem, kan De faae den Summa, Grev de Mortagne i sin sidste skjebnesvangre Nat anbetroede mig, fordeelagtigen anbragt.

Tilgiv mig disse kjedelige Forretningsanliggender, mit kjære Barn! Ikke sandt, De indseer, hvor vigtige de maae være Dem? Og jeg føler mig lykkelig over det Tilfælde, der gjorde mig det muligt at skaane Dem for en ny Kummer og nye Smerter.

En Reise til Paris bliver derfor uundgaaelig, og det vil maaskee ogsaa rive Dem ud af den apathiske Tilstand, hvori De befinder Dem. Stakkels Mathilde, Deres Breve bringe mig til Fortvivlelse. Skulde Deres Kummer virkelig være ulægelig? Maa De nødvendigviis overlade Dem til en fortvivlet Uvirksomhed? Skulde Venskabet ingen Trøst kunne byde Dem? Hvorfor isolerer De Dem saa haardnakket med Deres mørke Tanker?

Jeg forstaaer Deres Afsky for Verden bedre

end nogen Anden; men gives der da ingen Middelvei mellem streng Indgetogenhed og Glædens Hvirvel? Jeg vover ikke at fortælle Dem om min Lykke eller fremstille mit Liv som et Exempel, for at anbefale den Længsel, jeg gjerne vilde vække hos Dem efter at tilbringe Deres Existents stille og roligt blandt nogle faa oprigtige Venner; -- min Emma er hos mig, og De kan svare mig med Grund, at jeg maa være lykkelig i enhver Stilling. Men jeg troer dog, at den Eensomhed, hvori De lever, maa forbittre Deres ædle Hjerte, hvis det var muligt, at dette kunde miste nogen af sine herlige Egenskaber; og jeg gjentager derfor endnu engang: Kom i vor Midte!

Siden Emma's Opdragelse endtes og jeg forlod Klosteret Sacré-coeur, har jeg traadt i et fortroligt Forhold til nogle Damer, der ere ældre end jeg; thi jeg har nu for Alvor gjort mig til en gammel Kone, og derved afvæbnet dem, der formodede, at jeg endnu ønskede at gjøre Pretensioner. Hver Aften er jeg hjemme, og maa virkelig vise mig uboielig; ellers vilde min lille Salon blive indtaget med Storm. Samtalen dreier sig ofte om Dem; Deres Mands Opforsel er saa skandaløs, den afskyelige Kone saa fræk, og Deres Resignation saa dydig og ophoiet, at Alle ere enige i at beklage og beundre Dem.

Revolutionen har gjort Ende paa al Selskabelighed; der gives for Øieblikket ingen store Cirkler; intet fornemt Huus staaer aabent; men dette skeer mindre af Had til Regjeringen, som man ikke bekymrer sig synderlig om, end paa Grund af det Umulige i at forene det Ueensartede.

Under Restaurationen var Hoffet med sine Pligter, sine Forbindelser, sin Ærgjerrighed, sine Intriguer det Baand, der forenede vor Verden; nu er der Intet, der paalægger Forpligtelser; Enhver isolerer sig efter sin Smag og sine Tilboieligheder, og Coterierne danne sig. Den sardinske og østerrigske Gesandt ere de eneste Middelpunkter, om hvem de adspredte Fragmenter af vort gamle Selskab endnu samle sig.

Undres ikke over, at jeg indlader mig i disse tilsyneladende barnagtige Enkeltheder, min kjære Mathilde, idet jeg forlanger et saa alvorligt Skridt af Dem.

Hvis Verden var, hvad den var for fire Aar siden, hvis der endnu gaves et Hof, vilde jeg begribe Deres Modbydelighed for at ombytte Maran med Paris; Fruentimmer af Deres Charakteer rodme for deres Fornærmere, og Herr de Lancry's skjændige Opforsel vilde da have gjort Dem denne Indgetogenhed til Pligt; thi det er ganske rigtigt hvad De skriver: „Enten lider en Kone ved

sin Mands Utroskab, eller hun lider ikke; i intet af disse Tilfælde sømmer det sig, at hun lader Verden blive Vidne, enten til sin Kummer eller sin Ligegyldighed." Men jeg foreslaaer Dem jo ikke at vise Dem offentlig for Verden, kjære Barn; mit sædvanlige Selskab, der eenstemmigen ønsker at see Dem i sin Midte, bestaaer neppe af femten til tyve Individer, og de ere næsten Alle beslægtede med mig.

Jeg vil giøre Dem bekjendt med nogle af dem; det skal være mit sidste Argument, hvormed jeg vil stemme Dem til Gunst for mit Forslag.

Næsten hver Aften vil De see den fortræffelige Fyrst Hericourt og hans Gemalinde hos mig. Begge have ved Godhed og Sjælsstorhed erhvervet sig Tilgivelse for et langt Livs Lykke og Omhed — et Liv, der aldrig er bleven formørket af nogen Sky. Den første Revolution berøvede dem deres Godser, den sidste deres Æresposter, hvori hele deres Formue bestod, men dette Slag, der vilde have knækket mangen Andens Mod, have de baaret med en saadan Ynde og Sjæleadel, at deres Uheld nu har erhvervet dem ligesaa stor Agtelse som deres tidligere Lykke.

Jeg forsikkrer Dem, Mathilde, at Synet af begge disse Gamle med deres milde Alvor vil berolige

Dem godt og give Dem Mod til at bære Deres Ulykke med større Fasthed.

For to Dage siden besøgte jeg Fyrstinden tidligt om Morgenen. Hun og hendes Gemal beboe et lille Huus i Nærheden Barriere de Monceaux. Til dette Huus høre en skjøn Have, der i Forening med Qvarterets eensomme Beliggenhed og billige Priser have bevæget dem til at flytte did. Jeg kan ikke beskrive Dem, med hvilken Ærefrygt jeg betraadte den beskedne Bolig.

Intet er simplere end Meublementet i disse smaae Værelser; men de gamle og berømte Familieportraiter og nogle kongelige Foræringer, som Fyrsten modtog under sine Gesandtskabsreiser, give det Hele Præget af en ædel sjunken Storhed, der bragte mig Taarerne i Øinene.

Jeg tænkte med Bitterhed paa at Fyrsten og hans Gemalinde, vante til en stor Existents, nu maaskee lede Savn, der maatte falde dem saameget tungere i deres Alderdom; men dog har jeg aldrig hørt et bittert Ord over deres Skjæbne.

Jeg kunde ikke undlade at bevidne Fyrstinden min Beundring derover; hun svarede mig med en ophøiet Naivitet —

„Min kjære Amelie, til det Gaadefulde i hvad De kalder vor modige Resignation er en ganske simpel Nøgle Vi tænke paa dem, der endnu ere

ulykkeligere end vi; vi tænke paa, at min Mand og jeg kunde være fjernede fra hinanden i disse Prøvelsens Dage, først og fremmest tænke vi paa vor stakkels gamle Konge og hans Børn, og takke Gud for at han har forskaanet os for mangen en Kummer, der kunde have hjemsøgt os."

Mathilde, jeg veed hvormegen Deeltagelse De fortjener; jeg vil ikke paastaae, at De skal sammenligne Deres svare Lidelser med Héricourts' eller efterligne dette Pars friske Mod, men jeg gjentager endnu engang: Kom til os! — Det er næsten en Trøst at kunne elske slige Mennesker, og desuden, mit kjære Barn, siig mig, er det muligt at De kan finde nogen Trøst i Erindringen, naar De efter den ensomme, i Fortvivlelse tilbragte Dag søger Deres Hovedpude? — Nei! — Hvis De derimod havde været Vidne til et saa rørende Optrin som det, jeg nys har skildret Dem, vilde De da ikke strax føle Dem mindre ulykkelig? Hvorfor skulde der ikke gives sjælelige Sygdomme ligesaavel som legemlige? Dersom en reen og sund Luft kan skabe nyt Liv, hvorfor skulde en syg Sjæl da ikke kunne øse nye Kræfter i en Atmosphære af ædle og ophøiede Grundsætninger? -

Jeg veed, at De er god, at De er en Engel mod den Trængende; men da De tillige er beskeden, lægger De ingen Vægt paa det Gode,

De gjør, og Velgjørenheden bringer Deres Kummer ingen Lindring.

„Endnu engang, kom til os, og vi ville adsprede Dem; thi De vil ogsaa i min Salon træffe den elskværdige og aandrige Grevinde A. de Semur, min Cousine, der er vittig og glimrende, men derhos ubønhørlig mod alt Lavt, Feigt og Falskt. Hun overdriver sin Forkjærlighed for Paradoxer, siger man; veed De, hvorfor? For at forgude Alt, hvad der er ædelt og stort, men ogsaa, for uden Barmhjertighed at kunne fordømme Alt, hvad der er Ondt og Latterligt.

„Mindes De, Mathilde, at De, ved Deres første Indtrædelse i den offentlige Verden, bivaanede et Morgenbal hos den østerrigske Gesandt og der saae en Kone af uforlignelig Skjønhed? . . . Lady Fitz-Allan? — Hun har idetmindste ikke forglemt Dem. Hende seer jeg ogsaa ofte; og hun taler bestandig om Dem. Paa hiint Bal studsede hun over det tilsyneladende aabne Udtryk i Deres fortryllende Ansigt, da man fortalte hende, at De var bidende og ondskabsfuld som Deres Tante. (Det var, som De senere betroede mig, en af Frøken de Maran's første Bagvaskelser.) Lady Flora var, har hun fortalt mig, næsten forstenet af Forbauselse og Frygt, idet hun med dybt-

følt Bekymring tænkte paa, at et saa deiligt og uskyldigt Ansigt som Deres kunde tjene saamegen Ondskab til Maske. De kan nok vide, at jeg bragte hende ud af sin Vildfarelse. Hun takkede mig hjerteligt derfor; det havde været hende piinligt at troe, at disse skjønne, aabne Træk kunde bedrage. De vil blive ganske henrykt over Lady Fitz-Allan. Hvad hendes Mand angaaer, er han den fuldendte Typus af en engelsk Stormand: han er Nedeligheden i dens Værdighed.

„De maae sikkert have seet Marquisen af Sevigny og hendes Datter, Hertuginden af Grandval. Hvis ikke, vil De faae et Begreb om dem, naar De tænker Dem en fuldkommen Ynde forenet med et elskværdigt Væsen og en, saa at sige, medfødt Elegance; thi i denne Familie synes Skjønheden, Smagen og Værdigheden at være Damernes Arvepart; det er deres saliske Lov.

„Hvad Herrerne angaaer, vil De ofte træffe den —ske Gesandt hos mig, en af mine gode gamle Venner, en Mand med et stort Hjerte, en udmærket Forstand og en ubestikkelig Fornuft; han har tjent i Krigen med Udmærkelse og er ligefrem og god, fordi han er tapper og charakteerfast. De maa ikke troe, mit kjære Barn, at det ikke blot er alvorlige Mennesker, jeg seer hos mig, thi De veed, hvor høit jeg elsker Contraster; derfor lover

jeg Dem ogsaa at vise Dem Kronen for denne Tids unge Mænd, en af mine Nevøer, Gaston de Senneville. Det er umuligt at være smukkere, mere poleret og fortræffeligere opdraget — og dog uskadeligere, for ikke at sige ubetydeligere. Det er en af disse ziirlige unge Folk, der staaer i Spidsen for en moderne Skjønheds Tilbedere, ligesom Chorførerne i de gamle Tragedier; jeg, der ikke er nogen moderne Skjønhed, studsede derfor ogsaa over at see ham hos mig. Han har tilstaaet mig, at han for det Første elskede mig som den bedste Tante af Verden, og for det Andet, at hans hyppige Besøg hos mig gav ham en Selvtillid og et Skin af Alvor, som hans Alder ikke tillod ham at haabe, og som bragte ham betydelig Fordeel. Han har desuden saameget sund Forstand, at han vil vise sit smukke Ansigt og ziirlige Væsen overalt. Det er en Selvfølge, at han frequenterer det saakaldte nye Hof; det er ham, der meddeler os Alt, hvad der foregaaer i dette Selskab, hvori der, som han siger, findes nogle vakkre Damer, medens Mændene i Almindelighed ere ubegribelige. Denne Sladder underholder os, og desuden er det ret godt for enhver Familie, at en af dens Medlemmer offrer sig selv til Oieblikkets Magt; man veed ikke, hvad der kan skee, og det har stedse været en af vore Grundsætnin=

ger at forene sig med Dagens Regjering ved et eller andet Baand. Men see . . . jeg dvæler ved disse Biting, istedetfor at tale udforligt om En af vore bedste Venner, der næsten er Sjælen i mine Forsamlinger! — Nu vel da . . . Jeg har allerede berørt den Omstændighed, uden at meddele Dem noget Nærmere derom, at Herr de Rochegune er kommen tilbage. Jeg vil nu see at gjøre min Feil god igjen. Jeg kunde næsten ikke kjende ham igjen, i den Grad har Orientens Sol brunet ham. Efterat have kæmpet med Grækerne mod Osmannerne, sluttede han sig af reen Nysgjerrighed til Russerne i Krigen mod Tsherkesserne. Det er umuligt at skildre alle hans mærkværdige Feldttog paa en interessantere Maade, end han gjør det selv. Han har tilegnet sig, hvad der efter min Mening manglede ham før: en Selvtillid, en Fasthed, en Livlighed, der har bragt hans Charakteer, som jeg altid har fundet for skjøn til at være undselig og tilbageholdende, op til dens sande Høide. Denne Livlighed er, som De let kan slutte Dem til, bleven betydelig dæmpet ved Efterretningen om Grev de Mortagne's sørgelige Død. Rochegune nærer en inderlig, oprigtig Deeltagelse for Dem. Alle Mennesker elske ham for hans Godhed, hans Aand og ridderlige Retskaffenhed. Han er begavet med et i Sandhed overor-

dentlig moralsk Mod; intet Hensyn dæmper hans Frimodighed; han siger og vover, hvad ingen Anden tør sige eller vove. Grevinde A. de Semur bedømmer ham saare rigtigt: Det er umuligt at være mere uforskammet retskaffen. Han taler ofte i Pairskammeret; hans skarpe, bidende Yttringer skaane hverken Ven eller Fiende, naar han forsvarer en af disse store Grundsætninger, som han sætter over alle Mennesker og alle Ting. Skjøndt han endnu er ung, lægger man dog allerede betydelig Vægt paa hans Ord; thi hans Indflydelse ligner hans Uafhængighed.

„Nu er min Opgave saa temmelig løst, min kjære Mathilde. Jeg har forsøgt at skildre Dem de Personer, i hvis Midte De ventes med Længsel. Vi længes Alle efter Dem, Mathilde, ikke for at elske Dem, men for at sige Dem, at vi allerede have elsket Dem længe.

„Tro mig, mit Barn, ligesaa ondskabsfuld og skadefro Verden er i Almindelighed, ligesaa hengiven og trofast er en udvalgt Kreds for de Personer, der danner den.

„Jeg har tilstaaet Dem, at jeg har begaaet store Feil; men man lod sig ikke nøie med at bebreide mig disse Feil; men overdrev Alt til den afskyeligste Bagvaskelse. Til at modstaae dette almindelige Raseri mod mig udfordredes mit høie

Navn, min Familie, mine Forbindelser, min Formue, min Charakteer. Men siden jeg drog mig tilbage fra denne larmende Verden, siden Aarene, Ulykken, Fornuften og Religionen gav mine Grundsætninger en Fasthed og en Regelmæssighed, som de ikke besad før, finder jeg Overbærelse, Deeltagelse og Kjærlighed, hvorhen jeg vender mig.

„Idet jeg nævner Dem de Individer, jeg pleier at see om mig, behøver jeg ikke at sige Dem, at de danne Eliten af det bedste Selskab, og at deres Iver i at besøge mig frikjender mig, saa at sige, for al min lidte Uret. Blandt Andre høre Fyrsten af Hericourt og hans Gemalinde til de Personer, hvis hele Liv har været af en saa glimrende Reenhed, hvis Charakteer udøver en saa imponerende Magt, at den Modtagelse, der bliver En til Deel i Verden, afhænger af deres Roes eller Dádel. Med eet Ord, Fyrsten af Hericourt er Repræsentant for Alt, hvad der er Ærefuldt, Delicat, Modigt og Stort; skjøndt han lever indgetogent, maa man dog til Samfundets Roes sige, at han maaskee udøver en større Indflydelse paa det nu end før den ulykkelige Begivenhed indtraf, som han bærer saa ædelt. De vil derfor føle, hvor stolt og lykkelig jeg er over den Hengivenhed, dette herlige Par viser mig.

„Og jeg maae tilstaae Dem, min dyrebare

Veninde — hvad der især opfylder mit Hjerte med Glæde og Taknemlighed, er, at man elsker Emma, som hun fortiener at blive elsket; det er muligt, at man kjender Hemmeligheden i hendes Herkomst, skjøndt hun gjelder for et forældreløst Barn, jeg har adopteret; men den delicate Tilbageholdenhed, man iagttager i denne Henseende, er mig idetmindste et Beviis paa en kjærlig Skaansel. De har jo seet Emma's herlige Skjønhed — ikke sandt? Nu vel — hvis Moderstoltheden ikke blænder mig, er hun bleven endnu skjønnere. Og desuden har den Opdragelse, hun under mit Opsyn modtog i Klosteret Sacré-coeur, udviklet og modnet alle de fortræffelige Egenskaber, der slumrede i hende. To a tre Gange om Ugen har jeg hende hos mig om Aftenen, og hun henrykker alle mine Venner. Dog — De vil see hende.

„De vil see hende? — Ak, Mathilde, vil De see hende? Vil De gjøre Afkald paa det eensomme, fortvivlede Liv, hvori De tilbringer Deres skjønneste Aar? I Sandhed, mit stakkels Barn, man skulde næsten troe, Deres smertelige Ensomhed var en Bod — en Bod, o min Gud! — Formodentlig for det Onde, man har tilføiet Dem.

„Men jeg beroliger mig; thi De har nu saa vigtige Grunde til at gjensee Paris, at det vilde være Daarskab at modstaae dem. Netop fordi De

hænger saa inderligt ved Maran, maa De gjore det muligt at blive dets Besidderinde.

„Jeg vover ikke at haabe, at det sidste Hensyn, jeg endnu vil gjore gjeldende, bestemmer Dem. Og dog vil jeg lade det komme an derpaa.

„De veed, at jeg nu boer i et Huus i rue de Lille. I Baggrunden af Haven staaer en elskelig lille Pavillon, der hidtil er bleven beboet af Enken, Marquisen af Montal; hun har forladt den . . . den er i fuldkommen Stand . . . hvad siger De, min Veninde . . . vil De flytte ind i hendes Sted? Jeg troer ikke, Deres Huusholdning er større end Marquisens — ialtfald kan jeg undværr en Deel af mit Tyende, og dem stiller jeg til Deres ubetingede Disposition. Haven er rummelig, og De kan, om De vil, leve ganske isoleret i Deres Pavillon. Emma og jeg vil dog være der, og De kan troe mig, min dyrebare Mathilde, — det er altid en Trost at have gode g velvillige Hjerter i sin Nærhed.

„Mathilde, betænk vel, hvad jeg foreslaaer Dem! Deres Utilboielighed for at komme til Paris og leve her alene vilde jeg kunne forstaae; Deres Alder og Stilling vilde det være umuligt. Paa den anden Side kan De ikke tænke paa at boe hos Deres Tante; thi der boer allerede Deres uværdige Cousine; mit Forslag tilfreds-

stiller derfor Anstandens Fordringer og indrømmer Dem tillige en fuldkommen Frihed.

„Jeg er nu i enhver Henseende bleven en gammel Kone. De veed, at jeg altid har kunnet sætte min Villie igjennem, naar jeg vilde; i dette Slags fælleds Bopæl kan jeg derfor være Dem en god Sauvegarde.

„Endnu Eet, Mathilde. Jeg vilde aldrig have foreslaaet Dem at komme til mig, hvis jeg ikke havde befæstet min nye Stilling i Verden saa stærkt, at De kan finde Beskyttelse og Bistand hos mig. Hvis Valget og Paalideligheden af mine Forbindelser, og fremfor Alt deres Anseelse, ikke sikkrede mig mod enhver Bagvaskelse, vilde jeg ikke have vovet at overtage en næsten moderlig Rolle imod Dem. — De forstaaer mig — ikke sandt, mit kjære Barn? Denne Tilstaaelse tor ikke sætte Dem i Forundring; thi jeg har gjort Dem andre, der vare langt mere ydmygende for min Forfængelighed.

„Tro mig derfor, naar jeg byder Dem som en Moder: Kom til mig! — De kan lyde denne Befaling med Tryghed og Tillid.

„Emma kommer ind i Værelset i dette Øieblik, hun beder mig, at kalde hende tilbage i Deres venlige Erindring — at sige Dem, at hun ofte har tænkt paa Dem, og at hun, uden at kjende

Dem nøiere, elsker Dem ligesaa høit, som De elsker mig.

„Det er hendes egne Ord, de gjøre mit Hjerte saa godt, at jeg ikke kan undlade at gjentage dem her, idet jeg endnu engang beder Dem: Kom! kom! De er elsket her ligesaa varmt som ventet med Utaalmodighed.

Modtag tusinde Forsikkringer om det ømmeste Venskab af Deres

Verneuil de Richeville."

Andet Capitel.

Rouvray.

Dette Brev gjorde et afgjørende Indtryk paa mig.

Med Undtagelse af det pecuniaire Anliggende med Hensyn til Kjøbet af Slottet Maran, gjentog Hertuginden egentlig kun i Korthed den Correspondence, jeg havde ført med hende i de to sidste Aar; men Taarerne traadte mig i Øinene, da jeg læste den sidste Deel af Brevet, hvori hun syntes at hentyde til den Forsoning, hun havde sin forandrede Vandel at takke for, i den Hensigt at overbevise mig om at hun var den næsten moderlige Rolle værdig, hvori hun optraadte mod mig. Selv

om min Reise til Paris ikke havde været uundgaaelig nødvendig i andre Henseender, troer jeg sikkert jeg vilde have modtaget Hertugindens Tilbud, blot for ikke at saare hende ved en Vægring, hun maaskee kunde have tolket paa en ugunstig Maade.

Jeg tilstaaer, at den forførende Skildring, hun gav mig om sin fortrolige Omgang med Personer, hvis Aand og Charakteer jeg stedse havde hørt omtale paa en roesværdig Maade, bidrog Noget til min Beslutning. I det Øieblik, jeg skulde begynde et nyt Liv, følte jeg ligesom en vis Utilboielighed for at forlade et Sted, hvor jeg havde lidt saameget; tilsidst havde jeg fundet et Slags velgjørende Bedøvelse i den Sløvhed, der havde afløst mit heftige indre Opror. — Vidste jeg, hvad Fremtiden forbeholdt mig?

Frygten for at støde sammen med min Mand eller Ursula i Paris havde aldeles ikke medvirket til min Beslutning: at leve i Eensomhed. For Herr de Lancry følte jeg en dyb Ligegyldighed og for Ursula en heftig Modbydelighed; men jeg var altfor overbeviist om mit eget Værd til ikke at være det om min Sindsro, hvis jeg skulde være saa uheldig at møde dem.

Fra det Øieblik af min Mand havde forladt mig havde jeg betragtet mig selv som skilt fra ham, om end ikke de jure, saa dog de facto.

Denne for en ung Kone saare delicate Stilling, samt min Modbydelighed for at leve alene i Paris, havde bidraget til at forlænge mit Ophold i Maran. Da Hertuginden af Richeville foreslog mig at boe sammen med hende, svandt alle mine Skrupler.

Jeg meddeelte Blondeau, at vi vilde forlade Maran for at reise til Paris, og boe hos Hertuginden af Richeville. Hun græd af Glæde og traf hurtigt alle Forberedelser til Reisen, tilskyndet af Frygten for at see mig forandre mit Forsæt.

Jeg forlod Maran mod Slutningen af Hosten.

Jeg maatte forbi Rouvray, jeg var uenig med mig selv, om jeg skulde holde der, for at see Madame Sécherin, eller ei; jeg havde ingen Efterretning erholdt fra hende eller hendes Søn siden den skjæbnesvangre Dag, paa hvilken hun var kommen til Maran for at forkynde Ursula, at hendes Mand, oprørt over hendes Opførsel, havde forladt hende for stedse.

Jeg frygtede for dette Besøg; det kunde let, saavel hos mig, som hos disse Ulykkelige, oprive Saar, der ikke vare lægte. Men paa den anden Side vilde jeg ikke gierne synes ligegyldig mod disse gode og retskaffne Menneskers Kummer. Medens jeg grublede herover, ankom min Vogn lige ved Siden af Herr Sécherin's Fabrik. Jeg befalede Postillonen at kjøre i Skridt, fordi jeg

endnu ønskede nogle Minutter at betænke mig i; da saae jeg pludselig Herr Séchérin træde ud af en Huulvei, der førte ud til den store Landevei.

Han bemærkede mig, blev staaende, betragtede mig et Øieblik stivt, bedækkede derpaa Ansigtet med begge sine Hænder og vendte derpaa hastigen tilbage ad den Vei, hvorfra han var kommen.

Han havde forandret sig grusomt. Han havde gjenkjendt mig, og jeg kunde derfor ikke andet end stige af og see ind til hans Moder; jeg befalede Postillonen at kjøre hen til Indgangen. Blondeau blev tilbage i Vognen og ventede paa mig ved Enden af den Lindeallee, hvor jeg fordum havde mødt Ursula.

Jeg gik alene ind til Huset, levende greben af den forsømte Tilstand, hvori den ellers saa nette og omhyggeligt pleiede Have befandt sig. Ukrudt voxte i Alleerne; de gamle, symmetrisk beklippede Træer vare blevne overladte til sig selv og betog mig derfor Udsigten til Loire og dens fortryllende Bred; paa de skaldede Rabatter saae man intet Spor af Blomster; visne Blade raslede under min Fod; den graae, skybedækkede Himmel udbredte Efteraarets mørke Slør over det melancholske Malerie.

I Baggrunden af Avnbøgalleen, hvori jeg var bleven overrasket af den første Tilstaaelse, Gon=

tran havde giort Ursula, saae jeg den overmalede Steengrubbe i Ruiner. I Trappesalen fandt jeg en af de Piger, jeg før havde seet i Rouvray; hun sagde mig, at Madame Séchérin var i Salonen.

Jeg gik igjennem Forværelset og Spisesalen; det var iiskoldt; Gulvets røde og omhyggelig polerede Stene vare nu grønlige og fugtige. Alt syntes forladt og forfaldet. Hvilken Forandring i Madam Séchérin's Vaner! — Hun som ellers var saa stræng i Opfyldelsen af sine huuslige Pligter og saa omfindtlig i Alt, hvad der angik Husets Reenlighed!

Dørene stod aabne; mine Skridt gjorde ingen Larm, og jeg kom ind i Salonen, uden at Madam Séchérin hørte mig. Hun sad ved sin Rok og bar, som sædvanlig, en sort Kiole og en Hue af hvidt Liin. Hendes gamle, graae Papagoie sov paa sin Plads, sløvet af Kulde.

Gjennem de af Fugtighed anløbne Vinduesruder saae man nogle Viinranker, der, berøvede deres Blade, vaiedes hid og did af Vinden. To sorte Stykker Brænde ulmede langsomt hen i Kaminasken. Møblernes Overtræk og Gardinerne, der før vare hvide som Snee, vare nu gule af Røg. Kortsagt, denne Bolig, der før viste en Pragt i Reenlighed, der grændsede til Luxus, for-

raadte nu denne mørke og smudsige Sorgløshed hos Alderdommen, der synes at sige: Hvortil saamegen Uleilighed for saa faa Dage!

Da jeg tænkte paa den Livlighed og Munterhed, en ung smuk Kones Nærværelse havde skabt i dette Huus for en kort Tid, bævede jeg. Hvis Herr Sécherin endnu bevarede Mindet om Ursula, hvis han, trods denne Kones utilgivelige Opførsel, sammenlignede det Nuværende med det Svundne, maatte hans Liv være utaaleligt.

Mit Hjerte bankede saa voldsomt, at jeg blev staaende ubevægelig ved Salonens Dør.

Idet jeg opmærksomt betragtede Madame Sécherin's blege og strænge Ansigt, studsede jeg over den utallige Mængde dybe Rynker, hvormed Sorgen havde furet hendes Træk. Togange blev Rokkehjulets monotone Omdreining lidt efter lidt langsommere, ligesom Pendulen i et Uhr, der lidt efter lidt gaaer istaa; hendes Hoved sank ned paa Brystet; hendes vidtopspilede Øine stirrede stivt hen paa Væggen uden at see; en af de Taarer, der ere saa sjeldne hos gamle Folk, vædede hendes røde, inflammerede Øienlaag, og derpaa gjorde hun en heftig Bevægelse og dreiede sit Hjul omkring med en feberagtig Hurtighed, udentvivl for at undflye sine mørke Betragtninger.

For ikke at blive ubemærket længer, dreiede jeg Noglen om i Laasen.

Madame Séchérin saae op, fik Øie paa mig, skjød sin Rok fra sig med Foden og rakte begge Hænder ud imod mig, uden at sige et eneste Ord.

Jeg kyssede hendes ærværdige Haand og tog Plads ved hendes Side.

Efter en Taushed, der varede i flere Minutter, udbrød hun med en Heftighed, hun forgjæves havde stræbt at bekæmpe —

„Ak! Jeg er saare ulykkelig — den ulykkeligste Skabning i Verden! . . . Men fortæl ikke min Søn Noget derom — han veed det ikke!"

„Jeg har allerede seet ham," — svarede jeg „Han forekom mig betydelig forandret."

„Man kan slet ikke kjende den stakkels Dreng igjen — Sorgen dræber ham. — Han tænker endnu paa den Foragtelige!" — udbrød hun hastigt, næsten i en vild Tone, og tilføiede med Bitterhed —

„Og dog har hun ikke gjort ham Andet end Ondt — hvorimod jeg, jeg stedse har elsket ham som mit Hjertes Søn . . . ja, og dog tænker han paa hende endnu — mere maaskee end paa mig!"

„Jeg vil haabe, De tager feil," — sagde jeg — „Det er udentvivl snarere Ærgrelsen over

at see sig saa skjændigt bedraget, den beskjæftiger ham, end det er Mindet om —"

„Udtal ikke det afskyelige Navn!" — afbrod hun mig med Heftighed — „Udtal det ikke . . . vær barmhjertig! . . . De vil troste mig, men jeg tager ikke feil. Nei, nei, det er ikke Harme eller Ærgrelse, min Søn føler. Harmen skaffer sig Luft, stormer, raser, leder efter Mennesker, med hvem den kan forbande dem, der vakte den. Paa Harmen følger Foragt og paa Foragten følger Glemsel — men den Ulykkelige kan ikke glemme — han har Intet glemt!"

„Giv Tid! Min Fætter staaer udentvivl nær ved Overgangspunktet til Foragt, og snart vil ogsaa Glemselen følge. Tro mig, — hvis han er dybtbekymret, kommer det deraf, at Foragten er grusom for en ædel Sjæl!"

Madame Séchérin rystede langsomt paa Hovedet og svarede mig —

„Ak, naadige Frue, De veed ikke, hvad jeg veed. Give Gud, at han følte Foragt for hende! — Men jeg har gjennemskuet ham."

„Hvad mener De?"

„Hvad der er sandt. Jeg har gjennemskuet ham, siger jeg Dem; derfor skammer han sig for mig, derfor flyer han fra mig og søger Ensom-

hed. I Begyndelsen kunde jeg godt forstaae, at min Søn vilde være alene. Jeg tænkte, at han af Ømhed mod mig ikke vilde lade mig være Vidne til hvad han led; thi De veed ikke, hvor heftig hans Kummer var."

„Han har altsaa lidt meget?"

„Om han har lidt? — Jeg saae ham i hele Dage — hører De? — i hele Dage og de lange Nætter igjennem ligge paa sin Seng, udgyde hede Taarer, og kun afbryde sin Hulken for at hengive sig til et vanvittigt Raseri — jeg hørte ham stønne og skrige i sin Smerte og Fortvivlelse, og saae ham bide i sine Sengeklæder for at dæmpe sin Qval. Jeg seer ham endnu staae for mig med udstrakte Arme og knyttede Hænder . . . min Stemme kjendte han ikke, men paa sin Kone raabte han — paa hende, den Elendige — og agtede slet ikke paa mig, der laa ved hans Side og bad og græd. O, min Gud, hvormange Nætter har jeg ikke knælet ved hans Seng, gjennemvædet baade af hans og mine egne Taarer og greben af Frygt for at see ham miste Forstanden under disse voldsomme Paroxysmer! — Med hvilken Angest ventede jeg ikke paa at han skulde kjende mig! — Og dog," — vedblev den ulykkelige Moder og pressede Torklædet mod sine Øine — „dog er han et godt, et hjertensgodt Barn — thi hvergang han

atter kom til sig selv, omarmede han mig og bad mig om Forladelse, fordi han bedrøvede mig og ikke formaaede at beseire sin Smerte. I Begyndelsen fortvivlede jeg derfor heller ikke, og naar han svarede mig vredt og vrantent, bebreidede jeg ham hans Modløshed og sagde til mig selv: det gaaer snart over. Jeg gjorde Alt, hvad der stod i min Magt for at trøste ham, berolige ham og adsprede ham; men det lykkedes mig ikke. Jeg forskrev underholdende Bøger fra Byen; trods mit svage Syn læste jeg for ham — han hørte ikke paa mig. Jeg tillavede ham hans Yndlingsretter — han spiste ikke. Jeg vilde drage hans Venner nærmere til os — han modtog dem saa slet, at de ikke vovede at komme igjen. Uagtet min høie Alder, gjorde jeg ham det Forslag at reise med ham — han viste det tilbage. Skjøndt dette Huus er mig helligt og jeg vil dø her ligesom min forudgangne Mand, foreslog jeg ham dog at boe paa et andet Sted, da jeg frygtede for, at Rouvray vakte altfor smertelige Minder hos ham . . . han afslog det, ligesom han afslaaer Alt, hvad hans Moder tilbyder ham," tilføiede hun med Bitterhed.

Der laa en saa dyb Smerte i disse oprigtige Klager, jeg forudsaae et saa ulykkeligt Liv for den stakkels Kone, idet jeg tænkte paa hendes Søns ulægelige Kummer, at jeg ikke formaaede Andet

end tage hendes Haand mellem mine og skjænke hende et deeltagende Blik.

„Jeg føiede mig endnu stedse i min Skjæbne," — vedblev hun — „thi jeg sagde til mig selv: Den Længsel, denne afskyelige Kone har efterladt hos ham, kan ikke være af Varighed. Jeg bad til den gode Gud om at gjøre min Søn deelagtig i sin Naade og føre ham tilbage i mine Arme. Jeg lod læse Messer for hans Skytshelgen Ak, Alt var forgjæves — Alt. Jo mere jeg gjorde, destomere indsaae jeg, at jeg Intet var ham, at jeg Intet formaaede hos ham!" — udbrød hun med taareqvalt Røst — „Men jeg vovede ikke at sige ham Noget derom — han var jo allerede saa ulykkelig — og jeg ventede stedse paa bedre Tider. For at stille mig tilfreds, antog han undertiden en mindre sorgmodig Mine. Engang prøvede det ulykkelige Barn endog paa at lee. Jeg brast i Taarer — saa hjerteskjærende var denne Latter, og gjorde mig selv det Løfte, at jeg aldrig oftere vilde tvinge ham til Munterhed. Ved Gud, der hører mig, tilsværger jeg Dem, at jeg aldrig har bebreidet ham hans Kummer — men den berøvede mig lidt efter lidt Mod og Lyst til Alt. Da jeg saae, han Intet bekymrede sig om, forsømte jeg ogsaa Alt. Jeg lod Tingen gaae sin egen skjære Gang her i Huset. Alt forfalder; Ukrudet tager

Overhaand i Haven — ligesom det ogsaa snart vil pryde en stakkels gammel Kones Grav, der ikke duer til Noget mere paa Jorden, da hun ikke formaaer at trøste sin Søn."

Denne Modløshed stod i en saa skjærende Contrast til den Fasthed, jeg ellers altid havde bemærket hos Madame Séchein, at den forfærdede mig. Denne moralske Svaghed vidnede sikkert om en alvorlig physisk. Jeg stræbte at berolige hende, idet jeg henviste til mit Exempel.

„Udentvivl maae di se to Aar have forekommet Dem lange," — sagde jeg — „men betænk, at enhver Smerte dog tilsidst opløses. Jo heftigere Deres Søns har været, desto nærmere er den, uden hans Vidende, kommet til Maalet Ogsaa jeg har lidt meget, min kjære Moder; jeg har ikke alene mistet den Mand, hvem jeg havde indviet mit hele Liv, men ogsaa mit Barn, og med det mistede jeg det eneste Haab om Lykke, jeg havde tilbage. Denne martrende Qval er dog bleven afløst af Rolighed — rigtignok en sørgelig Rolighed, men dog en Sindstilstand, man næsten kan kalde Lykke, naar jeg sammenligner den med hvad jeg hidtil har følt Mod, min kjære Moder! Fat Mod. — De staaer maaskee nær ved Maalet af Deres Lidelser Ligesom Deres Søn, er ogsaa jeg bleven et Offer for denne Kone. En kold Foragt

... kraadt istedet for mit Had. Den Time er ikke fjern, da Deres Søn vil føle som jeg."

Madame Séchérin rystede sorgmodigt paa Hovedet.

„Nei!" — svarede hun — „Det er ikke det Samme. Deres Mand var af Deres egen Stand. Han stod i Deres Øine hverken over eller under de Mænd, hvem De dagligen saae, som mit stakkels Barns, thi hans Kone glimrede i hans Øine som en fornem Dame, der stod høit over alle Andre. — Men" — udbrød hun med en Gnist af sin gamle Kraft — „Skulde denne Elendige virkelig i sin afskyelige Stolthed have havt Ret, da hun med mageløs Frækhed spaaede, at man ikke kunde glemme en Kone som hende, og at min Søn vilde begræde hende med blodige Taarer? — O, min Gud, din Villie er uudforskelig. Man maa være stærk i Troen for ikke at fortvivle om din Retfærdighed. Man maa elske sit Barn høit, naar man vedbliver at elske det, uagtet man seer det Frugtesløse i sin Kjærlighed."

Madame Séchérin kom atter tilbage paa de Tanker, der vare hende saa smertelige; jeg stræbte at bortlede dem.

„Tro ikke det!" — sagde jeg — „Uden Dem — uden Deres kjærlige Omhu, vilde Deres Søn endnu have fundet Livet tusinde Gange utaaleligere."

„Hvorledes skulde den Tilstand være? Han vilde ikke kunne savne denne Kone smerteligere, end det nu er Tilfældet," — svarede Madame Séchérin med mørk Haardnakkenhed — „Ja, hvis han ikke var saa ulykkelig, vilde jeg sige, at han var en slet Søn, en Utaknemlig —"

„Ak, Madame!" —

„Jeg vilde sige, at han kun blev hos mig af menneskelig Agtelse og fordi han i sin Forbittrelses første Opbrusen svor ved sin Faders Minde, aldrig at tilgive den Elendige. O, jeg har lidt meget, uden at yttre et Ord. I disse to Aar har jeg gaaet meget igjennem. For troede han paa denne Kones Dyd, og jeg forstod ret godt, at han kunde foretrække hende for mig. Men efter hvad der er forefaldet — at hun endnu ligger ham paa Hjerte — seer De, naadige Frue — thi jeg maa tale ud — det oprører mig — det krænker mig!"

„De tager dog maaskee feil," — sagde jeg — „man kan længe føle Had og Harme mod dem, af hvem man er blevet bedraget, uden derfor at beherskes af dem. Ædle Hjerter ere fornemmelig istand til at nære denne dybe Følelse; men Forræderiet er dem saameget smerteligere, jo blidere deres Tillid var."

„Velsignet være Deres Komme i ethvert Tilfælde!" — svarede Madame Séchérin, idet hun

tørrede sine Øine — „til Dem kunde jeg sige, hvad jeg ikke har betroet noget andet Menneske, og i disse to Aar har mit Hjerte været opfyldt af Bitterhed. Give Gud, at det ikke strømmer over — at min Søn aldrig erfarer, hvormange Lidelser han har forvoldt mig! Dog er det muligt, at jeg endelig bryder løs engang. Der kan komme et Øieblik, hvori jeg ikke formaaer at beherske mig længer."

„Ak, vogt Dem vel for dette Øieblik! — Hvorledes vilde da Deres og hans Liv ikke blive!"

„Jeg vil endelig blive kjed af — ikke at opoffre mig, nei, thi de faa Dage, jeg har at leve i, tilhøre ham — men jeg vil blive træt af at see ham lide, som om han stod alene og forladt af alle Mennesker. Jeg vil blive træt af at see det utilgivelige Minde om en Ægteskabsforbryderske qvæle den Taknemlighed i min Søns Hjerte, som han skylder mig. Siig mig — siig mig." — udbrød hun med fordobblet Smerte og Heftighed — „om det ikke er grueligt at see sit Barn omkomme ved en langsom Ild, uden at kunne redde det? Er det derfor, Gud har ladet En blive tilbage paa Jorden?"

Denne flygtige Samtale beviste mig, at Herr Séchérin's og hans Moders Sindstilstand endnu var værre, end jeg havde tænkt mig den.

I dette Øieblik saae jeg Sønnen gaae langsomt forbi Vinduerne; han standsede, saae ind og forsvandt.

Jeg troede, han vilde komme ind til os, men han kom ikke. Jeg formodede, at han ønskede at tale med mig under fire Øine, og tænkte just over et Paaskud til at lede ham op, da hans Moder forekom mig

„Min Søn har udentvivl ønsket at tale med Dem," — sagde hun — „men nu vover han det ikke. Seer De — der gaaer han op og ned i Alleen!"

Jeg greb dette Paaskud.

„Hvis De tillader det, gaaer jeg ud til ham," — svarede jeg — „han har altid havt lidt Tillid til mig; — maaskee jeg kan indgyde ham Mod og staae ham bi med at beseire denne overdrevne Sorgmodighed."

Madame Sécherin rakte mig Haanden.

„Altid ædel og god," — sagde hun.

„Altid deeltagende for de Lidelser, jeg selv har prøvet," — rettede jeg.

Jeg fandt Herr Séchérin i den selvsamme Gang, hvor jeg havde hørt den tidligere beskrevne, afbrudte Samtale mellem Herr de Lancry og Ursula.

Idet jeg nærmede mig min Cousin, blev jeg langt mere overrasket af Forandringen i hans An-

sigtstræk, end da jeg saae ham i Huulveien. Ak, hvorfor er det blot Ulykken og Fortvivlelsen, der formaae at give de almindeligste Physiognomier et Præg af Storhed, medens Lykken og Tilfredsheden aldrig kunne forædle dem?

Herr Séchérin's fordum saa blomstrende, muntre, godmodige Ansigt var marmorblegt og forfærdeligt afmagret; hans indfaldne, af Graad røde Øine funklede i en feberagtig Ild; i hans Træk laa der et Udtryk af vild Smerte, der gave dem en ophøiet Charakteer, jeg aldrig havde troet dem istand til at kunne antage.

Da han saae mig, foer han sammen, løftede Øinene mod Himlen og raabte med qvalt Stemme —

„Ogsaa Dem har hun tilføiet meget Ondt ... ogsaa Dem!"

„Meget Ondt — ja, min Fætter — uendelig meget Ondt — men jeg har Mod! Jeg blev, ligesom De, forladt, forraadt — men nu foragter jeg, nu glemmer jeg dem, der krænkede mig; Roligheden er vendt tilbage til mit Hjerte, og dog har jeg ikke, som De, havt en Moder, der kunde trøste mig."

Herr Séchérin svarede mig ikke, men gik taus og i et indre Oprør ved Siden af mig. Pludselig blev han staaende, slog Armene overkors og udbrød med et harmfunklende Blik —

„Jeg har endnu ikke ombragt Deres Mand! — Jeg maa sikkert forekomme Dem jammerlig feig .... men Taalmodighed — Taalmodighed!" — mumlede han i en mørk, forbittret Tone — „min stakkels gamle Moder vil døe!"

Og atter gik han tavs ved min Side.

Disse Ord forklarede mig Herr Séchérins Opførsel. Trods sin Godmodighed havde han aflagt Beviser paa sit Mod og sin uforfærdede Charakteer. Han oppebiede udentvivl sin Moders Død for at fordre en blodig Satisfaction. Jeg elskede ikke Herr de Lancry længer; men Tanken om denne Tvekamp forfærdede mig dog.

„Deres Moder vil leve saalænge til Deres Hævngjerrighed er kjølnet," — svarede jeg — „Gud tilkommer det at straffe den Skyldige!"

Herr Séchérin brød ud i en vild Latter.

„Skulde jeg overlade Gud min Hævn?" — raabte han, og tilføiede han i en huul Tone, der bragte mig til at bæve — „De veed altsaa ikke, at jeg undertiden synes, min Moder lever lidt for længe for min Hævn?"

„Det er jo afskyeligt!" — svarede jeg — „De — De, som ellers altid har været en øm og kjærlig Søn!"

„Jeg er ingen øm eller kjærlig Søn mere!" — udbrød han med tiltagende Raseri — „Jeg er In-

tet mere — Intet uden en ulykkelig Vanvittig — der tilbringer den ene Halvdeel af sit Liv med at tilbagekalde Mindet om en nedrig Kone, og den anden Halvdeel med at forbande hende og drømme om Hævn. Ja — der gives Øieblikke, hvori jeg føler mig fristet til at forlade min Moder, skjøndt jeg veed, at det vilde være hendes visse Død."

„Hvad mener De?"

„Ja, jeg er istand til Alt, naar jeg tænker paa, at Deres Mand kunde døe bort for mig . . . eller at Ursula kunde troe, jeg var en Kryster — som ikke vovede at slaaes!"

Jeg betragtede Herr Séchérin forbauset. Hans Frygt for at synes feig i Ursula's Øine viste mig, hvor heftig hans Kjærlighed endnu var.

„De maa glemme Ursula!" — svarede jeg — „Hun er uværdig til at beskjæftige Deres Tanker."

Han trak paa Skuldrene.

„Ogsaa De?" — sagde han — „De taler som min Moder — jeg maa glemme hende! — Glemme? Befal mit Hierte, ikke at slaae meer — mit Blod, ikke at brænde mig længer i Aarerne — min Hukommelse at udslettes!"

„Men denne Kone er foragtelig!"

„Men man tilbeder hende dog, denne Foragtelige! Deres Mand har forladt Dem for hendes Skyld — Dem, der dog er tusinde Gange mere

værd!" — raabte Herr Séchérin i en næsten raa Tone.

Jeg tilstaaer, at jeg et Øieblik ikke vidste, hvad jeg skulde svare. Ursula maatte dog unægtelig besidde en nimodstaaelig Forførelsesgave, siden to Mænd af en saa yderst forskjellig Charakteer, som Herr de Lavery og Herr Séchérin, kunde forelske sig saa lidenskabeligt i hende.

Min Cousin vedblev i en forbittret Tone: „Glemme hende! Glemme hende! — Hvorfor skulde jeg glemme hende? Hvem har vel gjort for mig, hvad hun har gjort lige til den Dag, hun syndede?"

„Men Deres Moder!" —

„Min Moder var kun min Moder — og min Kone var min Kone!" — afbrød han mig heftigt — „Den Tid, jeg tilbragte i Ursula's Selskab, vil stedse blive den skjønneste Tid i mit Liv. Hun, der i Forstand og Opdragelse var mig saa overlegen, havde stillet sig paa mit Trin! — Og desuden var hun saa skjøn — o, saa skjøn! — Hvormange Nætter troer De ikke jeg har tilbragt i vort øde Kammer i fortvivlet Raseri og raabt paa hendes Navn? — Glemme hende! — De veed altsaa ikke, at jeg elskede hende ligesaa høit — og høiere maaskee — paa Grund af hendes henrivende Skjønhed, end paa Grund af hendes tryllende Aan ?

— Glemme hende? Og hvorfor? For at leve Ansigt til Ansigt med min Moder — ikke sandt? — Hvilken Erstatning!"

„Hvad De der siger, Cousin, er afskyeligt! Troer De ikke, det maa være hende viinligt at see, hvor afmægtige hendes Trøstegrunde ere?"

„Hvad forlanger min Moder da af mig? Hun er lykkelig og tilfreds. Jeg har overladt Ursula til sin Skjebne — jeg har svoret ved min Faders Minde, aldrig at gjensee hende — aldrig at tilgive hende. Jeg holder mit Løfte, hvad det end vil koste mig. Hvorfor vil min Moder gjøre mig mine Taarer stridige — mine Taarer, som jeg fordølger hende, saavidt det staaer i min Magt?" — Og Herr de Séchérin's Læber bævede krampagtigt, store Taarer væltede ud af hans Øine, han begravede Hovedet i begge Hænder og sank hulkende ned paa en Steenbænk.

Denne mageløse Kjærlighed bragte mig til at forstumme.

„Jeg er latterlig — enfoldig — forrykt — jeg veed det Altsammen," — vedblev min Cousin og tørrede sine Øine — „men hvad skal jeg gjøre? — De er stærkere end jeg! — Overvæld mig kun med Bebreidelser — jeg fortjener dem — thi jeg elsker hende endnu!"

„De elsker hende endnu?"

„Ja — det er skjændigt, det er afskyeligt — men jeg elsker hende ligesaa høit som jeg nogensinde har elsket hende!"

„Min Gud, er det muligt!"

„Det hjælper ikke at jeg siger til mig selv, at hendes Opførsel er tusinde Gange strafværdigere nu, end hvis hun havde givet efter for Kjærligheden — og at kun en i Bund og Grund fordærvet Sjæl kunde kaste sig saaledes hen! Havde min Moder ikke levet, havde jeg for længe siden opsøgt Herr de Lancry, for enten at dræbe ham eller blive dræbt . . . i første Tilfælde vilde jeg have kastet mig for Ursula's Fødder, for at tilgive hende Alt — og jeg er da overbeviist om, at min Skaansel og Godhed vilde vække bedre Følelser i hendes Hjerte. Thi der er dog Ingen, der kjender hende bedre end jeg. Man maa langt snarere anklage hendes Hoved end hendes Hjerte."

„Cousin!" — svarede jeg — „Jeg holder ikke af at tale Ondt om Fraværende; men Deres Kone har tilføiet mig saamegen Kummer, at jeg vel tør sige om hende, hvad jeg tænker — mindre for at tilfredsstille min Harme over det Passerede end for at staae Dem bi i at beseire en uværdig Kjærlighed. Ursula er ligesaa falsk som ondskabsfuld. I ti Aar har hun næret et giftigt, uforsonligt Had

imod mig, og i de ti Aar var hvert Ord, hvormed hun tiltalte mig, en Løgn."

„Men hun elskede jo dog ikke Deres Mand!" — udbrød han, uden at svare mig — „Hvis min Moder ikke havde været, kunde jeg benytte denne Tilstaaelse til at tilgive hende og øiebliklig afbryde hendes unaturlige Forbindelse. Men Fruentimmerne ere saa uforsonlige i deres Had! Min Moder har ikke forglemt, at jeg engang opoffrede hende for Ursula! — O, det glemmer hun aldrig; — selv om mit hele Livs Lykke skulde gaae tilgrunde — selv om jeg skulde døe af Kummer, og hun ogsaa, var det dog nødvendigt, for at hendes Hævn kunde blive tilfredsstillet, at jeg maatte sværge paa, aldrig at tilgive Ursula."

„Men paa denne Maade er Deres Liv jo et Helvede!"

„Ja — ja, det er et Helvede! I min Moders Nærværelse betvinger jeg mig; men jeg lider Martyrdøden. For forbandede jeg mig selv, fordi jeg kunde blive følesløs mod den Trøst, hun stræbte at indgyde mig. Jeg veed, hvormegen Kummer jeg forvolder hende; men jeg er ikke istand til at hindre det — saa svag, saa feig er jeg Et Helvede! — Ja, De traf Ordet — det er et Helvede i Og dog er min Moder den bedste Kone af Verden — og dog er jeg intet ondt Menneske Jeg elsker

hende — jeg elsker hende hjerteligt — og dog føler jeg, at jeg bedrøver hende — at jeg krænker hende uophørligt. O, forbandet være den Skjebne, der førte Ursula paa min Vei! Jeg kunde have ægtet en Pige af min egen Stand; hverken mit eller min gode Moders Liv vilde da være bleven forgiftet. Naar De vidste, hvilket Liv jeg fører! O, min Gud, naar De blot vidste det! Jeg har ikke den fjerneste Tanke for mine Forretningsanliggender — jeg veed ikke, hvorledes min Formue staaer — jeg har maattet antage en Forretningsmand, for selv at blive forskaanet . . . Og hvortil nytte mig nu mine Penge? For hendes kun for hendes Skyld vilde jeg være riig. Og det vidste hun — hun kunde have bragt mig til Alt! Jeg er overbeviist om, at jeg vilde have kunnet udfinde Midler til at fordobble min Formue, blot for at gjøre hende en Glæde — blot for at see hendes skjønne Øie funklende og lykkeligt — blot for at høre hende takke mig med sit elskelige Smiil."

Han pressede begge sine knyttede Hænder mod Øinene og vedblev med forøget Heftighed —

„Hendes Øie — hendes Smiil — Det vil jeg aldrig faae at see mere — nei, aldrig, aldrig! Jeg har fortjent det; thi jeg havde ikke Mod til

at tilgive hende. Jeg hørte paa min Moders ubarmhjertige Had, jeg handlede ikke som en Mand — men som et Barn — som en Nar!"

„Dog, tilgiv mig, Cousine!" — sagde han efter et Øieblikts Ophold — „Men saaledes ere de Dage, jeg nu i to Aar har tilbragt hos min Moder i dette Huus, der er koldt og stumt som Graven Om Dagen løber jeg omkring, uden at vide, hvor jeg gaaer — og kommer først hjem til Middagsbordet. Saalænge Maaltidet varer, stirrer jeg paa den Plet, hvor h u n sad. Naar det er endt, bliver jeg hos min Moder, og vi læse da afvexlende; — jeg læser maskinmæssigt — uden at høre, uden at forstaae, hvad jeg læser. Klokken elleve forretter min Moder sin Bøn høit, og vi skilles for den Dag. Hun gaaer til sit og jeg gaaer til v o r t Værelse. Og nu begynder en frygtelig Søvnløshed . . . alle de Qvaler, en vanvittig og fortvivlet Skinsyge fører med sig, gjentage sig nu med samme Styrke som paa den første Dag. O, naar jeg tænker derpaa . . ."

Uden at fuldende sin Sætni g, rettede Herr Séd'erin sig iveiret, stampede rasende i Jorden og raabte, idet han strakte Hænderne mod Himlen —

„Men jeg skal dræbe ham, den nedrige Usling! Jeg skal dræbe ham!" — Og atter fortsatte han sin Gang med uvisse, hastige Skridt.

En af Madame Séchérin's Piger opsøgte os og bad os i sin Frues Navn om at komme op i Salonen.

„Min Søn!" — sagde Madame Séchérin, da vi traadte ind — „Din Cousine længes maaskee efter at komme til Paris. Vi tør ikke forhindre hende."

„Det er unægtelig et vigtigt Anliggende, der kalder mig til Paris," — sagde jeg — „Det taaler ingen Opsættelse — ellers vilde jeg have bedet Dem om Gjæstevenskab i nogle Dage."

„De har dog bibragt ham Fornuft?" — hviskede Moderen til mig, idet hun pegede paa sin Søn.

„Jeg har talt om Dem," — svarede jeg — „og ingen Søn kan være mere øm og ærbødig — det maae De være forsikkret om."

„Det er jeg — thi jeg vil kun hans eget Bedste."

„Det veed han." Nu gjorde jeg et Tegn til Herr Séchérin, idet jeg hentydede til Moderen, for at opfordre ham til at sige hende nogle venlige og kjærlige Ord. Hans Kulde forskrækkede mig. Jeg frygtede for, at Madame Séchérin skulde falde paa at benytte min Nærværelse til at give de Bebreidelser Luft, hun havde undertrykt saa længe.

Herr Séchérin nærmede sig sin Moder, greb hendes Haand og kyssede den med de Ord —

„Tilgiv mig, Moder! Du veed, at jeg har været lidende i nogen Tid. Det har maaskee forstemt mig; jeg har i den Anledning aflagt min Cousine mit Skriftemaal. Hun har taget mig dygtigt i Skole" — tilføiede han med syggeligt Smiil — „og jeg skal stræbe at blive fornuftigere for Fremtiden."

„Det vil udentvivl falde dig saare besværligt," — sagde Moderen strængt.

Hvad jeg frygtede for, maatte komme. Madam Séchérin følte sin moderlige Værdighed krænket i min Nærværelse, og kunde derfor vanskelig fortie, hvormeget hun havde lidt i den senere Tid over sin Søns Ideeretning.

Jeg tilkastede Herr Séchérin et bønligt Blik for at bevæge ham til Maadehold og Selvbeherskelse; men ogsaa han havde gaaet længe med et forbittret Sind. Min Nærværelse havde oprevet hans Saar paany. Jeg zittrede ved Tanken om at jeg maaskee imod min Villie kunde blive Aarsagen til et sørgeligt Optrin.

Han sænkede Hovedet, uden at svare sin Moder, der vedblev med hævet Røst —

„Det sømmede sig for en god Søn at elske sin Moder over Alt!"

„Saameget det kostede mig, har jeg dog gjort hvad jeg formaaede, for at bevise min Lydighed, Moder. Mere kan jeg ikke gjøre," svarede Sønnen koldt.

„See, saaledes er nu vort Liv — et Værk af den Skjændige, han endnu sørger over!" udbrød Madame Séchérin heftigt.

Forskrækket over denne Vending, Samtalen tog, sagde jeg hastigt —

„Ak, Madam! Undskyld ham! Han elskede hende saa høit"

„Han er istand til at elske hende endnu — en uværdig Kjærlighed er Kilden til saamange Feigheder!„

Min Cousin's Øine flammede.

„Det er ikke blot en uværdig Kjærlighed, der gjør os feige, min Moder! — Forresten har jeg lidt og betvunget mig altfor længe — endelig maa jeg tale ud!"

„Og jeg med!" — sagde Moderen med Harme, „Jeg har ogsaa lidt for længe, og alt for længe har du glemt hvad du skylder mig. Jeg gjentager, at din uværdige Anger er en vanærende Lavhed og en Fornærmelse mod din Moder!"

„Min Cousin!" — udbrød jeg

Det var forgjæves.

„Ogsaa de ædleste Følelser, de helligste Plig-

ter kan gjøre os til feige Krystere — hører du, Moder?"

„Hvad mener han?"

„Ikke et Ord meer!" — sagde jeg til Séchesrin og tilføiede hviskende —

„Vil De da, at Deres Moder skal lide dobbelte Dødsqvaler, naar hun i sin sidste Time tænker paa den Fare, De vil udsætte Dem for i Duel?"

„Det er sandt — det er sandt — jeg er afsindig — og en slet Søn, at jeg kan svare hende saaledes. Min Smerte fornærmer hende, fordi hun elsker mig saa ømt" — Nu knælede han for Moderen og kyssede hendes Haand med de Ord — „Tilgiv mig, min Moder! Jeg har handlet urigtigt i at tale saaledes til dig!"

„En Moder maa tilgive Alt," — svarede hun sukkende. Og hun kyssede ham paa Panden, idet hun tilkastede mig et forvirret Blik.

„Og en Søn maa taale Alt," — hviskede Herr Séchérin sagte. Ogsaa i hans Blik læste jeg en ubeskrivelig Smerte.

Jeg forlod Rouvray dybtbedrøvet.

Jeg troer ikke, der kan gives noget Forhold i Verden, der er mere piinligt end Forholdet mellem en Moder og en Søn, der befinder sig i en saadan Stilling, som Madame og Herr Séchérin.

Jeg kunde ikke Andet end føle en dyb Harme

ved Tanken om at min Mand var tabt for mig, at mit Barn var mig berøvet, at mit Liv var sønderrevet, og at en from Kone og hendes ædle Søn saae deres hidtil ømme og fortroelige Omgang forbittret for stedse — blot fordi Ursula havde hadet og misundt mig.

Tredie Capitel.

Ankomsten.

To Maaneder efter min Afreise fra Maran havde jeg indrettet mig i Paris i den Pavillon, Hertuginden af Richeville havde tilbudt mig.

Jeg spørger mig endnu om, hvorledes jeg kunde vække den Hengivenhed hos denne fortræffelige Kone, som hun uafbrudt beviisnede mig, og hvorpaa hun gav mig saamange nye Beviser ved min Tilbagekomst til Paris. Med den ømmeste, den moderligste Deeltagelse vaagede hun over mine mindste Ønsker og stræbte at forskaane mig for den ubetydeligste Kummer.

Da jeg tænkte paa de nedrige Bagvaskelser, hvoraf hun var bleven forfulgt, blev jeg levende overrasket over at see, i hvilket hjertelig Forhold hun levede med Personer, der i visse Maader ud-

gjorde Eliten af de bedste Selskaber i Paris, og som blev ansete for at være — man tilgive mig dette Udtryk — af den ægte gammeldags Verden. Denne Forandring i Mening til Gunst for Hertuginden af Richeville burde ikke have forundret mig. Folk af strænge Sæder ere saameget overbærende med det Individs foregaaende Vildfarelse, der søger deres Beskyttelse, jo meere pletfri deres nuværende Vandel er.

Da de med Rette ere stolte af det Slags timelige Omvendelse, deres velgjørende Indflydelse har bevirket, forsvare og beskytte de deres Omvendte med Proselytismens hele ædelmodige Iver.

Hertuginden havde derfor Alle dem til trofaste Venner, der fordum oprigtigen havde beklaget hendes Ulykker og begrædt hendes Feiltrin.

Som en god Følge af de sidste Offere, hendes Mand havde paalagt hende, var hendes Huus vel anstændigt udstyret, men dog ikke glimrende nok til at man kunde tilskrive den Iver, hvormed man søgte Adgang dertil, nogen anden Aarsag end hende selv — hende, der udførte Værtindens Rolle med den høieste Ynde.

De Skildringer, hun havde udkastet af Nogle blandt sine daglige Gjæster, stemmede nøie overeens med Sandheden; tilfældigviis blev jeg strax

den første Dag ved min Ankomst til Paris sat istand til at komme derom.

Min Vogn havde lidt Skade i Etampes; dette Uheld forsinkede mig, og jeg indtraf derfor, mod min Forventning, først Klokken ti om Aftenen i Paris. Hertuginden havde allerede opgivet Haabet om min Ankomst den Dag og af den Grund medtog sine sædvanlige Gjæster. Da min Vogn holdt udenfor Portalen, blev jeg derfor høiligen overrasket, da Hertuginden ilede mig imøde, ledsaget af Fyrst Hericourt. Min Courer, der var ankommen et Qvarteer iforveien, havde meldt mig, og Hertuginden var kommen ned fra sin Salon, for at være den Første, der sluttede mig i sine Arme.

Oppe i Salonen blev jeg modtaget af Fyrstinden af Hericourt og Damerne Semur og Grandval. Man viste mig den elskværdigste Godhed og Venlighed.

Man maa have levet i den Verden, hvorom jeg taler, for at kunne forstaae denne paa engang saa forekommende og skaansomme Modtagelse. Man kjendte min Kummer, og jeg havde vakt en levende Sympatti; men ifølge en ædelmodig Delicatesse forskaanede man mig for Alt hvad der umiddelbart havde kunnet minde minde mig om de Lidelser, man ønskede at faae mig til at glemme.

At bestræbe, hvori disse fine Nuancer bestod,

vilde næsten være umueligt, og dog omgav man mig, takket være dette Intet, med en værdig og rørende Omhu, istedetfor at vise mig en ubeskeden Medlidenhed.

Saalænge vort gamle Aristokraties Traditioner og Levemaade vedligeholde sig, vil der aldrig gives et Selskab i Europa, der i Takt og fiin Smag, disse sjeldne Fortrin ved den franske Aand, kan sammenlignes med det gode Selskab i Frankrig.

Saaledes skal jeg aldrig, saalænge jeg lever, glemme de Ord, hvormed Fyrstinden af Hericourt modtog mig denne Aften, da jeg blev hende forestillet af Hertuginden af Richeville.

„Skjøndt jeg iaften for første Gang har den Fornøielse at see Dem," — sagde hun, „kjender og, tillad mig at sige det, elsker jeg Dem allerede, siden jeg hørte min dyrebare Amalie," — Dette var Hertuginden af Richeville's Fornavn — "tale om Dem. Jeg og Hertugindens andre Venner, der ogsaa ere Deres, have stedse været enige om at fremskynde Deres Reise til Paris. I Deres Alder — det kan en gammel Bedstemoder nok sige Dem — I Deres Alder er Eensomheden farlig; idet man isolerer sig fra al Tilbøielighed, ender man tilsidst uvilkaarligt med at beskylde Verden for Egoisme eller Følesløshed Men jeg forsikkrer Dem,

at man gjør Verden Uret; jeg har siedse seet den meest ædle, rørende Sympathi prise sig lykkelig ved at komme den meest ædle og rørende Ulykke imøde."

„Og jeg„ — sagde Grevinden af Semur i sin muntre, hjertelige og livlige Tone — „selv om man skulde beskylde mig for en Paradox, som saa hyppigt skeer — jeg tilstaaer Dem, at jeg næsten kunde ønske Dem tilbage i Skjødet af Deres Touraine; thi De har altid været vort Ideal. For at trøste os over at vi ikke havde dem i vor Midte, sagde vi til os selv, at Idealet kun lod sig drømme og ikke beskue; hvis vi derimod skulde miste Dem nu, vilde vi vel komme til at elske Dem endnu mere, men ogsaa til at savne Dem smerteligere."

Da jeg nu med Beskedenhed søgte at forsvare mig mod disse Lovtaler, tog Forstinden af Hericourt min Haand og afbrød mig dybtbevæget —

„Betænk, mit Barn, at der ogsaa gives Andet at beundre hos en ung Kone end hendes Skjønhed, hendes Ynde og hendes Aandrighed, og De vil da føle den Forskjel, der er mellem et Hverdagssmigrerie og en alvorlig og fortjent Hylding.

Efter denne Præsentation nærmede jeg mig Emma. Hun bar en simpel, hvid Kjole, og de herlige brede Fletninger af hendes deilige blonde Haar omsluttede Ansigtets fine og rene Oval.

Hun forekom mig blændende skjøn. Da jeg saae hende i Maran, var hun neppe fjorten Aar gammel; de to sidste Aar havde fuldendt hendes Væxt, der var høi og rank som Oldtidens Diana's.

Jeg opstiller denne mythologiske Lignelse, fordi Emma's Træk, saavelsom enhver af hendes Bevægelser, røbede en alvorlig, kydsk, overlagt Ynde, der vilde have været Majestæt, hvis man kunde anvende dette Udtryk om en ung Pige, hvis store blaae Oine og friske Smiil forraadte den barnlige Uskyldighed.

Denne Aften besørgede Emma Theen, som sædvanlig, og bød den omkring med en Distinction i sin Opmærksomhed, der rørte mig. Da hun saaledes havde rakt Fyrstinden af Hericourt en Kop, fandt hun et Middel til at kysse hendes Haand, idet hun bøiede sig ned i det Oieblik, Fyrstinden greb Underkoppen. Da hun uden tvivl huskede paa, at Fru de Semur ikke holdt af Theen, naar den var altfor stærk, havde hun den Opmærksomhed at fortynde den en Smule. Dvæler jeg ved disse Ubetydeligheder, skeer det, fordi Emma forstod at give dem den fineste Forekommenheds Værd.

Heller aldrig skal jeg glemme det melancholske Smiil, Hertuginden af Richeville tilkastede mig, da

Emma med sin bløde, velklingende Stemme spurgte hende —

„Tør jeg byde Dem Thee, naadigste Frue?"

Ak, dette kolde og ligegyldige „naadigste Frue" skar den stakkels Moder i Hjertet; hun maatte finde sig deri — thi i Verdens Øine var hendes Datter hende intet Andet end Frøken de Lostanges, forældreløst Barn og hendes fierne Paarørende.

Efter nogle Dages Forløb var Emma i min Fortrolighed, og jeg kunde nu beundre denne rene Sjæls Skatte. Hendes Hjerte var saa uskyldigt og pletfri, og hun nærede en saadan Afsky for Alt, hvad der ikke stemmede overeens med hendes naturlige, ophøiede Reenhed, at Emma aldrig har kunnet fatte visse Feil og Laster.

De slette Handlinger vare for hende Virkninger uden Aarsag, afskyelige Hændelser; lave Beregninger og utæmmelige Instincter, der bevirkede en Lumpenhed eller en Forbrydelse, overstege hendes Forstand, der var fuldkommen og beundringsværdig indskrænket med Hensyn til alle slette Lidenskaber; Emma var i sit Slags en ligesaa sjelden Undtagelse, som Frøken de Maran og Ursula i deres.

Det varede ikke længe for jeg gjettede Aarsagen til den ubestemte Sorgmodighed, der syntes at forhøie Emmas Melancholi.

Det stakkels Barn sørgede over sin Moder, hvem hun, ifølge Andres Sigende, havde mistet i Vuggen. Hendes Taknemlighed mod Hertuginden af Richeville var om oprigtig; men Emma opstillede med en ophøiet Simpelhed denne Slutning:

„Naar en fjern Paarørende kan være saa god imod mig — hvad vilde da ikke min Moder have været?"

Da jeg havde udforsket den hemmelige Aarsag til Emma's Sorgmodighed, vogtede jeg mig vel for at tale med Hertuginden derom; det vilde have været hende et grusomt Slag; i sin forgudende Kjærlighed vilde hun maaskee have været istand til at betroe Datteren Hemmeligheden ved hendes Fødsel, og jeg vovede ikke at forudsee den Forvandling en saadan Opdagelse vilde kunne frembringe i Emma's Følelser. Hvilken grusom Kamp vilde der ikke opstaae i denne unge Piges Sjæl med dens stolte, omfindtlige Dyd, naar hun erfoer, at hendes Moder havde begaaet et stort Feiltrin, og at hendes egen Fødsel næsten var en Forbrydelse!

Emma var Frimodigheden selv; det manglede mig ikke paa Skarpsind, og dog følte jeg, at der endnu var en anden hemmelig Stræng i hendes Sjæl, som undgik mig.

Sælsomt! Jeg var overbeviist om at hun dulgte en Hemmelighed, og at hun ikke kjendte den selv. Jeg vidste at hun ikke kunde skjule et eneste af sine Indtryk; hun havde ikke betroet Hertuginden Aarsagen til sin ubestemte Melancholi over Moderen, fordi hun følte, at denne Tilstaaelse maatte saare den, der havde viist hende en saa moderlig Omhu.

Jeg anede derfor, at Emma dulgte Noget for mig, ikke af Falskhed, men af Uvidenhed, og fordi hun ligesaalidt som jeg vidste at forklare sig Aarsagen til visse Eiendommeligheder, der havde frapperet mig hos hende, eller bestemme dem med Vished.

Saaledes blev hun for Exempel, da Vinteren brød frem og hun saae den første Snee falde, ligesaa hvid i Ansigtet som denne Snee og udbrød derhos i en smertelig Tone —

„Ak — Sneen!"

Jeg var alene hos hende og spurgte hende om Grunden til dette Smertensudraab; hun svarede mig —

„Jeg veed ikke selv, hvorfor det nys var mig saa piinligt at see Sneen falde. Nu er det mig ligegyldigt."

Jeg spurgte hende, om Tanken om de Ulykkelige, der led af Kulden, ingen Deel havde havt

i hendes Udbrud; hun svarede mig lizefrem „Nei.“ Hun beklagede dem oprigtigt; men i dette Oieblik havde hun ikke tænkt paa dem; ved Synet af Sneen havde hendes Hjerte krympet sig smerteligt sammen, uden at hun vidste, hvorfor, men dette Indtryk var allerede forbi.

En anden Gang, jeg husker ikke ved hvad Leilighed, talte man i hendes Moders og min Nærværelse om Svaler.

Emmas Oine fyldtes med milde Taarer, og hun udbrod med et himmelsk Smiil —

„Jeg veed ikke, hvorfor jeg altid føler mig saa bevæget, hvorfor jeg altid bliver stemt til Taarer, hvergang jeg hører tale om Svaler.“

En Dag, da et Regiment Soldater trak forbi Huset under fuld Musik, rettede Emma sig iveiret, rank og stolt, hendes Oine funklede, Kinderne farvedes af en levende Rodme, og hun lyttede til den krigerske Lyd med en saadan Exaltation, at hendes elskelige Ansigt pludselig antog et heroisk Udtryk.

Musikken trak forbi; Larmen forstummede. Emma saae sig studsende om, kastede sig rodmende og forvirret i Hertuginden af Richevilles Arme, greb hendes Haand, trykkede den op til sit Hjerte og sagde med fortryllende Ynde —

„Tilgiv mig! Jeg er barnagtig, men jeg

har ikke kunnet undertrykke denne Bevægelse . . . Føl engang, hvor mit Hjerte banker?"

Og hendes Hjerte bankede virkelig, som det skulde sprænge Barmen.

Hvad var det dog for en Hemmelighed? Hvori bestod den gaadefulde Aarsag til denne Spænding, denne Uro? Ak, jeg opdagede det senere; dengang vidste Emma det ligesaalidt som jeg.

Med Undtagelse af disse pludselige og uvilkaarlige Bevægelser, hvortil Grunden ikke lod sig udforske, kunde man læse Alt i denne rene Sjæl, der var ligesaa reen og gjennemsigtig som Krystal.

Saaledes var Emma.

Lidt efter lidt vil man see denne Charakteer udvikle sig i sin fortryllende Uvidenhed, ligesom de kostelige Blomster, der ingen Bevidsthed have om den Vellugt, de udbrede, eller om de Farver, hvormed de ere smykkede.

Da jeg opholdt mig i Maran, havde jeg anmodet Hertuginden af Richeville om ikke at nævne et Ord i sine Breve om Herr de Lancry eller Ursula; jeg undgik Alt, hvad der kunde minde mig om de Forhadte; men da jeg først kom til Paris og var omgivet af nye Venner, blev jeg modigere.

Hertuginden var af vel underrettede Personer bleven giort bekiendt med min Mands Opforsel. Jeg erfoer Folgende:

Froken de Maran fordoblede sine Bagvaskelser og sin Ondskab. Efterat have bragt Ursula til Paris og modtaget hende i sit Huus, udbredte hun det Rygte, at min Skinsyge, der var ligesaa ubillig som heftig, havde bevirket en Skilsmisse mellem Herr Séverin og hans Kone, at jeg havde anklaget min Cousine hos hendes Mand og som Beviser anført nogle falske, intetsigende Skingrunde.

Min Tante tilføiede, at denne Fremgangsmaade fra min Side var saameget skjændigere, som min Liaison med Herr Lugarto hverken gav mig Ret til at beklage mig over min Mands Utroskab eller Ret til at dadle andre Koners Vandel. Herr de Lancry, hvem min Charakteers Heftighed havde jaget bort, havde giort den Opdagelse, at jeg under hans Ophold i England havde drevet min Frækhed saavidt, at jeg havde tilbragt en heel Nat i Lugarto's Huus — af den Aarsag havde han forladt mig. Trods sin store Kjærlighed til mig maatte Frøken de Maran rigtignok tilstaae, at Herr de Lancry havde Ret til at handle saaledes, og hun ansaae det for sin Pligt at tage

den stakkels Ursula, Offeret for min Skinsyge og Nedrighed, under sin Beskyttelse.

Hvor falske disse Bagvaskelser end vare, vilde de dog have været farlige, hvis Hertuginden af Richeville ikke, for at indtage sine Venner mod denne Nederdrægtighed, havde fortalt dem hele Optrinnet i Lugarto's eensomme Skovhuus, saaledes som hun havde hørt det af Grev de Mortagne's Mund paa hans Sotteseng.

Denne Fortælling, saavelsom Herr Lancry's tidligere og Ursula's nærværende Opførsel, var nok til at betrygge mig mod min Tantes Ondskab.

Julirevolutionen havde sprængt Legitimisterne og forvandlet Frøken de Marans Salon til en Ørken. Den Opmærksomhed, man viste hende under Revolutionen, havde ene og alene sin Grund i den Frygt, hun vakte, saavelsom i det mægtige Fjendskab og de ikke mindre mægtige Protectioner, hun kunde byde over.

Da man Intet havde at frygte eller haabe af hende, begyndte man at forlade hende; thi hendes Ondskab tog til med Aarene. Hendes Huus frembød ingen Fornøielse, intet Tillokkende; hendes Sparsomhed havde forvandlet sig til Gjerrighed, lidt efter lidt saae hun sig ganske isoleret.

Den Harme, hun følte derover, var den egent-

lige Aarsag til hendes Reise til Maran. For at adsprede sin Kjedsomhed, kom hun til mig, udentvivl for at tilføie mig saameget Ondt, som stod i hendes Magt.

I det hun tog Ursula's Parti med hendes Svigermoder og gjorde det Forslag at tage hende med til Paris, havde hun nærmest fulgt sit uforsonlige Had mod mig; men da hun bemærkede den uimodstaaelige Magt, Ursula forstod at lægge i sine Yndigheder, besluttede hun at betjene sig af min Cousine, for — man tilgive mig dette Udtryk — at forsyne sin Salon med Folk.

Hun kjendte Verden bedre end enhver Anden; hun udbredte overalt, at Ursula var skilt fra sin Mand. Der ligger stedse noget uimodstaaetig Tiltrækkende i Haabet om at behage en smuk Kone, der befinder sig i en uafhængig Stilling; det varede derfor ikke længe, forend man atter besøgte Hotellet Maran. Ursula var smukkere og mere skamløs coqvet end nogensinde før og saae sig snart omringet af elegante Cavallerer.

Herr Lancry, der af sin Kammertjener i Paris blev underrettet om Alt, hvad der foregik, blev rasende af Skinsyge. Da var det, at han forlod mig, for at opsøge Ursula.

Hvad jeg endnu har tilbage at fortælle, vil udentvivl forekomme Enhver utrolig lavt. Ulyk-

keligviis blev jeg, jo længere jeg skred frem i Livet, saare ofte Vidne til slige Lavheder. Enhver sporge sin Hukommelse tilraads, og han vil indromme, at de Kjendsgjerninger, jeg her vil anfore, intet Overdrevent eller Umuligt indeholde; men at de tvertimod ere mærkelige paa Grund af et Slags Delicatesse, der ellers sjelden saare ved slige Leiligheder.

Ursula nærede en lidenskabelig Forkjærlighed for Luxus, Fester og Forneielser; dette glimrende Liv fandt hun ikke hos Froken de Maran. Min Tante, der var riig nok til at fore et anstændigt Huus, kunde nu mindre end nogensinde forsone sig med Tanken om at give Baller, tage Loger i den store Opera, eller, kortsagt, fore en mere elegant og bekostelig Huusholdning end hidtil.

Da Herr Lancry kom til Paris, fandt han Ursula i et fuldkommen ordnet coquetterende Forhold til to eller tre Herrer af min Tantes Selskab. Trods sin blinde Lidenskab kjendte han Fruentimmerne, og fornemmelig visse Fruentimmer, for godt til ikke at have gjættet Ursula's Tilboieligheder.

Af Agtelse for hende og sig selv kunde han ikke gjore hende det Forslag at tilfredsstille hendes Hang til Glands og Odselhed; man vidste, at hun ingen anden Formue eiede end sin Medgift, tredsindstyvetusinde Francs. Var Kilden til hendes

Luxus først bleven bekjendt, vilde Ursula synke ned paa det laveste Trin af Foragt og see sig banlyst fra den Verden, i hvis Midte hun vilde glimre.

Herr de Lancry fandt paa et simpelt Middel til at opfylde hendes Ønsker; med eet Ord, han sikkrede sin Elskede den meest glimrende Existents af Verden. Uden at gjøre hende mistænkt i den offentlige Mening, vidste han at vinde et iøvrigt saare udvalgt Selskabs Interesse for hende, i hvis Spidse Frøken de Maran befandt sig.

Jeg har aldrig erfaret, om min Tante gjorde fælleds Sag med min Mand eller ei; men havde hun ikke hadet mig saa uforsonligt, vilde hun uden tvivl have vægret sig ved overtage en Medskyldigs skjændige Rolle.

Hvad den Maade angaaer, paa hvilken jeg blev underrettet om alle disse enkelte Omstændigheder, staaer den i Forbindelse med en nye Række hemmelighedsfulde Begivenheder, der desværre gave mig altfor tydeligt Beviis paa at Lugarto's onde Genius endnu stedse gik ud paa at styrte mig og berøve mig det, der med hver Dag blev mig mere og mere dyrebart.

Fierde Capitel.

Correspondence.

Omtrent tre Maaneder efter min Ankomst overrakte Blondeau mig en lille Æske, der var bleven hende overleveret af en Commissionair. Jeg aabnede den og blev som et Liig; thi mit Blik faldt først paa en Bouqvet af de røde, giftige Blomster, Lugarto tidligere havde tilsendt mig. De sørgeligste og ubehageligste Minder knyttede sig til disse Blomster; thi paa Grev de Mortagne's Dødsdag havde Fru de Richville jo modtaget en lignende Bouqvet.

Til disse Blomster var der heftet et Brev fra min Mand.. Det var skrevet til en af hans mig ubekjendte Venner; men Adressen var revet af.

Hvorledes havde Lugarto kunnet bemægtige sig min Mands Breve, da han — idetmindste vidste jeg ikke Andet — var fraværende fra Paris? Det kunde jeg ikke gjætte mig til; men det forundrede mig dog ikke synderligt. Dette Menneske besad en alfor umaadelig Formue, til at han ikke skulde kunne byde over ethvert Middel til at ruinere hvem han vilde og tage Creaturer i sin Tjeneste, der kunde belure hans Offere i deres egne Huse. Lugarto's Hensigt med at tilsende mig dette Brev

kunde jeg ikke tvivle om. Lugarto havde ingen Anelse om min Ligegyldighed for Herr de Lancry; han troede derfor, at han ikke kunde saare mig dybere end naar han underrettede mig om min Mands og min Cousines Opforsel.

Om Lugarto end ikke fuldstændigt naaede sit Diemed ved dette nye Beviis paa sin Nedrighed, vakte dette Brev dog de bittreste Følelser hos mig. Det lød saaledes:

Herr de Lancry til —

Paris, Januar, 1838.

„Jeg takker Dem hjerteligt for Deres Brev, kjære Ven. Mit maatte vel sætte Dem i Forbauselse, da De for en Maaned siden forlangte at blive underrettet om de nøiere Omstændigheder, som De nu allerede kjender.

„Hvad vil De tage dem for? Tør jeg troe hvad jeg tilfældigviis fik at høre i min Udørk? Er det sandt, at De er den lykkelig Begunstigede hos den meest tilbedede af alle Paris' Damer — en Kone, der i sin Aand og sine Yndigheders Fylde vidste at bringe det dertil, at man over hendes Elskværdighed kunde glemme hendes popelagtige Navn „Séchérin?" Er det sandt, at Frøken de Maran, Deres Fru Gemalindes Tante, er paa gode Veie til at ruinere sig selv? Er det sandt, at hun bortødsler urimelige Pengesummer, for at give sine Fester tilber=

lig Glands, saa at den Luxus, der hersker i hendes Gemakker, er bleven til et Ordsprog? — o s. v

„Efter min Mening begynder hun lidt seent med denne Ødselhed, da hun just ikke kan tælle sig blandt de Yngste."

„Jeg har svaret udførligt paa en Række af lignende Spørgsmaale; jeg vil blive ved; thi idag er mit Hjerte saa overfyldt af Had og Galde, at jeg nødvendigviis maa skaffe det Luft.

„De er En af disse prøvede Mænd, hvem man kan betroe Alt, og som kunne fatte Alt. De har vidst at forskaffe Dem to store Arveparter i Pariserhelvedet. De har dræbt tre Mennesker i Duel; De er helbredet for et græsseligt Saar, som De bibragte Dem selv, da De vilde skyde Dem. Nu, da De — som De siger — er bleven cureret for disse Daarligheder, lever De som Philosoph, hengiver Dem til Deres Betragtninger og Drømmerier i et gammelt Huus midt i Bretagne, og føler Dem heelt lykkelig, naar De kan oversee Deres Sandflade og høre Havet bruse, hvoraf den beskylles.

„De har en fast, urokkelig Charakteer og besidder en sjelden Menneskekundskab. De vil derfor ikke undre Dem synderligt over de Tilstaaelser, jeg her aflægger Dem.

„Saamange taabelige og misundelige Væsener omgive mig, at jeg heller vilde lade mig be-

røve Livet end unde dem den Triumph at see ind i mit Indre og gjætte de Qvaler, hvoraf det fortæres. De, stoiske Mand, vil maaskee see ned paa mig med Foragt? Det gjør Intet — jeg kan lide længe uden at yttre mig for Nogensomhelst om min Lykke og mine Qvaler; jeg gjentager det, ogsaa over min Lykke maa jeg beklage mig; thi min Lykke er kun en Qval.

„Jeg har iøvrigt sporet en særdeles Lettelse hos mig, da jeg tilskrev Dem mit første Brev; jeg fortsætter det, fordi De forsikkrede mig om at De ikke kunde raade mig Noget, inden De hørte Continuationen af min Historie. Saa hør den da: *)

„Da jeg erfoer, at Ursula i Paris var omsværmet af en talløs Mængde Tilbedere, greb en gloedende Skinsyge mig; jeg vilde atter bemægtige mig min Rettighed, hvad det end skulde koste, og trods det ringe Haab, jeg havde tilbage efter det uforskammede Brev fra Ursula, der faldt i hendes Mands Hænder, forlod jeg Maran. Jeg forlod min Kone og ankom til Paris.

„Ursula forekom mig, da jeg gjensaae hende, stolt, skjøn, spottende og phantastisk som før. Da jeg omtalte min foregaaende Lykke, overvældede

*) Det første Brev skildrede uden Tvivl Gontran's Liv til det Øieblik, da han atter opsøgte min Cousine i Paris.

hun mig med Haan; jeg taug, jeg havde udkastet min Plan.

„Frøken de Maran, min Kones Tante, modtog mig paa det Huldrigste. Jeg har allerede forsagt Dem, at hun nærer et dødelig Had til min Kone; dette vil forklare Dem Alt, hvad jeg nu agter at meddele Dem.

„Jeg kjendte Ursula; hun har et til Afsind grændsende Hang til Luxus og Forlystelser. For at tilfredsstille dette Hang, kunde hun offre Meget Men jeg vidste ogsaa, at hun, trods sin Armod, det Dristige i hendes Grundsætninger og det Frække i hendes Charakteer, dog paa Grund af en sælsom Blanding af Stolthed og Uafhængighed ikke vilde kunne beqvemme sig til at begaae visse lave Handlinger.

„Det bedste Middel til at lænke hende til mig og beherske hende, forsaavidt som hun kan behersk es, var, at jeg selv paatog mig at styre det glimrende Liv, hvorom hun uophørlig har drømt siden sin tidligste Ungdom, men det maatte skee paa en Maade, der ikke kunde saare hendes Omfindtlighed.

„For at De kan forstaae den Beslutning, jeg nu fattede, maa jeg sige Dem, at jeg aldrig har sparet nogen Summa, den være nok saa betydelig, naar det gjaldt om at faae et Ønske opfyldt, det

være nok saa urimeligt. Betænk blot, at jeg elskede — at jeg endnu elsker Ursula med al den Ild og hele den Fyrighed, der ligger i en pirret, tilbagevüst, skinsyg og evig utilfredsstillet Kjærlighed.

„Nu foresatte jeg mig selv den Opgave: at gjore mig saa uundværlig for Ursula som muligt, tilbyde hende alle optænkelige Nydelser og glimrende Fornoielser, uden at saare hendes Omfindtlighed, og uden at Verden skulde kunne lose denne Hemmelighed.

„Froken de Maran var saa gjerrig, hendes Had til min Kone saa stort, at hun med Henrykkelse saae min Ruin imode. Hor nu, hvorledes jeg bar mig ad.

„En Dag spurgte jeg Froken de Maran i Ursula's Paahor — Ursula boer hos hende; det har jeg allerede meddeelt Dem — hvormeget hendes hele Huusholdning kunde belobe sig til om Aaret. Hun svarede mig: fyrgetyvetusind Francs. Jeg paastod da, at man sikkert maatte bestjæle hende, og at da hun aldrig gav Selskaber og hendes Eqvipager vare utilgivelig simple og smaglose, forpligtede jeg mig til at indrette hende Huusholdning paa den meest glimrende Fod med denne Summa, hvis hun vilde betroe sig til mig og folge mine Raad.

„„Hvorledes vil De realisere denne Umulighed?" — spurgte hun. „Giv mig fyrgetyvetusind Francs," — svarede jeg,— „bekymre Dem ellers om Intet, og jeg vil bestride Deres Udgifter i et heelt Aar. De vil snart erfare, hvorledes jeg vil indrette Deres Huusholdning. Som den eneste Betingelse forlanger jeg kun, hvis De gaaer ind paa mit Forslag, at De begiver Dem ud paa Landet i nogle Uger, for at jeg kan have Tid til at iværksætte de allernødvendigste Forandringer i Deres Hotel. Alle disse Udgifter vil jeg vide at bestride af de aarlige fyrgetyvetusind Francs."

„Ursula saae paa mig. Jeg troer, hun havde gjættet mine Tanker; thi et Smiil — o, De skulde blot see hende smile! — belønnede min sindrige List.

„De forstaaer mig -- ikke sandt? — Ursula skulde svælge i al den Overflod, som jeg foregav at kunne dække med Frøken de Maran's fyrgetyvetusind Francs. Den Gamle modtog mit Tilbud med en lydelig Latter . . . hun leer altid, naar hun begaaer en Nederdrægtighed. Fjorten Dage efter denne Overeenskomst befandt Frøken de Maran og Ursula sig paa et henrivende Landsted i Auteuil, som en Englænder havde overladt mig til gratis Afbenyttelse, da han allerede var bleven kjed af Opholdet der.

„Jeg har altid havt fortræffelige Indfald, naar jeg har været godt beslaaet med Penge. Jeg behøver vel ikke at sige Dem, hvormeget Indretningen af dette Landsted, som jeg naturligviis besøgte hver Dag, kostede mig. Det var et sandt Feeslot. Imidlertid blev Arbeidet i Frøken de Maran's Pariserhotel fremskyndet paa det Iilsomste. Begyndelsen af min Reform blev gjort med min Tantes Equipager. Istedetfor hendes gamle Karosser anskaffede jeg de eleganteste Vogne i hele Paris. Da jeg vidste, hvor gjerne Ursula red ud, bad jeg Frøken de Maran om at afstaae et Værelse i Hotellet, som hun ikke benyttede, til min gamle Onkel, Hertugen af Versac. Denne var bleven i Bund og Grund ruineret under Julirevolutionen; han skulde ledsage os paa de Spadsereridt, jeg agtede at foretage med Ursula, som Dydsvogter og føre hende ind i den store Verden, naar Frøken de Maran ikke kunde forlade sine Værelser.

„Paa Grund af min uophørlige og ivrige Virksomhed var Hotellet Maran allerede ved Vintrens Begyndelse bleven omskabt til et formeligt Pallads. En prægtig Stueetage var indrettet til Modtagelser. Ursula's Gemak, mit Ideals Tempel, udfoldede Alt, hvad man kunde tænke sig af den eleganteste Luxus; jeg havde prydet det med de sjeldneste Møbler, med det kostbareste Porcellain, med

de skjønneste Tapeter og med Malerier af de første Mestere. Man skulde have troet, at Frøken de Maran var bleven afsindig; thi de uhyre Udgifter, jeg havde havt, bleve naturligviis hende tilskrevne. Hun bestyrkede Verden i denne Tro, og jeg gjorde af tusinde Grunde, som De let kan forklare Dem, det samme.

„Frøken de Maran gav prægtige Baller hele Vinteren igjennen, i Fastetiden de herligste Concerter og i Foraaret landlige Aftenselskaber i en Have, hvori jeg havde fremtryllet Underværker.

„Hotellet Maren blev snart det behageligste, det meest lovpriste og meest søgte Huus i hele Paris. Frøken de Maran havde nu sine Loger baade i den store og i den komiske Opera — og alt Dette med de evige fyrgetyvetusind Francs, som jeg modtog for hele Aaret.

„Da jeg efter det første Aar aflagde hende Regnskab, brød hun ud i en lydelig Latter, erklærede mig for en Hexemester, og bad mig vedblive at være hendes Intendant. Jeg havde givet meer end titusind Louisdorer ud. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, at Ursula var Dronningen ved alle de Fester, der bleve givne til hendes Ære og ligesom af hende; thi hun spillede Værtinden med den elskværdigste Gratie og en Anstand uden Lige. Hun havde uddannet sit musikalske Talent paa en

udmærket Maade. I de Concerter, der bleve givne i hendes Hotel, viste hun sig i denne Henseende som et Lys af første Størrelse. Snart talte man blot om hende, roste hendes glimrende og fortræffelige Forstand, hendes aandrige og spottende Munterhed og overhovedet hendes udsøgte Coquetteri, der spændte mig paa Pinebænken og vakte alle Skinsygens Furier i min Sjæl.

„Selv Frøken de Maran maatte bøie sig for denne henrivende Kones Indflydelse; thi hun fortryllede Alt, hvad der nærmede sig hende; hun blev sig stedse lig, var kjærlig og indsmigrende mod Damerne, og enten phantastisk, coquet og udfordrende, eller kold og ligegyldig mod Mændene. Kun dette Maadehold havde hun at takke for at hun blev betragtet som en levende Gaade og kunde gjøre og vove Alt ustraffet. Tænk Dem, hvilken besynderlig Modsigelse! Denne Kone, der uden den ringeste Samvittighedsscrupel nød alle de Fornøielser, jeg betalte for hende i Frøken de Maran's Navn, behandlede mig nu haardere end før, ja viste mig endog en krænkende Foragt. Og hvorfor? Fordi jeg en Dag vovede at tilbyde hende nogle Juveler i Anledning af en ny Fest.

Men naar jeg tænker nærmere derover, burde jeg egentlig ikke forundre mig. Ursula besad en saare rigtig Takt. Man vidste, at hun var

fattig; den ringeste Luxus, hun havde anvendt paa sin egen Person, maatte derfor have gjort hende mistænkt; hun havde af den Grund dannet sig en egen Mode, der forenede den største Simpelhed med en udsøgt Elegance; hendes Hals var saa deilig, hendes Arm saa frisk, saa hvid og saa rund, at det iøvrigt ganske laa i hendes coquette Planer, hverken at bære Kniplingskraver eller Armbaand.

„Hendes Toilette bestod regelmæssigt hver Aften af en blaa Krepkjole, om hvis Farve og Smag der kun kunde herske een Mening; en naturlig Blomst prydede hendes Hovedpynt, og en anden lignende hendes herligthvælvede Barm. Hun var aldrig kostbarere klædt; om Morgenen bar hun en lille hvid Kappe, en simpel Kjole og et ægte Shawl. De vil heraf slutte Dem til, at de tredsindstyvetusind Franks, hvori hendes Medgift bestod, ikke kunde række langt, hvad hendes Udgifter angik.

„Den Pragt, hvoraf hun var omgivet, og hvori hun spillede Værtinde, var hun ligesaa stolt og lykkelig over, som om hun selv havde været Husets Frue; thi denne sælsomme Kone elsker Besiddelsen mindre end Nydelsen. Denne Forskjel vil maaskee forekomme Dem unaturlig. Kjendte De Ursula, vilde De sikkert billige den.

„Nu vel — trods al min Hengivenhed, trods mine mange Offere føler jeg mig dog saare ulykkelig. Jeg er fuldelig overbeviist om at Ursula ikke kan undvære mig; jeg veed tvertimod, at hun kun høist ugjerne vilde opgive den Magt, hvormed hun fængsler mig til sig. Men hvad er det for en Magt! — Skulde man ikke have formodet, ifølge det Brev, hun tilskrev mig, og som uheldigviis kom i hendes Mands Hænder, at hendes første Møde med mig vilde have været hende saare piinligt? Ikke i mindste Maade — trods al min Rouvrai, som De er saa god at tilskrive mig, var det langt piinligere for mig selv. Dette vilde ikke undre Dem, dersom De forstod at vurdere hendes Charakteers Haardhed og hendes Aands Smidighed, Dristighed og Overvægt.

„Tænkte De virkelig alt det, De tilskrev mig i Brevet?" — spurgte jeg hende med Bitterhed.

„Hun begyndte at lee; thi denne Kone leer altid, og svarede mig —

„„Er De en af de Blinde, for hvem det Nærværende er eensbetydende med det Forbigangne? Hvad der var sandt igaar, kan maaskee indeholde en stor Usandhed idag, og hvad der var en Løgn igaar, kan det ikke have sin Rigtighed idag? — Har De da aldrig tænkt paa, at jeg tilskrev Dem under ganske andre Forhold end dem, hvori jeg nu

gjenseer Dem? De elsker mig, paastaaer De. Nu, saa stræb da efter, at jeg kan elske Dem igjen eller dog paatage mig Skinnet af at gjøre det! Naar De tvinger mig til at hykle en Følelse, jeg ikke nærer, er dette langt mere smigrende for Dem, end naar De indgyder mig en Følelse, jeg tilstaaer Dem. Hvis jeg elskede Dem oprigtigt, vilde Deres Hjerte blot føle sig smigret; naar jeg frembykler denne Kjærlighed, vil Deres Stolthed triumphere. I enhver Henseende vil De derfor, haaber jeg, kunne være tilfreds med Deres Rolle."

„Hvad skal man svare paa slige Paradoxer — slige Taabeligheder — især naar disse Taabeligheder komme fra en Koralmund, der er besat med to Rader hvide Perler og med et Par friske, sandselige, purpurrøde Læber, hvis Kroge indfattes af et sort, næsten umærkeligt lille Duunskjæg? Hvad skal man svare, naar disse Ord ledsages af et dybt, glødende, sandseligt Blik? O, De kjender ikke den magnetiske Kraft i begge disse store blaae Øine under deres lange Frynsder og deres sorte Bryn; naar de vil, trænge de ind til Hjertets Inderste og opfylde det med en glødende Lidenskab, eller det foraarsager Dem en grusom Glæde at stivne det til Iis med deres ringeag-

tende Spot. Nei, nei, man vil aldrig oftere i sit Liv skue ind i et Par lignende Øine!

„Jeg bævede ikke tilbage for noget Offer! For mig begyndte nu et Liv fuldt af uophørlig Spænding og Qval; thi denne Kone er ubegribelig, uigjennemtrængelig, og endnu veed jeg ikke, hvad jeg er i hendes Øine.

„Snart synes hun at føle en uimodstaaelig Tilbøielighed for mig, hvoraf hun undertiden lader sig henrive med en vis om Fortrædelighed. Det er mig ganske umuligt at beskrive Dem hvad hun er for mig i disse Beruselsens Øieblikke; ligesaa umuligt kan jeg skildre Dem hendes brændende og smægtende Blikke, naar hun, synkende under den Følelse, jeg indgyder hende, forbinder mig med en fortryllende og lidenskabelig Gratie.

„See — blot ved denne Tanke slaaer mit Hjerte stærkere, mit Blod koger, min Kind gløder, og skjøndt dette Narreri nu allerede har varet i to Aar — skjøndt jeg er fast overbeviist om, at denne Kone bedrager mig, har jeg dog i disse to Aar maaskee ikke havt en eneste Maaneds fuldkomne Lykke at glæde mig over; thi hvert Øieblik smutter dette uopnaaelige Væsen bort mellem mine Fingre, slynger mig fra Himlen ned i Helvede og efterlader den frygteligste Tvivl i mit Hjerte — en Tvivl, som hun Dagen efter atter

forstaaer at bortskrække ved et eneste Blik eller Smiil.

„O, De kan ikke forestille Dem, hvilken gruelig Tilstand det er, stedse at have Valget mellem Haab og Fortvivlelse, mellem Glæde og Taarer, mellem Vrede og Kjærlighed, mellem Mistro og blind Lettroenhed; De veed ikke, med hvilken djævelsk Kunst denne Kone forstaaer at bibringe mig den Nectar langsomt hvormed jeg vilde kunne beruse mig. Forestil Dem en Ulykkelig med torre brændende Læber, i hvem man i lange Mellemrum draabeviis helder det klare, friske Vand, der vilde kunne slukke hans Torst.

„O, siig mig, siig mig, vil det ikke gjore hans Torst langt frygteligere, langt uslukkeligere? Slig, kunde man i en saadan Tilstand ikke doe af Længsel? — Nu, saaledes er mit Liv henrundet, saaledes er det uafbrudt bleven fortæret af Kjærlighed. Ursula indrommer mig aldrig Nok til at tilfredsstille min Lidenskab — og dog Formeget; idet hun netop derved gior mig begjærligere og lader mig mere og mere levende fole det Despotiske i hendes Herredomme.

„O, den djævelske Qvinde! Hun veed ret godt, at en glodende Erindring kun vækker glodende Forhaabninger, og at enhver utilfredsstillet Lidenskab er af en evig Varighed.

„Deri ligger den hemmelige Grund til min Svaghed, min Feighjertethed, min Skjændsel. Deri ligger ogsaa Grunden til min ubeskrivelige, berusende Glæde, naar Ursula træder mig imode som Qvinde, og ikke som en fræk, spottesyg Djævel.

„Snart forstaaer hun at bibringe mig den Tro, eller, rettere sagt, jeg bibringer mig den selv, at hun, uagtet sine nedslaaende Luner, dog elsker mig varmt — at hun ikke beregner sin sælsomme Opforsel mod mig saa klogt, uden for at dølge mig sin Kjærlighed — en Kjærlighed, som hendes Stolthed oprøres imod.

„Snart troer jeg, at hendes Ubestandighed og haanlige Behandling blot har til Hensigt, at lægge mit Hjerte i varige Lænker, fordi hun veed, at jeg snart vilde blive mæt og kjed af hende, naar jeg ikke længer svævede i Tvivl om Oprigtigheden i hendes Lidenskab.

„Jeg finder da det sikkre Beviis paa en fyrig Kjærlighed i det samme, der til andre Tider ærgrer og oprører mig.

„Paa de Dage, Mistankens Stemme hæver sig altfor lydeligt i mig, bilder jeg mig ind, at hun aldeles ikke elsker mig — at hun kun taaler mig, fordi jeg kjender Midlerne til at smigre hendes Smag og hendes Tilbøieligheder.

Er det dog ikke afskyeligt? O, den Skjændige, hun veed ret godt, at det er netop i denne spændende Tvivl hendes hele Magt bestaaer — hun veed det kun altfor godt.

Naar jeg vidste, jeg var elsket varmt og blindt, som jeg er bleven det af min Kone og Andre, vilde min Ligegyldighed, min Modbydelighed snart have meldt sig — og paa den anden Side, havde jeg Vished om, at jeg kun var hendes Legetoi, vilde jeg ikke tøve et Øieblik med at forlade hende. Fordømte Tilstand! Hvem kan give mig Oplysning? — Hvad mener De? ... Og dog er det ene mig, der kan fælde nogen afgjørende Dom i denne Sag; var jeg ikke istand dertil — Dem, vilde det langt mindre lykkes.

Hvad der smerter mig mest, er den uophørlige Kamp mellem min Stolthed og min Egenkjærlighed. I Verdens Øine undgaaer Frøken de Maran med den største Omhyggelighed Alt, hvad der kunde tyde paa en strafværdig Skaansel fra hendes Side. Det Hotel, jeg kjøbte af Herr de Rochegune, har jeg atter solgt og leiet mig ind i Nærheden af Hotellet Maran ... i Auteuil eier jeg et lille Grundstykke; men mine Rettigheder som Nærpaarørende gaae aldrig ud over en sædvanlig Fortroligheds Grændser. Hvad nu Ursula angaaer, er hun i den offentlige Verden

mig det samme, som hun er alle de Herrer, der beskjæftige sig med hende — hverken Meer eller Mindre — og Mange af mine Venner veed endnu ikke, om jeg er begunstiget eller ei.

„Snart oprører den Tanke mig, at en Lykke, der kommer mig saa dyrt at staae, ikke skulde blive anerkjendt af Verden, og jeg er endnu ung nok, finder jeg, til at kunne lade det falde mig ind at comprommittere Ursula; snart frygter jeg for at være bedraget og blive anseet for et latterligt Menneske, og stræber derfor at vildlede Andres Mening, idet jeg selv opregner mine Medbeilere.

„Endnu Eet. Min varme og uværdige Kjærligheds Plager ere blevne forøgede med en ny. Det er Tanken om at jeg ikke med Vished kan bestemme, om Ursula holder mig for Nar. Jeg har ladet hende belure. Men hun er maaskee bleven Spionen vaer; thi man har Intet kunnet opdage. Dette beroliger m g dog ingenlunde. Jeg troer mere paa hendes Snedighed end paa hendes Dyd.

„Hvad der er det Ubehageligste ved slige Elskovshistorier, er, at det Forræderi og de Slettheder, man selv har gjort sig skyldig i, blive ligesaamange Baand, der fængsle En fastere til Ens Ideal. Nogle Gange oprørte det mig, at Ursula ikke skattede al den Uret, jeg begik for hendes

Skyld, heit nok; hun regnede ikke de Smerter, jeg gav Anledning til; hun syntes slet ikke at bemærke, at de Penge, jeg bortødslede med fulde Hænder, forskrev sig fra min Kone, der lever enlig og ulykkelig.

„Men med disse Tanker havde jeg altid et døvt Øre; jeg havde selv altformegen Kummer til at jeg kunde tænke paa nogen Andens. Desuden handledes der jo kun om et Pengeanliggende, og jeg har aldrig i mit Liv vidst, hvad Penge var. Med Skræk imodeseer jeg det Øieblik, da min Kones Formue vil være bortsmeltet — hvad skal jeg da gribe til? Vilde Ursula føie sig i en mere indskrænket Huusholdning hos Frøken de Maran? Thi Denne vil ikke forlade sit Hotel mere; hun ældes og tilstaaer den Afsky, hun nærer for Ensomhed. For ingen Priis i Verden vilde hun nu skille sig ved Ursula. Men jeg — jeg — hvad vil der blive af mig? .

For at bortjage denne sørgelige Tanke, vil jeg give Dem et Exempel paa min Bestandighed og den Opmærksomhed, hvormed jeg stræber at opfylde denne Kones urimeligste Luner.

For omtrent to Maaneder siden saae hun surt til mig. Aldrig har jeg følt mig saa ulykkelig, eller, rettere sagt, aldrig har jeg været mere forelsket i mit Liv. Hør Grunden. Ursula havde

havt det Indfald at spille Comedie i Hotellet Maran; et Theater var bleven fremtryllet som med en Hexestav. Ursula udviklede et næsten utroligt Talent som Celimene i **le Misanthrope**, og for Contrastens Skyld, som hun holder saameget af, optraadte hun bagefter i et slibrigt Lystspil i Demoiselle Dejazet's Rolle; man vilde have kunnet forlibe sig i den deilige Kone til Raseri, hvis man ikke allerede havde gjort det for længe siden.

„Alle Tilskuerne forstummede af Overraskelse; de af Selskabet, der havde de største Fordomme imod hende, vare enige i, at Ingen endnu havde givet Celimene med en saadan Gratie, Fiinhed, Aand og en saa ædel Anstand, med Undtagelse af Demoiselle Mars. I det sidste Stykke havde hun idetmindste kunnet maale sig med Dejazet i Ondskab og impertinent Coquetteri. De kan derfor let slutte Dem til, at det Bifald, hun erholdt i de saa forskjellige Roller, var uhørt.

Ude af mig selv, opflammet af Kjærlighed og Stolthed, vilde jeg forene mine Lovtaler med Mængdens. Veed De, hvad Ursula svarede mig med sit sædvanlige Overmod?

„„Naar en Dame af Verden spiller Comedie, burde hendes Elsker være den Allersidste, der ønsker sig tillykke med at see hende optræde som en fuldendt Skuespillerinde."

„Nu saae hun surt i flere Dage og indlod sig i et temmelig fortroligt Forhold med Lord C, en særdeles elskværdig Mand, der paa den Tid var i Velten.

„Denne Gang var jeg paa Nippet med at bryde med Ursula. Et Lune af dette sælsomme Fruentimmer, hvorved hun atter forledede mig til en af de urimelige Udgifter, hun ligesom har gjort sig det til en Opgave at forlange af mig, smeddede mig fastere end før i det gamle Kjærlighedsaag.

Først maa jeg bemærke, at jeg havde ladet en stor Alpehytte opføre og indrette midt i Hotellet Marans Have; om Foraaret tjente den til Balsal. Dens indvendige Vægge vare, ligesom Schweizerhusenes, belagte med Grantræspaneler, der prydedes af en Mahognifinering, som forestillede Viinrankeguirlander.

„Mørk og fortrædelig traadte jeg ind i denne Alpehytte, hvori Frøken de Maran, Lord C. og Ursula sad og sladdrede. I Samtalens Løb sagde Ursula, idet hun pegede paa Pavillonens Væg —

„„O, min Gud, hvor fortryllende vilde ikke et Tapet af naturlige Blomster tage sig ud paa disse Vægge! — Det gjør mig ondt, at dette Ønske kun kan blive en Feedrøm."

„Lord C. og Frøken de Maran paastod, at et saadant Ønske var umuligt at realisere. Ursula

tilkastede mig et af de Blikke, hvis hele Kraft hun var sig selv bevidst, og talte derpaa om andre Ting. Jeg forstod hende. Næste Dag straalede Væggene i Alpehytten under en virkelig Beklædning af lutter naturlige Blomster. De i et tæt Sivgitter indflettede Viinblade vare bedækkede med Jasminer, hvide Nelliker og hvide Roser og dannede en eneste tæt snechvid Masse, paa hvilken der, i stræng symmetrisk Orden, vare befæstede Rosenbouquetter med himmelblaa Atlaskesbaand, saa at det Hele virkelig havde en slaaende Lighed med en tapetseret Væg.

De vil ikke kunne gjætte, med hvilken uhyre Bekostning jeg naaede mit Maal — hvormeget Møie det kostede mig at bringe denne talløse Mængde Blomster — thi der var næsten hundrede Qvadratfod Pancelværk at beklæde — tilveie i fireogtyve Timer.

„Ursula ansaae det ogsaa for Umagen værd at vise sig om imod mig for denne Opmærksomhed; hun stræbte at holde mig skadesløs for de Qvaler, hun havde vaalagt mig, og jeg blev den Lykkeligste af alle Mennesker.

„En anden Gang vare vi samlede paa Landstedet i Auteuil; vi sad i Haven; et herligt Maaneskin holdt os fængslede i det Frie længer end sædvanlig; man talte om Ouverturen til en ny

komisk Opera, som Auber havde componeret og som var uhyre en vogue; man roste ei blot dens kunstneriske Værd, men fandt ogsaa Melodierne fortryllende. Ursula, der — som jeg nys anmærkede — gjorde sig en Fornøielse af bestandig at paalægge mig nye Offere, udbrød, idet hun skottede til mig —

„O, hvor det er Skade, at denne Musiks herlige Toner ikke kan viftes fra Paris over til os af den Zephyr, der nu rasler i Bladene!"

„Klokken var ti. Jeg fjernede mig et Øieblik. Jeg kom snart tilbage og vidste at holde Frøken de Maran og Ursula tilbage i Haven til Midnat.

„Pludselig hørte vi i en lille Afstand Musikken til denne Ouverture blive udført med fuldtalligt Orchester, og Tonerne trængte, som Ursula havde ønsket det, over til os med den sagte Zephyr, der raslede i Træernes Blade.

„Dette finder De maaskee grændser til det Vidunderlige, og dog var Intet simplere.

Neppe havde Ursula yttret sit Ønske, før jeg afsendte to af mine Folk til Paris; de tilbagelagde Veien i tyve Minutter. Den Ene vidste ved Hjælp af en betydelig Summa at bevæge Musikdirecteuren ved den komiske Opera til at komme ud til Auteuil med sit hele Orchester; den Anden opsøgte Vogne og Postheste, og lod dem kjøre hen foran

Operaen, for at bringe de Herrer Musici og deres Instrumenter ud til os i muligste Iil. Denne Opera var bleven saa godt indøvet, at Orchestret kunde udføre den uden Partitur.

„Operaen var forbi Klokken elleve, en Time efter var hele Orchestret forsamlet i Auteuil; de toge hemmelig Plads bag nogle tætte Buske, og et af denne sælsomme Kones sælsomme Luner blev opfyldt.

„Dennegang fik jeg neppe Tak; jeg havde allerede forvænt hende ved lignende Overraskelser i en saa høi Grad, at hun blev ufølsom mod disse Mirakler, som jeg gjorde mulige med Guld i Centnervægt. Bragt til det Yderste af saamegen Overmod, Haardhed og Utaknemlighed, vovede jeg at gjøre hende Bebreidelser; jeg talte om de mange Offere, jeg havde bragt hende, om min Kone, hvem jeg havde forladt for hendes Skyld, om den Formue, jeg bortødslede; Ursula lod sig ikke slaae af Marken; tvertimod, hun antog en ualmindelig stolt og haanlig Mine og spurgte mig, hvad min Mening egentlig var — om jeg var en Mand af saa slet Levemaade, at jeg vilde pukke paa en Serenade eller en Blomsterbouquet (hun alluderede til det usynlige Orchester og Blomstervæggen i Schweitserhytten)? Hvad mine øvrige Offere angik, forstod hun mig aldeles ikke. Frøken de Maran kje-

dede sig paa Landstedet; hun gjorde derfor Ursula det Forslag, atter at ledsage hende til Paris og hjælpe hende at spille Værtinde i Hotellet Maran.

„Dette Huus var rigtignok saare behageligt; men hvilken personlig Forpligtelse kunde det paalægge Ursula imod mig? Havde hun ikke lagt hele sin Mishag for Dagen, da jeg engang vovede at tilbyde hende Juveler?

„Alt dette var sandt. Det var en af disse uforklarlige, tallöse Modsigelser i denne Kones Charakteer: hun rødmede ved Tanken om at modtage en Diamant; men hun betænkte sig ikke paa at spille Værtinden i et Huus, hvis Udgifter stod til min Lomme, skjøndt det ikke hed sig saaledes; hun betænkte sig ikke paa, tvertimod, hun gjorde sig en sand Glæde af at anspore mig til den urimeligste, den utaknemmeligste Ødselhed.

„Endelig, da jeg, ganske fortvivlet og skummende af Raseri over at see mig behandlet paa denne Maade, bebreidede hende, at hun var min onde Genius, brast hun i en lydelig Latter og svarede mig impertinent — „Har jeg ikke altid sagt Dem: Tro mig ikke? Hvis jeg skulde synes at nære nogen anden Følelse for Dem end Ligegyldighed og Modbydelighed, kunde de vel være, jeg havde sat mig i Hovedet at blive Mathildes's hævnende Engel. Og hvad jeg forudsagde Dem i

Maran, er ogsaa indtruffet — jeg hævner Mathilde.

„Næste Dag bragte et eneste kjærligt Ord af hendes Mund mig til atter at glemme hendes Ligegyldighed.

„Ja, det er ret beqvemt, saaledes at søge Grunden til min egen uforklarlige Opførsel i den afsindige Kjærlighed, man har saa utallige mange Exempler paa; mod min Villie, ja, mod min Villie troer jeg, at en eller anden ubehagelig Skjebne er her med i Spillet; jeg er nu bleven overtroisk, og jeg forsikkrer Dem, at denne Kone er min Nemesis.

„I selve hendes Munterhed ligger der stedse noget Mørkt; i den Indflydelse, det Trylleri, hun udøver, stedse noget Sælsomt.

„Frøken de Maran har allerede flere Gange sagt til mig: „Jeg har aldrig følt Tilboielighed for noget Menneske; aldrig har Nogen kunnet beherske mig; men denne unge Kone holder mig i sit Net. Jeg veed, at hun er ondskabsfuld som Fanden selv; men det gjør Intet til Sagen; det forekommer mig, at Ilden i hendes store blaa Øie oplyser Alt omkring mig." Og Frøken de Maran har fuldkommen Ret. Hendes Øine straale i en usædvanlig Glands; man kunde næsten paastaae, at det Lys, hvori de glimre, hidrøre fra en indre Ildbeholder. Men jeg vil ikke tale meer derom.

De vil formodentlig lee og beskylde mig for at troe paa Djævelen.

„Lev vel! Mit Hoved brænder. Mindet om de to sidste Aar udøver samme Virkning paa mig som en piinlig Drøm.

„Hvad siger De til alt Dette? Svar mig og beklag mig!

G. de Lancry."

Femte Capitel.

Sammentræffet.

Jeg husker ikke mere, hvad der foregik i min Sjæl, da jeg havde læst dette Brev — om jeg følte Harme, Medlidenhed eller Ærgrelse over Herr de Lancry. Havde jeg sørget over det Passerede eller næret Had imod min Mand, vilde jeg være bleven dybt bedrøvet eller grusomt hævnet.

Jeg kunde dog ikke undertvinge et bittert Smiil, naar jeg tænkte paa de store Offere, min Mand bragte en Kone, der foragtede ham, hvorimod han barsk affærdigede mig, da jeg bad ham om at flytte sin Hundestald og bevilge mig en moderat Sum til Udførelsen af en religiøs Plan.

Hvad der ogsaa i dette Brev gjorde et stort Indtryk paa mig, var den Skræk, den overtroiske Svaghed, der udtalte sig i de sidste Linier. Alle fortabte og hovmodige Sjæle føle sig altid tilboielige til at lægge Skjebnen deres Forbrydelser og nedrige Handlinger til Last; de tilskrive dem heller en overnaturlig Aarsag end deres egen Charakteers Svaghed og fordærvede Natur. Endelig var der endnu et Sted i Brevet, jeg fandt fortjente en nærmere Betragtning. Denne Mand, der fordum var saa glimrende, saa indbildsk og saa lykkelig — der med kold Foragt saae de Taarer, der bleve udgydte for hans Skyld — der som en haardhjertet Egoist lagde saa lidt Værd paa den Hylding, man bragte ham — spillede nu en Rolle, der var ligesaa beskeden som latterlig, omtrent som en Formynder i en Comedie; og dog var denne Mand ung, skjøn, aandrig og formuende. I Sandhed — Himlens Straf antager alle mulige Skikkelser; jeg var nysgjerrig efter at vide, i hvilken den vilde ramme min Cousine.

Jeg kunde nu ikke tvivle om at Herr de Lancry gik sin Ruin imode med hastige Skridt. Han havde nu intet Andet tilbage end Kjøbesummen for Godset Maran, der tilhørte hans Kone, uden at han vidste det. Den Arvepart, Grev de Mortagne havde efterladt mig, var ogsaa bleven ind=

befattet under Formuefællesskabet og ligeledes sat overstyr. Hvor ligegyldig mit Barns Død end havde gjort mig mod alle pecuniaire Anliggender, følte jeg mig dog dybt krænket, da jeg mærkede, at min egen Formue kun blev anvendt til at tilfredsstille Frøken de Maran's Luxus og min Cousines taabelige Luner. Ulykkeligviis var min Ægteskabscontract saaledes affattet, at jeg ikke kunde lægge mindste Hindring iveien for min Mands afsindige Ødselhed; det eneste Middel, jeg havde tilbage, var en Proces; men jeg vilde ikke for nogen Priis i Verden skride til det Yderste og besmitte mit Navn med ærerørige Udsagn; jeg har altid skammet mig over min Kummer, og selv for Fru de Richeville dulgte jeg den, saavidt jeg kunde. Jeg kunde derfor heller ikke tænke paa at vitterliggjøre disse sørgelige Forhold for Verden.

Jeg hengav mig i min Skjebne og bar med Taalmodighed, hvad jeg ikke kunde raade Bod paa. Min beskedne Smag og den tarvelige Levemaade, hvortil jeg havde vænnet mig, gjorde mig iøvrigt dette Offer mindre pinligt.

Hertugindens Anelser havde ikke været ugrundede; — hendes Omhu, hendes Venskab og de Menneskers Velvillie, med hvem hun dagligen om-

giftes, udslettede snart det sidste Spor af mit gamle Tungsind; jeg nød nu en Rolighed, der ikke var en blot Sløvhed — en Rolighed, der ikke var Ufølsomhed; tvertimod, den havde giort Ende paa alle mine tidligere Lidelser.

Denne Overgangstilstand havde noget uendelig Behageligt ved sig; den lignede den Bedøvelse, det Velbefindende, der følger paa alle smertelige Sygdomme.

Tilfældet vilde, at jeg snart skulde blive overbeviist om det Fuldkomne og Fuldstændige i min Helbredelse.

En Dag kjørte jeg ud at spadsere med Hertuginden af Richeville i Boulogneskoven. Blandt Andre saae jeg to Damer til Hest flyve forbi vor Vogn, ledsagede af flere Herrer. Det var Ursula, Prindsesse Ksernika, Hertugen af Versac, Herr de Lancry, Lord C. og flere Andre, hvis Navn jeg ikke kjendte.

Min Cousine red med sin sædvanlige Gratie og Dristighed paa en Fuldblodshoppe, der hed Stella og før havde tilhørt os. Vi kjørte i Skridtgang. Baade Ursula og min Mand kjendte mig; min Cousine tilkastede mig et frækt og betydningsfuldt Blik, idet hun hentydede til Herr de Lancry. Min Mand blev ildrød, men lod som om han ikke havde kjendt mig.

Cavalcaden fløi, som sagt, piilsnar forbi os.

Fru de Richeville iagttog mig med et ængsteligt Blik:

Mit Hjerte var vel beklemt, men dette Indtryk varede kun et Øieblik.

Da vi vendte tilbage til Paris, bleve vi atter indhentede af Ursula, der havde taget Plads i en prægtig med fire Heste forspændt Phaeton tilligemed Fyrstinden Ksernika og Hertuginden af Versac. Tjenerne bare Frøken de Maran's Livree. Herr de Lancry fulgte bagefter i en Cabriolet. Under denne nye Provelse betragtede Fru de Richeville mig atter. Jeg smilede.

„Nu kan jeg see, at De er fuldkommen helbredet, Mathilde," — sagde hun.

Saavidt jeg kan erindre, fandt denne Begivenhed Sted en Tirsdag.

Samme Aften gik jeg i den italienske Opera med Hertuginden; hun havde ogsaa tilbudt Fyrsten og Fyrstinden af Hericourt en Plads i sin Loge. Neppe havde vi været der et Øieblik, forend et Tilfælde vilde, at Frøken de Maran, Ursula og Hertuginden af Versac toge Plads i en Loge ligeoverfor Hertugindens og af samme Rang.

Jeg havde anmodet Hertuginden, trods hendes Vægring, om at tage Plads paa Forsædet ved Siden Fyrstinde Hericourt. Bagved dem kunde

jeg saaledes, skjult af Skyggen, være Vidne til følgende Optrin, uden selv at sees.

Min Cousine var, som sædvanlig, klædt yderst simpelt; hun bar en hvid Kjole; et Schawl af den fineste Gaze syntes at indhylle hendes skjønne Skuldre i en Sneetaage, der i den klare Belysning havde antaget Marmorets Glands og Glathed. To kirsebærrødde Camelier vare yndigt flettet ind i hendes kastaniebrune Haar, hvis lange Lokker bølgede hende ned over Barmen. En Bouqvet af samme Blomster var befæstet til hendes Spencer og fuldendte hendes Pynt.

Skinsygen havde aldrig gjort mig blind; jeg fandt maaskee Ursula smukkere end nogensinde før; hendes Træk, hendes Holdning havde antaget en Blanding af Værdighed og Hovmod, der syntes at retfærdiggjøre hendes dristige Blik og det Tøilesløse i hendes Ord; thi man fortalte, at hun oftere i sin Conversation med Mandfolk havde brugt sin Tunge med en utrolig Frihed.

Frøken de Maran var endnu bleven sin graa Kjole tro, saavelsom sin sorte Haartour og sin lille med stribet Mousselin besatte Kappe; hun syntes mig at være bleven betydeligen ældre, og jeg fandt hende saare forandret; kun hendes Øine havde beholdt deres slangeagtige Livlighed og funklede stikkende under de graae Øienhaar.

I Mellemacterne var Frøken de Marans Loge uafbrudt besat af unge Mennesker, der Alle hørte til de meest udsøgte og elegante Cirkler i den fornemme Verden.

Jeg saae altsaa Ursula i hele sin Triumphs Glands. Hun havde selv tidligere forudsagt, hvad hun vilde blive: den første Stjerne i Paris's Selskabsliv. Hun havde naaet sit Maal og syntes ganske født for den Rolle, hun spillede.

Hendes Øines Ild, hendes livlige, men dog altid gratiøse Bevægelser, hendes yndige Smiil, hendes stolte Mine, der af og til gav Plads for et spottende og drillende Udtryk. Alt vidnede om den Stræben, der var bleven hende til en anden Natur, og som gik ud paa at behage og blive bemærket.

Blandt de Mænd, der kom for at hilse paa min Cousine, bemærkede jeg Gaston de Senneville, Hertuginden af Richeville's Neveu. Min Cousine syntes at modtage ham med en paafaldende Opmærksomhed, medens en anden ældre Herre, en Attaché ved det sachsiske Gesandtskab, der ogsaa var traadt ind i Logen, underholdt sig med Frøken de Maran. Flere Gange greb Herr de Senneville paa en fortrolig Maade Ursula's Lorgnet, talte sagte med hende, istemmede hendes lydelige Latter, bøiede sig frem, som for nøiere at betragte

nogle Individer, hun havde gjort ham opmærksom paa, og gav sig i det Hele taget Skinnet af den fortrolige Omgang, unge Herrer saa gjerne paatage sig, naar der handles om en Kone, der er i Moden.

Ursula paa sin Side fordoblede sit Coqvetterie. Vilde hun lade ham indaande Duften af den store Bouqvet, hun holdt i Haanden, boiede hun sig tilbage og krummede sin nydelige Taille, i det hun vendte sig halv omkring til Herr de Senneville, der med sand Fryd syntes at indaande Balsomduften fra de herlige Blomster. Skjøndt dette Fortrin just ikke robede nogen overordentlig Smag hos min Cousine, maa jeg dog indromme, at man umulig kunde lægge mere Gratie og mere henrivende Ynde i sine Bevægelser, end hun i denne.

I dette Dieblik faldt mit Blik tilfældigviis paa en Loge lige ved Siden af Frøken de Maran's og igjennem det aabne Dorvindue bemærkede jeg min Mands blege og nedslagne Ansigt.

Han havde taget Plads i Corridoren og iagttog uafbrudt min Cousine hvis Stilling og Opforsel nodvendigviis maatte vække hans Skinsyge i en hoi Grad med den største Opmærksomhed.

Et Dieblik efter forsvandt Herr de Lancry og viste sig derpaa i min Tantes Loge, for, som det syntes, at hilse paa Frøken de Maran. Da Herr

de Senneville var langt yngre end den sachsiske Gesandt, saae han sig nødt til at overlade min Mand sin Plads, hvilket han dog ikke gjorde forend han under en stolt Latter havde taget nogle Blomster ud af min Cousines Bouqvet, og triumpherende fæstede han dem i sit Knaphul; — Herr de Lancry syntes at udstaae Dødsqvaler; han verlede nogle Ord med Frøken de Maran.

Da Herr Senneville havde forladt Logen, greb Ursula opbragt og med en forstemt Mine sin Lorgnet paany, uden at værdige Herr Lancry et eneste Blik; hun lorgnetterede ubarmhjertigt omkring i alle Kroge af Theatret. To Gange talte min Mand til hende; hun hørte ham ikke, eller lod som om hun ikke hørte ham; og han saae sig endelig nødt til at berøre hendes Arm sagte, for at tilkjendegive hende, at han var tilstede. Hun rakte ham Haanden med en adspredt Mine, svarede ham kun med et Par Ord, og greb derpaa sin Lorgnet paany.

Herr de Lancry kunde ikke ganske undertrykke sin Utaalmodighed og sin Ærgrelse, og begyndte nu paa en iilsyneladende ivrig Samtale med min Tante og den sachsiske Gesandt.

Om Morgenen havde jeg neppe kunnet iagttage min Mand, saa iilsomt foer Ursula os forbi; nu kunde jeg bemærke enhver af hans Gebærder

i al Mageligheb. Hans indfaldne mørke Ansigt udtrykte al den Kummer og hele den Skinsyge, hans Brev havde forraadt mig; han var ikke længer den aandrige, glimrende Mand, han havde været for, hvor han ikke elskede, og hvor han var dristig og ironisk, fordi han vidste, at han maatte behage og herske over Hjerterne. Han var forstemt og urolig, beskeden og resigneret, fordi han elskede med Lidenskab og selv var en Gjenstand for Spot og Ironi.

Da Ursula endelig blev træt af at lorgnettere tiltalte Herr de Lancry hende atter med en Skoledrengs Frygtsomhed. Jeg kjendte denne Kones Ansigt for godt til ikke strax at bemærke af hendes bydende Holdning og dette spottende Smiil, der spillede om hendes Mundkroge, at hun kun besvarede min Mands indirekte Bebreidelser med Sarcasmer. Endelig traadte ogsaa Hertuginden af Versac ind i Logen. Tæppet gik op, og Orchestrets første Accorder endte denne Scene, der syntes at være saa piinlig for Herr de Lancry.

En heftig Forbittrelse fik Overhaand i min Sjæl, da jeg tænkte paa, at Herr Séchérin tilbragte sine Dage i Fortvivlelse, eensomt og forladt, og uimodtagelig for de fromme moderlige Trøstegrunde, medens hans Kone, leende og lykke=

lig, paa en oprørende Maade overlod sig til sin Forlystelsessyge og sit Hang til Coqvetterie.

Jeg havde anstillet alle disse Jagttagelser fra den Baggrund, hvor jeg, saa at sige, sad paa Luur.

Fru de Richeville og Fyrstinden maatte vel have gjættet de Tanker, der gjennemfoer mig ved Synet af min Cousine; de sladdrede uophørlig med n den, for ikke at forstyrre mig.

Fyrsten havde forladt Logen; jeg kunde altsaa ganske uforstyrret hengive mig til mine hemmelige Betragtninger.

Denne Aften havde sin gode Side for mig; — Det var mig nu indlysende, at jeg i det Høieste kun følte Medlidenhed for Herr de Lancry — den samme Medlidenhed, jeg vilde have følt for en Fremmed, hvis Denne havde befundet sig i en lignende uværdig og vanærende Stilling.

Lidt efter lidt opmuntredes mine Tanker igjen.

Hvad Herr de Lancry maatte lide, mindede mig om, hvad jeg selv havde lidt.

Jeg velsignede Himmelen, fordi den havde befriet mig fra denne navnløse Angest og udtørret enhver Kjærlighedskilde hos mig; thi kun i Umueligheden af nogensinde at kunne nære en lignende Følelse for Fremtiden saae jeg en Garanti for min fremtidige Sindsro.

Faa Dage før min Ankomst til Paris var Marquis de Rochegune bleven kaldt ud paa sine Landgodser af vigtige Forretninger. Han kom tilbage til Paris kort Tid efter at jeg var stødt sammen med min Cousine i Boulogneskover. og den taliensfe Opera.

Mindet om Herr de Rochegune stod i min Sjæl i en inderlig Forbindelse, med Mindet om Grev de Mortagne. Mig overordentlig hengiven, og begavet med en alvorlig og fast Charakteer og en ovlyst Menneskekjærlighed, blev han i Almindelighed behandlet med en saadan Høiagtelse i Verden, at jeg — skjøndt han endnu var saare ung — vænede mig til at betragte ham som en Mand af modnere Alder; thi han nærede de herligste og solideste Grundsætninger.

Da jeg, under min Mands tryllende Indflydelse, følte mig allerulykkeligst, tænkte jeg vel undertiden paa, at jeg havde kunnet skjænke Herr de Rochegune min Haand; men til min Skam maa jeg tilstaa, at jeg da aldrig vilde kunne have følt Kjærlighed til ham — saa afmægtig var hans alvorlige Godhed i Sammenligning med Herr de Lancry's elskværdige Egenskaber som Brudgom.

Fru de Richeville havde flere Gange sagt mig, naar Talen tilfældigviis dreiede sig om Herr de Rochegune, at han efter sin Tilbagekomst fra

Orienten havde indtaget en sikker og fast Stilling i Verden, der i alle Henseender var hans Charakteers Adel og Uafhængighed værdig — medens han før den Tid, kold og tilbageholden, aldrig havde gjort sine Fordringer gjeldende.

Utaalmodig efter at gjensee Herr de Rochegune — thi baade Mindet om ham og Nysgjerrigheden vakte min Længsel — glædede jeg mig hjertelig, da jeg hørte, at han var kommen tilbage til Paris.

En Aften Klokken ti gik jeg til Hertuginden af Richeville's Værelser gjennem en lille Gang med Glasruder, som jeg selv havde ladet anlægge, for at faae en beqvemmere Vei fra min Pavillon til Hotellets Indre.

Jeg veed ikke, hvorfor der gives enkelte Saloner, der paa Grund af deres Indretning synes at nyde det Privilegium, at man i dem føler sig mere tilbøielig til at tale ugeneert og fortroligt sammen, end i andre.

Hertugindens Salon var en af dem; jeg har tilbragt saamange behagelige Aftener i den, at jeg ikke kan modstaae Fristelsen til at udkaste en lille Skildring af den. Synet af de Steder man har elsket, synes at bekræfte og forstærke Mindets Sandhed.

Et med gode Malerier udsmykket Forgemak

førte ind til Salonen, hvori Fru de Richeville i Almindelighed pleiede at opholde sig

Denne var beklædt med grønne Damaskestapeter; Dørene og Møblerne vare forsynede med forgyldt Billedhuggerarbeide og nedstammede fra den bedste Tid under Ludvig den Fjortende.

I Krogen ved Kaminen stod en bred Sopha, hvori Hertuginden den Aften, jeg taler om, sad ved Siden af Fyrst Hericourt, en smuk og værdig Olding med sneehvide Haar og et ædelt Ansigt, der vidnede om Munterhed og Sindsro. Paa den anden Side af Kaminen sad Fyrstinden. I hendes blege, milde Træk stod baade Værdighed og en himmelsk Sagtmodighed afmalet; af et vist Coquetterie i sin tidligere Alder bar hun endnu sine graae Haar lokkede under Kappen. I sin livlige Samtale med Fru de Semur kunde den gode Kone ikke undlade af og til at betragte sin Gemal med et ømt og selvtilfreds Blik.

Ved Synet af begge disse Gamle, der med faste Skridt havde gjennemvandret saa mange ulykkelige Epocher, og som, støttende sig gjensidigen paa hinanden, nærmede sig Maalet for deres lange Løbebane med en skyldfri Pande, et Smiil paa Læberne og Øinene opløftede mod Himmelen, blev jeg altid greben af en velgjørende Bevægelse.

Fru de Semur, der havde taget Plads ved

Fyrstindens anden Side, stod i en almindelig Contrast til sin Naboerske. Hun var neppe fyrgetyve Aar gammel, og hendes ædle og derhos indtagende Ansigt syntes at løse en uopherlig Gaade. Med den stolteste Holdning af Verden forenede hun en Bevægelighed i Aand, der ofte frembragte de vittigste og meest uventede Indfald. Tæt ved Theebordet, der stod imellem to Vinduer, sad Emma og arbeidede paa sit Tapetseri. Flere Lamper af chinesisk Porcelain oplyste Salonen og reflecterede sig i den dunklere Deel af Værelset i Guldet paa de hvide Træzirater, i Malerirammerne, i Broncen af Møblerne, i Målingen paa Vaserne fra Sèvers og i de Blomsters levende Farver, Vaserne indeholdt; i Kaminen brændte en klar Ild, og ved Flammens Skjær blev man opmærksom paa et tykt amaranthfarvet Teppe; en let Parfume, dessence de bouqvet, som Fru de Richeville holdt saameget af, opfyldte Athmosphæren i den mod alt Lufttræk velforvarede og omhyggeligt opvarmede Salon. Endnu i dette Øieblik kan jeg ikke indaande denne Duft, uden at Mindet om disse forsvundne Dage pludselig bemægtiger sig min Sjæl. — En vis Vellugt og visse Melodier forstærke altid Erindringens Magt hos mig.

Efter denne lille Skildring vil man maaskee kunne gjøre sig et Begreb om det behageligste Ge=

mak, der nogensinde er bleven aabnet for et fortroligt udvalgt Selskabs lange og rolige Aftenunderholdning.

Sjette Kapitel.

Fortællingen.

Da jeg traadte ind i Salonen, stod Emma øieblikkelig op for at tilbyde mig mit sædvanlige Sæde, som hun kaldte min Bedstefaderstol. Det var en lille, nydelig Bergère, som det kjære Barn havde lagt Mærke til, at jeg næsten altid gav Fortrinnet. Jeg kyssede hende paa Panden, for at takke hende for denne Opmærksomhed, og trykkede Fyrsten af Hericourt's Haand med Inderlighed.

„Hvor det er Skade, at De kommer saa sildigt, min kjære Mathilde," — begyndte Fru de Richeville — „Fyrsten har netop skildret os en af vore Venners tappre Heltedaad. Jeg er vis paa, det vilde have interesseret Dem"

„Nu, hvem var Talen om?" — spurgte jeg.

„Om Herr de Rochegune," — svarede Fru de Semur — „Han er en ægte Cid og fortjener at indtage en Plads i den moderne Romanceverden.

„Nu vel," — tog Fyrsten tilorde med et godmodigt Smiil — „Jeg vil underkaste mig den Ri-

sted at blive anseet for en gammel Sladdermund og til Fru de Lancry's Ære gjentage Historien om vor Cid. Fru de Lancry vil sikkert takke mig derfor."

„Og jeg med," — meente Grevinden af Semur — „Historien rørte mig virkelig, imod min Villie. Men nu vil jeg være bedre paa min Post og maaskee endog gjøre mig lystig over Deres Helt; thi Intet er utaaleligere end saaledes at lade sig henrive af Beundring."

„Hører De hende?" — sagde Fru de Richeville smilende til Fyrstinden — „Og dog vil hun nægte, at hun er en Veninde af Paradoxer."

„Men det er ganske naturligt," — indvendte Fru de Semur — „Naar man atter kommer til sig selv igjen af denne Begeistring, seer man saa fjollet ud som en Spidsborger, der kommer hjem fra Hoffet. Hav altsaa den Godhed at gjentage Deres Fortælling, for at jeg kan lee af Hjertenslyst!"

„Jeg forener mine Bønner med Fru de Semur," — sagde jeg til Fyrsten — „lad os høre denne Heltedaad endnu engang. Iøvrigt veed jeg ret godt, at denne Føielighed just ikke falder Dem tung; de Mænd, der gjøre megen Lykke blandt Damerne, ere altid fornøiede, siger man, naar de faae Leilighed til tale af Galanterie."

„O, jeg forstaaer," — svarede Fyrsten med et

Smiil — „Jeg forstaaer. De overvelter mig med artige Smigrerier, fordi De vil hindre mig fra at sige Alt, hvad jeg tænker om Dem. Men skulde jeg desuagtet finde Leilighed dertil, vil jeg blive ubønhørlig; De kan da længe nok smigre min Stolthed, for at faae mig til at skaane Deres Beskedenhed. . . men da De ønsker det, skal jeg gjentage den Historie, jeg for et Øieblik siden meddeelte disse Damer.

„De veed formodentlig, min kjære Fru de Lancry," — vedblev han — „at Rochegune, paa Grund af sin udmærkede Tapperhed i Grækernes Frihedskamp, blev udvalgt til Oberst for et af de tre Cavallerieregimenter. Dette Regiment havde han tildeels selv oprettet og udrustet paa sin egen Bekostning og til Ære for sin Ven, Grev de Mortagne, givet det de Husarers Uniform, blandt hvilke Greven gjorde sine Feldttog i Keisertiden. Uniformen bestod, om jeg ikke tager feil, af en blaa Collet med hvide og gyldne Snorer. Naar jeg anfører disse tilsyneladende Biting, skeer det kun for at forberede Dem paa et nyt Beviis for at Rochegune holder sine kjære Minder i Ære. Dette Beviis stod i Forbindelse med et stort og ædelt Træk," — vedblev Fyrsten og vendte sig til Fru de Semur — „som De ikke vil kunne nægte De-

res Beundring, og som De vist ogsaa vil beundre uden siden at angre det."

„Vi vil see — vi vil see; thi jeg er lutter Øre; men endnu troer jeg, De gjør Regning uden Vært. Man bedømmer en Advokat efter den Sag, han forsvarer."

„Da Grækenlands Uafhængighed var forkyndt og sikkret," — vedblev Fyrsten — „gjorde Rochegune en Reise igjennem Rusland, netop paa den Tid, da dette mægtige Rige bekrigede Tscherkesserne. Nysgjerrig efter at bivaane denne Kamp og modtaget af Keiseren paa det Huldrigste, gjorde han Feldttoget ved Caucasus med som Tilskuer, eller rettere som Frivillig. I en Cavallerifægtning, hvori han udmærkede sig paa en glimrende Maade, blev han endelig saaret farlig, efterat flere Heste vare skudt under ham. Udmattet af det store Blodtab, han havde lidt, kunde han ikke reise sig og blev liggende paa Valpladsen uden Bevidsthed. Da han atter kom til sig selv, vaagnede han til et gruopvækkende Syn. Han befandt sig ene paa en øde uoverskuelig Steppe, som Maanen oplyste med sit blege Skjær; Sneen faldt langtsom ned i Flokke, og han var allerede halv begravet under et Iisdække, da han vaagnede op af sin Afmagt."

„Det er græsseligt!" — udbrød Fru de Richeville — „Denne umaalelige Sneeflade maa have

forekommet ham som et stort Liiglagen. Rochegune har selv yttret noget om sit Saar til mig, skjøndt han fortang det romantiske Eventyr, det senere ledede til; og han tilstod mig, at denne Tanke uvilkaarlig havde paatrængt sig ham, da han atter kom til Besindelse."

„Jeg troer nok han fortang det," — meente Fyrstinden — „Det Eventyr indlagte ham formegen Ære."

„Jeg fik det først at vide igaar af en af Keiserens Adjutanter." — vedblev Fyrsten — „Denne Officeer havde gjordt Feldttoget til Caucasus med, og det er fra ham, jeg har erfaret det Hele omstændeligt. Vor Ven befandt sig altsaa ganske alene midt i en grændseløs Ørken; svag af Kulden saavelsom af Blodtabet, havde han neppe Kraft til at ryste den Snee af sig, hvoraf han var bedækket. Endelig hørte han i nogen Afstand Lyden af et Rytterdetaschement; han vidste ikke, om det var Ven eller Fiende, men da han i ethvert Tilfælde foretrak Døden for denne græsselige Stilling, raabte han, saa høit som Kræfterne tillød det, paa Nogle af Fortravet, der rede forbi ham; de hørte det, nærmede sig ham, og Rochegune var reddet. Dette Detaschement hørte til det Corps donske Kosakker, der paa Grund af Slagets Gang nu for et Øieblik dannede Armeens Arrièregarde. Disse irregu-

lære Tropper, der næsten vare ligesaa vilde som deres egne Heste, adlød blindt den gamle Hetman, der commanderede dem. Rochegune blev bragt til Hordens Chef, der, efterat have forbundet hans Saar, tog ham foran sig paa Hesten. Denne Hetman var, efter hvad Adjutanten forsikkrede mig, et Slags krigersk Patriark med et Mod og et Udtryk i sit Physiognomie, der mindede En om Oldtiden. Rochegune havde ham at takke for sit Liv.

„Fra denne Dag af sluttede han et Venskab med ham af den Natur, der kun kan finde Sted mellem Vaabenbrødre; han forlod Armeens Generalstab, hvori han var langt ringere Savn underkastet og deelte fra nu af Cosakkernes haarde og eventyrlige Liv. De bleve gjerne altid brugte til Forposter og til de farligste Expeditioner; de traadte aldrig ind under Telt, men strakte sig baade Dag og Nat henad Jorden eller Sneen. Men det var ikke Alt; de vare underkastede langt større Farer end dem, der blot fulgte af et ulykkeligt Feldttog; de hverken bevillige eller forlange Pardon og dræbe ligesom Tartarerne, Qvinder, Børn og Oldinge uden Forskjel eller Skaansel."

„Om Forladelse, at jeg afbryder Deres Durchlauchtighed," — sagde Fru de Semur leende — „men jeg var overbeviist om, at jeg langtfra vilde beundre Deres Clients Heltedaad nær saa meget an=

den som første Gang. Tænk engang efter selv! Han forbandt sig altsaa, af Lyst til Eventyr, med Mordere og Banditter og blev af Taknemmelighed et frivilligt Vidne til deres Grusomhed!"

„De har Ret, naadige Frue," — svarede Fyrsten smilende — „Men netop fordi jeg omtaler disse Grusomheder, som Herr de Rochegune maatte være Vidne til, vil Deres Beundring for ham stige og tage til i en langt større Grad, end De aner."

„Hvorledes det?"

„De bliver utaalmodig?"

„Ja, meddeel os hurtigt Resultatet af denne Historie, som vi ligesaalidt vide nogen Besked om som Fru de Lancry. . . Det var netop her, Deres Durchlautighed standsede for."

Fyrsten vedblev —

„Rochegune havde fast besluttet, ikke at forlade sin Hetman, før han havde beviist ham en Tjeneste, der kunde sammenlignes med den, han havde modtaget af ham; og han behøvede ikke at vente længe, før der blev givet ham Leilighed til at vise sin Taknemlighed paa en værdig Maade.

„Jeg glemte at fortælle, at Hetmanen havde to Sønner, der tjente blandt hans Ryttere som gemene Soldater. Han elskede dem, som en Ulv elsker sine Unger; uden at fordreie en Mine udsatte han dem for de allerstørste Farer, og naar disse

vare overstaaede, trykkede han dem til sit Bryst med en vild Glæde, som han robede ved et Skrig, man var fristet til at antage for en Hjorts Brølen. Rochegune's naturlige Uforfærdethed og den Forkjærlighed, der vistes ham af Hetmanen, med hvem han deelte alle Savn og Farer, sikkrede ham snart en stor Indflydelse paa Horden. En Recognoscerings-Patrouille, der bestod af nogle Ryttere og blandt disse begge Hetmanens Sønner, faldt i et fjendtlig Baghold ved Bredden af en Flod. Næsten alle Cosakkerne bleve nedsablede, og de Liig, der ikke bleve knust mod Klipperne, skyllede Bølgerne op i Hetmanens Leir."

„O det er altfor blodigt!" — udbrød Grevinden — „Skulde man ikke troe, De forelæste os en Side af en Roman — det første Forsøg af en ung Skribentinde?"

„Hør nu først Udviklingen!" — svarede Fyrsten — „Den gamle Hetman sank hen i et Slags Bedøvelse. I dette Øieblik fik han af en af Feldtmarschallens Adjutanter — den samme russiske Officeer jeg talte om — Ordre til øieblikkelig at begive sig med sin Commando til et vist Punkt, som han nærmere betegnede ham. Da Adjutanten nærede en urokkelig Tillid til den gamle Soldat, troede han ikke, at han behøvede at oppebie Ordrens Fuldbyrdelse, saameget mere, som han havde

Hastværk med at bringe andre Befalinger omkring til andre Troppeafdelinger; han galopperede derfor bort. Rochegune kjendte, skjøndt en ung Mand, Krigen temmelig nøie, da han længe havde tumlet sig omkring i den. Han indsaae strax Vigtigheden af denne Bevægelse, der skulle udføres med Lynets Hurtighed; han kom ud af sig selv over Hetmanens Uvirksomhed, han talte til ham og gjentog den Befaling, der nys var blevet ham meddeelt, men kunde ikke faae et Ord af ham til Svar. Hvert Minuts længere Opsættelse truede Armeens Sikkerhed og Hetmanens Liv; thi hans Uvirksomhed fortjente Døden.

„For at rive ham ud af den Sindstilstand, hvori Efterretningen om hans Sønners Død havde sat ham, greb Rochegune nu en fortvivlet Udvei, skreg Hetmanen ind i Øret: „Tilhest! tilhest!" Oldingen stirrede paa ham og rystede med Hovedet. „Vi maa lede dine Sønner op!" raabte vor Ven. Det lynede i den Gamles Øine. „Mine Sønner!" — gjentog han og sprang op —. „Hvor er de?" — Følg mig, og du vil finde dem," — svarede Rochegune, idet han kastede sig paa Hesten og galopperede bort i den af Adjutanten betegnede Retning. „Mine Sønner!" skreg Oldingen og sprang nu ogsaa op paa Hesten, for at indhente Rochegune, der havde vundet et betydeligt Forspring. Cosakkerne

fulgte naturligviis deres Hetman, og hele Comandoen satte sig saaledes i Bevægelse. Rechegune red stedse foran; den gamle Hetman kom tæt bagefter og skreg stedse uophørlig: „Mine Sønner! mine Sønner!" — „Følg mig!" — raabte Rechegune. Snart fik de de fjendtlige Linier isigte; Rechegune pegede paa dem og sagde: „Der ere dine Sønner." — Oldingen udstødte et rasende Skrig og styrtede sig ind paa Fjenden. Da han først var midt inde i Heden, gjenvandt han snart sin gamle Besindelse, Rechegune forlod ham ikke og fortalte ham med to Ord, hvorledes Sagen stod. Den Gamle blev atter koldblodig og kæmpede med sin sædvanlige Tapperhed.

Et sælsomt Tilfælde vilde, at Rechegune stødte paa en Trop Tscherkessere, der stræbte at dække deres langsomme Tilbagetog. Han splittede dem ad og tvang dem til at efterlade en erobret Kosakhest, hvorpaa sad to Fanger bundne.

„Den gamle Hetmans Sønner!" — udbrød Fru de Richeville — „Hvilken Lykke!"

„De har gjættet det, naadige Frue. De vare bedækkede med Saar og vare de Eneste, Fjenden havde skaanet, for at føre dem med sig som Gidsler. De kan forestille Dem Rechegune's Glæde, da han kunde bringe den gamle Hetman hans to Sønner tilbage. Oldingen lagde ved dette Syn

begge sine Arme overkors paa Brystet, sank ned paa det ene Knæ og kyssede ærbodigt Rochegune's Haand. For at skatte Betydningen af denne Handling i dens fulde Værd, bør man vide, at disse Horders Chefer kun bringe Keiseren den Hylding, og desuden er det noget ganske Uhort blandt disse vilde Folkeslag, at en Olding boier Knæ for et ungt Menneske. „Jeg har reddet dit Liv, men du har reddet min Ære!“ — sagde den Gamle — „Jeg maatte altsaa frelse dit Liv endnu engang, for at vi kunde blive qvit. Men du giver mig ogsaa mine Sonner tilbage. . . og hvad kan jeg nu gjore for at afbetale min Gjæld!“ . . . Jeg vil anfore vor Vens egne Ord, som Adjutanten var Orevidne til, da han i dette Dieblik kom for at gratulere Hetmanen i Anledning af hans Kosakkers herlige Opforsel og Holdning.

„„Du og dine Sonner“ — svarede Rochegune — „skulle tilsværge mig, at I fra nu af vil skaane de Qvinder, de Born og de Oldinge, der falde i Eders Hænder, og byde dem at leve i — Den og Dens Navn.““

„I hvis Navn?“ — spurgte hele Selskabet.

Fyrsten svarede med et Smiil —

„Det er ikke min Hemmelighed; men det maa være Eder nok at vide, at Hetmanen og hans Sonner aflagde denne Eed og holdt den ubrodeligt.

Det Navn, Rochegune havde udtalt, blev saa vel erindret i Pulken. . . det fortalte Officeeren mig, der gjorde hele Feldttoget med. . . at det endnu mod Slutningen af forrige Aar var den gamle Hetman ligesaa helligt som selve den Ed, han havde aflagt vor uforfærdede og ædelmodige Landsmand."

„Det er et Træk, der virkelig er Ridderskabets eventyrlige Tid værdigt!" — udbrød Grevinde Semur — „Og for at gjøre Romanen fuldstændigt, er det Navnet paa en vild Skjønhed, som. . ."

„Tilgiv jeg afbryder Dem!" — sagde Fyrsten med en alvorlig Mine — „Jeg kan forsikkre Dem om, at dette Navn fortjente, ligesom det endnu fortjener, at udtales med ligesaamegen Ærefrygt, som Interesse. Jeg forlader nu vor vandrende Ridder, men jeg beder om Naade for dette hemmelighedsfulde Navn, som De Alle kjende."

„Jeg kjende det?" — raabte Fru de Semur.

„Ja, naadige Frue, og De har udtalt det utallige Gange; thi det er Navnet paa et Individ, som De elsker — det er et Navn, der i enhver Henseende fortjener at gjelde som Symbol for en ædel Handling, og Rochegune kunde aldrig bringe det Individ, der fører det, nogen værdigere Hylding."

„O, Deres Durchlautighed, hvor De er gru-

som!" — raabte Fru de Richeville — „Siig os dog Navnet!"

„Det er mig umulig, naadige Frue; De vilde ganske sikkert ære min Taushed, dersom De kjender dens Grunde. Jeg vil ikke berøve Herr de Rochegune den Fornøielse, selv at meddele Dem det."

„Men inden han kommer, døe vi maaskee af Nysgjerrighed," sagde Fru de Semur — „Siig os det kun, Deres Durchlautighed — lad Dem bevæge! For at overtale Dem dertil, erklærer jeg jeg paa det Høitideligste, at jeg finder Herr de Rochegune's Opførsel saare beundringsværdig; han kunde ikke opfinde noget bedre Middel til at bringe Hetmanen til Besindelse end det, han betjente sig af, og det taler tillige for vor Ridders egne ædle Følelser, at han vidste, hvilken mægtig Gjenklang dybe Indtryk finde i Hjerte."

„Og den Idee at drage Nytte af den Erkjendtlighed, han vakte hos disse Vilde, idet han forpligtede dem til Menneskelighed, er den Idee ikke ogsaa skjøn?" — udbrød Fyrstinde Hericourt.

„Saare stor, saare skjøn," — svarede hendes Gemal — „og den vilde forekomme Dem endnu skjønnere, endnu mere rørende, mine Damer, hvis De vidste Navnet —"

„O, De er altfor grusom, Deres Durchlau-

tighed!" — sagde Fru de Semur — „Man lader sig henrive af Begeistring, og Intet kan røre Dem!"

„Tys, naadige Frue! Kommer der ikke en Vogn kjørende ind i Gaarden?" — afbrød Fyrsten hende — „Maaskee det er Deres Helt, Tilfældet bringer os . . . De kan da henvende Dem til ham selv.

„Velsignet blev Tilfældet, hvis det virkelig er Rochegune. Tilfæl deter i Almindelig saa ubarmhjertigt, at det engang burde vise sig gunstigt imod os!"

Marquis de Rochegune's Indtrædelse afbrød Fru de Semur i hendes Ordstrøm.

Den østelige Sol havde farvet hans Ansigt mørkebrunt, og hans Træk havde i den Grad forandret Udtryk, at jeg neppe var istand til at kjende ham igjen. Paa Grund af Ansigtets dunkle Farve straalede de store graa Øine klarere end før under de sorte Bryn. Med Undtagelse af en brun Knebelsbart, der blot tjente til at fremhæve Læbernes mørkerøde Friskhed og Tændernes blændende Hvidhed, bar han aldeles intet Skjæg og havde overhovedet antaget et afgjort, tydeligt orientalsk Præg. Det var umuligt at glemme disse kraftige Træk, naar man engang havde seet dem. Hans høie Væxt, hans sorte Dragt, det herlige, ridderlige Udtryk, der stod afpræget paa den

store, aabne Pande, gav ham den samme dristige og ædle Holdning, man finder hos saamange af Velasqve's og Van Dyk's Potraiter. I hans sikkre Gang laa der aldeles intet Anmassende; tvertimod, den vidnede om en rolig, stærk og energisk Natur.

Af den lette Krumning, Læberne undertiden antog, saae man, at Ironien nu og da kunde afløse hans velvillige Smiil.

Henrykt over at gjensee Herr de Rochegune, bevidnede jeg ham min Glæde i hjertelige Udtryk; og han deelte den levende. Da han talte til mig om det Passerede, omhylledes hans Træk pludselig af en mork Sky; jeg gjættede mig til, at han tænkte paa Grev de Mortagne; men han fandt hverken Tid eller nogen passende Leilighed til at tale med mig om denne dyrebare Ven.

„Veed De, at Aabenhjertighed ikke er Deres Hoveddyd, min Herre?“ — sagde Fru de Richeville til Marquien.

„Hvad mener Deres Naade?“

„De fortalte mig, hvorledes De blev saaret, hvorledes De var i Fare for at blive levende begravet under Sneen, og hvorledes De blev reddet — men alt det uden at yttre et eneste Ord om en viis gammel Hetman.“

„Uden at yttre en Stavelse om den store Tjeneste, De viste ham, da De reddede hans Ære," — tilføiede Fru de Semur.

„Da De bragte ham begge sine Sønner tilbage," — lagde Fyrstinden til.

„Da De fik ham og hans Sønner til at love Dem, at de for Fremtiden vilde skaane Qvinder, Børn og gamle Folk," — vedblev Fru de Semur — „og skjænke dem Frihed i Navnet. . ."

„Her komme vi til Hemmeligheden," — tog nu Hertuginden Ordet — „Denne ubehøvlede Fyrste her vil ikke sige os Navnet, hvormed De tæmmede disse Barbarers Vildhed."

Alle disse Bebreidelser fulgte saa hastigt paa hinanden, at Herr de Rochegune ikke kunde faae et Ord sagt derimellem; istedetfor at lægge en forlegen og upassende Beskedenhed for Dagen, svarede han nu frit og aabent —

„Alt Dette er Sandhed — men tør jeg spørge Deres Durchlautighed, hvorledes De har erfaret det Hele?"

„Siig ham det ikke, førend han har sagt det hemmelighedsfulde Navn!" — raabte Hertuginden hastigt.

„Nei, see blot, hvor han bliver rød!" — sagde Fru de Semur leende.

Herr de Rochegune's Rødme var virkelig paafaldende; men han indrømmede det uden at forsvare sig.

„Ja, jeg rødmer altid," svarede han smilende — „fordi jeg aldrig kan lade være at rødme af Taknemlighed, hvergang jeg hører dette Navn, der stedse har bragt mig Lykke, blive omtalt; dette Navn er Symbol paa et Minde, der stedse har ledet mig, beskyttet og raadet mig i mit Livs alvorligste Forhold. Siden jeg første Gang udtalte dette Navn, er det blevet mig en Talisman, som jeg tilbeder i blind Ærefrygt. Jeg kommer til at tænke paa, at man imorges roste min Tale i Pairernes Kammer og meente, at den var god; var det virkelig Tilfældet, er det dette Navn, jeg skylder det; thi jeg havde paakaldt det iforveien. Det er jeg urokkelig overbeviist om."

„Men netop fordi det har bevirket saamange Underværker, brænde vi af Længsel efter at høre det," — meente Fru de Richeville.

„Og hvad De der fortalte os, gjør os kun saameget mere utaalmodigere," — tilføiede Fru de Semur.

„Nu, vil De nu ud med Sproget?" — raabte Hertuginden — „De kan være overbeviist om, at vi plage Dem saalænge, indtil De har røbet os Hemmeligheden. Fyrsten meente, at vi kjende det

Individ, der fører dette Navn, og at vi elske det. Derfor maa De sige os Navnet, ellers miste vi vor Forstand."

„Jeg vilde være utrøstelig, naadige Frue," — svarede Herr de Rochegune i en høitidelig Tone, — „hvis De blot for et Øieblik kunde troe, at jeg frygtede for at udtale dette Navn eller at gjentage det her. Den Følelse, der dicterede mig, hvad jeg gjorde, er altfor ærefuld til at jeg ikke til enhver Tid skulde være stolt af den; — ja, det er en ophøiet Følelse, det tilsværge jeg Dem. Men jeg er overbeviist om at Fyrsten tænker som jeg: dette Øieblik egner sig ikke til at tilfredsstille Deres Nysgjerrighed. Skulde han være af en modsat Mening, vil jeg give mig tabt."

„Jeg kunde næsten have Lyst til at bede Dem nævne det," — svarede Fyrsten smilende — „Det vilde være en passende Maade at hævne mig paa. . ."

„Hævne Dem? Paa hvem?" — spurgte Fru de Semur, da hun bemærkede Fyrstens Forlegenhed.

„Paa Dem!" — svarede Oldingen muntert — „Thi det vilde blot tjene til at forøge Deres Beundring for hvad det ærgrer Dem at De maa rose. Men jeg er ædelmodig og deler Herr de Rochegune's Ausfkuelse."

„O, det er afskyeligt! Det er reen Complot mellem de To!" — udbrød Fru de Richeville —

„Nu, saa maae vi da oppebie de Herrers Behag. Men derfor vil De dog ikke undslippe vor Nysgjerrighed, Herr de Rochegune; De maa tilfredsstille den paa en anden Maade."

„Jeg staaer til Deres Befaling, naadige Frue."

„Nu vel, siden De stiller Dem under min Befaling, forlanger jeg, at De skal tegne mig den gamle Hetmans Portrait i Emmas Album som en Souvenir."

Emma sprang glad op; hendes Kinder glødede, og før Rochegune endnu fik Tid til at svare, stillede hun et lille Bord hen foran ham, hvorpaa Alt hvad man behøver til en Aqvarelletegning laa parat.

„Og for at straffe ham for hans Taushed, skal han synge os sin albanesiske Sang, „Svalerne" — sagde Fyrstinden.

„Emma vil accompagnere ham, og Mathilde vil blive henrykt over at høre ham," — meente Fru de Richeville.

Emma ilede hastig og med et lykkeligt Smiil hen til Pianoet og aabnede det.

„Nu, hemmelighedsfulde Mand," — sagde Hertuginden — „lad os nu snart blive bekjendt med den gamle Hetmans Ansigt, thi jeg holder af ham, skjøndt jeg ikke kjender ham.

„O syng os saa Deres deilige Svalesang; thi

ge holder af den, netop **fordi** jeg kjender den," — sagde Fru de Semur.

„Hvormed skal han begynde, min dyrebare Fyrstinde?" — spurgte Hertuginden.

„Med Sangen; thi man hører endnu Musikken længe efter at Tonerne ere hendøde, i hvor simpel Melodien end er; saa rørende et Echo efterlader den i vore Hjerter."

Emma satte sig ved Pianoet.

Herr de Rochegune begyndte.

Det var en albanesisk Arie, som han selv havde sat ud, og hvis Ord han havde oversat. Intet var simplere og dog mere udtryksfuldt end denne Sang, hvis Melodie var original og fortryllende.

Jeg havde aldrig hørt Rochegune synge før; hans Stemme var paa engang dyb, blid og forunderlig bøielig.

Denne Sang foraarsagede mig en saadan Glæde, at jeg anmodede ham om at synge den igjen. Uden at lade sig bede længe, opfyldte han mit Ønske med den største Beredvillighed.

Emma accompagnerede ham fortræffelig.

Efterat Herr de Rochegune havde løst den første Deel af sin Opgave saa tilfredsstillende, skred han til den anden; han satte sig ved Tegnebordet og havde efter en halv Times Forløb paa en be-

undringsværdig Maade udkastet Portraitet af den gamle Hetman, hvis raae, vilde Træk fremhævedes af et saare malerisk Costume.

Jeg fandt det baade overraskende og behageligt, at denne uforfærdede Soldat, denne hoitbegavede Taler, dette Menneske med sin ægte christelige Aand (thi han vedligeholdt sin Faders Godgiorenhedsanstalt paa Rochegune) — at han forenede saa herlige Talenter med saa udmærkede og sieldne Egenskaber. Og det forekommer mig ogsaa, at man stedse finder et særdeles Behag i Mænd, der ere mægtige ved deres Aand og stærke ved deres Skarpsind, naar de tillige vise sig gode, ligefremme og forekommende.

Jeg var ikke den Eneste, hos hvem disse Folelser bleve tydelige, skjondt Herr de Rochegune uden Snerperie stræbte at forringe sit Værd og gjore Andres gjeldende. Af tusinde Smaating, af tusinde Overgange, var det let at see, at man dog anerkjendte hans Overvægt, hvormeget han end bestræbte sig for at bringe den i Baggrunden.

Jeg vil stedse mindes denne Aften, der blev tilbragt saa muntert med Musik, Poesie og Reiseskildringer og forsvandt saa snart, fordi den havde en fortrolig Underholdnings hele Ynde. Der blev kun gjort Pretensioner paa Velvillie, og kun i Længselen efter at behage optraadte den Ene som den Andens Rival.

Medens Fru de Richeville fulgte Fyrstinde Hericourt ned Trapperne, spurgte Herr de Rochegune mig, om jeg vilde være hjemme næste Morgen og have den Naade tage imod ham.

„Saa ringe Værd denne Naade end har for mig, der tilstaaer Dem den, har jeg dog stor Lyst til at knytte en Betingelse til den. Jeg er langt nysgjerrigere og mere haardnakket end Fru de Richeville, og jeg vil neppe kunne vente til imorgen for at faae det Navn at høre, hvormed De udrettede saameget Ædelt."

„Og jeg kunde ikke udtale det, naadige Frue, i vore Venners Paahør; ikke for disse Venners Skyld; thi de vilde sikkert have hørt det med Bifald, det tvivler jeg intet Øieblik om — men jeg kunde ikke nævne det for Deres Skyld."

„For min Skyld? Hvorfor ikke for min?"

„Hvorfor?" — gjentog Herr de Rochegune og tilføiede med den naturligste Mine af Verden, som om han havde sagt den simpleste Sandhed — „Fordi det var Deres Navn — fordi dette Navn var „Mathilde.""

Syvende Kapitel.

En gammel Ven.

Det Indtryk, Herr de Rochegune's Tilstaaelse havde gjort paa mig, beskjæftigede mig endnu, da jeg traadte ind mit Værelse; jeg var urolig, og piinlig spændt, ret som om han havde gjort mig en heftig og lidenskabelig Kjærlighedserklæring.

Min Forlegenhed havde ikke sin Grund i nogen falsk og omfindtlig Knibskhed; den overmandede mig ene og allene, fordi jeg frygtede for at min Omgang og mine Samtaler med Rochegune for Fremtiden skulde tabe deres uskyldige, strængt venskabelige Charakteer. Istedetfor at være mig behagelige, maatte de da blive mig piinlige og besværlige, da de vilde tvinge mig til en kold Tilbageholdenhed. Imidlertid beroligede jeg mig dog, da jeg tænkte nærmere derover; jeg mindedes den ærværdige Fyrst Hericourt's Ord. Han vidste ret vel, at det var mig, Talen dreiede sig om, og dog havde han fortiet mit Navn, for at skaane min Beskedenhed; men Herr de Rochegune havde han ved denne Leilighed uforbeholdent roest, og Rochegune havde selv udtalt sig med en saa stor Aabenhjertighed, at min Tvivl endelig fik Løbepas.

Iøvrigt kunde jeg ikke troe, at Herr de Rochegune i fjerneste Maade havde villet vise sig nærbodig imod mig. Vore Samtaler havde ofte været af en delicat Beskaffenhed, og aldrig havde en saadan Mistanke kunnet falde mig ind. Han havde gjort mig to uskatteerlige Tjenester. Den første var den, at han kort efter min Formægling underrettede mig om de afskyelig Rygter, Lugarto udbredte om mig, og som han stræbte at svække ved sin personlige Nærværelse; den anden viste han mig, da han stod Grev de Mortagne bi i at frelse mig ud af den farlige Snare, hvori den djævelske Brasilianer havde lokket mig.

Ved ingen af disse Leiligheder var Herr de Rochegune gaaet over den strængeste Tilbageholdenheds Grændser. Aldrig havde han gjort den fjerneste Hentydning til det Haab, han engang nærede om at vinde min Haand, eller til de Følelser, han rimeligviis havde næret for mig.

Kort Tid efter den ubehagelige Nat i Lugarto's ensomme Skovhuus var han reist til Grækenland og havde derfra besøgt Rusland. Under det blodige tscherkessiske Feldttog havde han viist mit Navn, mit Minde et Slags afgudisk Ærefrygt, uden at vide, om han nogensinde vilde see mig igjen. Kunde dette sælsomme, men ædle Beviis paa hans Tilbøielighed fornærme mig?

Med Hensyn til den Kjærlighed, jeg et Oieblik havde formodet besjælede Herr de Rochegune, beroligede jeg mig derfor saameget snarere, som jeg var overbeviist om, at jeg aldrig vilde kunne føle den ringeste Ømhed for ham. Jeg beundrede hans sjeldne Kundskaber, hans ædle Charakteer, og jeg havde endnu samme Aften opdaget nye glimrende Egenskaber ved den. Jeg takkede ham af Hjertet for de Tjenester, han havde beviist mig; men jeg følte stedse den himmelvide Afstand, der fandt Sted mellem mit deeltagende Venskab for ham og den Kjærlighed, jeg engang havde følt til Herr de Lancry.

Da jeg lige siden min tidlige Ungdom havde vænnet mig til at prøve alle flygtige Indtryk nøie, spurgte jeg mig ogsaa nu, om det ikke vilde være altformeget vovet af mig, i mit tyvende Aar at gjøre Afkald paa Kjærligheden, det være nu paa Grund af mine Grundsætningers Fasthed eller mit Hjertes Afmagt. Nei; jeg fandt tvertimod en Garantie for min Fremtids Lykke i denne kolde Umulighed.

Siden jeg havde ombyttet Maran med Paris, følte jeg mig fuldkommen lykkelig; det udmærkede og udvalgte Selskab, hvori jeg levede, overvældede mig med Opmærksomheder og hyldede, hvad de kaldte mine Fortrin. Jeg nærede et ømt og inder-

ligt Venskab for Fru de Richeville og hendes Datter; mit Hjerte var derfor, hvis jeg tor betjene mig af dette Udtryk, tilstrækkelig beskjæftiget, og jeg beklagede ikke de mere levende Folelsens Taushed.

Jeg glemte at omtale, at jeg var hjemme næsten hver Morgen og da gjerne pleiede at modtage Hertu inden af Richeville's Venner, der nu ogsaa vare blevne mine.

Ifolge denne Skik var Herr de Rochegunes Visit hos mig ingen usædvanlig Begivenhed.

Jeg ventede ham med Utaalmodighed.

Men hvis jeg ikke tager feil, var det forst to Dage efter vort forste Gjensyn at han meldte sig hos mig. Han rakte mig Haanden og begyndte i sorgmodig Tone:

„I Forgaars Aftes kunde jeg ikke tale med Dem om vor ulykkelig Ven, skjondt vi befandt os i Selskab med Mennesker, hvem han elskede hoiere end alle Andre. Men De har sikkert, ligesom jeg, maattet fole, at det ikke var det rette Oieblik at omtale den ulykkelige Mortagne paa. Ak! Naar De vidste, hvad jeg har tabt i ham!"

Og en Taare traadte ham i Oinene. Han sogte ikke at skjule den.

„Jeg har ogsaa begrædt ham af mit ganske Hjerte, og jeg begræder ham endnu hver Dag," — svarede jeg med en indre Bevægelse — „Det er jo

dog mig, hans sidste Tanker dvælede ved! — O, det er var en afskyelig Død — en djævelsk Hævn!"

Herr de Rochegune rynkede Panden og vedblev med en mørk Mine —

„Jeg har betjent mig af alle optænkelige Midter for at opspore denne Lugarto og de elendige Redskaber for hans feige Forræderie. Thi jeg deler ganske Fru de Richevilles Anskuelse med Hensyn til denne Duel og dens sørgelige Resultat. Men Ingen har været istand til at give mig det mindste Vink, og der er endog dem, der paastaae, at Lugarto enten befinder sig i Nordamerika eller i Brasilien!"

Jeg meddelte nu Herr de Rochegune det sælsomme Tilfælde, der havde sat mig i Besiddelse af et Brev fra Herr de Lancry til en mig ubekjendt Ven.

Dette overraskede ham; han sagde, at han strax vilde tage de nødvendige Forholdsregler for at komme til Vished om Lugarto's hemmelige Ophold i Paris, som han indrømmede Muligheden af.

„Men troer De, han turde vove at komme tilbage?" — spurgte jeg.

„Jeg er bange for det. Han er for feig til at slaaes med mig, og jeg tilstaaer, at jeg vilde betænke mig paa at udføre den skrækkelige Trudsel, Grev de Mortagne udstødte imod ham."

„Han vilde selv være bævet tilbage for dette voldsomme Skridt.“

„Det veed jeg dog ikke; hans Charakteer var mig i mange Henseender uforklarlig; men hvad der vil betrygge Lugarto i hans Forvovenhed, er det, at hans Forbrydelser ikke ere beviste; han kan stille sig under Lovenes Beskyttelse og frækt trodse enhver Proces, man muligen kunde ville paaføre ham med Hensyn til Deres Bortforelse fra Paris.“

„Det giver jeg aldrig mit Minde til,“ — udbrød jeg — „det vilde give Anledning til altformange ærerørige Opdagelser mod det Navn, jeg bærer. Den sorgelige Fortid er mig endnu kun en piinlig Drøm, og Alt, hvad der kunde minde mig om dens Virkelighed, fylder mig med Afsky.“

„De har Ret; overlad os den Fortjeneste at vaage over Deres Person, og glem — glem, hvad der er passeret! Mortagne har testamenteret Dem til Fru de Richeville, til mig, til Enhver, der bærer et ædelt Hjerte i Brystet. Vi ville ivrigen stræbe efter at blive Dem, hvad han var Dem, og bevise Dem, at der dog gives gode Mennesker paa Jorden. — Stakkels Kone! Hvormeget har De ikke maattet lide! De har truffet paa saamange fordærvede og nedrige Skabninger, at De virkelig intet Bedre kan gjøre end betroe Dem til os og lade Dem elske af os. Har jeg ikke Ret?“

Jeg kan ikke beskrive, med hvilken naturlig og rørende Hjertelighed Herr de Rochegune udtalte disse Ord.

„Hvor De er god! Og hvormegen Tak skylder jeg Dem ikke allerede!“ — svarede jeg ham — „Har De ikke allerede overtruffet Grev de Mortagne's Forventninger? Husker De endnu ... det er nu netop tre Aar siden —“

„O, tal ikke om Deres Forpligtelser imod mig!“ — udbrød jeg — „thi jeg har Dem at takke for saamange søde, dyrebare Tanker:“

Jeg kunde ikke tilbageholde et let Anstrøg af Forlegenhed.

Herr de Rochegune forstod mig og vedblev smilende —

„En Lignelse vil sandsynliggjøre Dem mine Tanker. Jeg vilde være utrøstelig, hvis De optog mine Ord som en sædvanlig Compliment! — De elsker Malerier, skjønne Statuer, herlig Musik — ikke sandt?“

„Unægtelig.“

„De vil finde det naturligt, at man kan tilbringe hele Timer med at betragte Christi Forklarelse og Madonnaen med Jesusbarnet — Vil De ikke?“

„Jo.“

„De vil finde det ligesaa naturligt, at man

gjerne og med Henrykkelse hører paa Mozart's, Gluck's eller Beethoven's Compositioner? De vil endelig indrømme, at Beundringen af disse Mesterværker kan skabe og fremkalde de reneste Nydelser, de meest ophøiede Tanker?"

„Men hvad kommer alt det herved?"

„Nu vel — disse guddommelige Nydelser, disse ophøiede Tanker har jeg fordret af et af Naturens tilbedelsesværdige Mesterværker — af et Ideal i Godhed, Ynde og Sjælsadel — og jeg har erholdt dem. Min Faders saavelsom Grev de Mortagne's sidste Villie og den fromme Ærefrygt, Deres Kummer vakte hos mig, har tjent til at forøge den lidenskabelige Tilbedelse, jeg har viist Dem i mit Hjerte. For mig blev De et Væsen, der dannede Overgangen fra det Menneskelige til det Guddommelige. Siden jeg har lært Dem at kjende, har jeg indviet Dem en af mine bedste Følelser, fordi det jo var Dem, der havde skabt dem hos mig. Idet jeg knyttede Deres Navn, Deres Minde til enhver ædel Handling, var det intet tomt Smigreri, jeg bragte Dem, men det var en Rettighed, De kunde affordre mig."

„Men De havde dog kunnet lade Dem besjæle af andre Minder end netop mit," — svarede jeg, for at give Samtalen, der satte mig i Forlegenhed, en anden Vending — „For Exempel Min-

det om den værdige Mand, der opdrog Dem i saa ædle Grundsætninger."

„Min Fader? Han havde auet, hvad De vilde blive mig — han haabede endog at opleve vor Forening," — sagde Rochegune i en saare alvorlig Tone — „At tænke paa ham vilde være at tænke paa Dem; hans hellige og ophøiede Minde omsvæver den Tilbøielighed, jeg føler for Dem. Men De kan berolige Dem, naadige Frue; ansee mig ikke istand til en flau Smiger! Tro ikke at jeg, som man pleier at udtrykke sig, vil gjøre Cour til Dem. Gjøre Cour til Dem? Til en saadan Kone gjør man aldrig Cour. Fra det Øieblik af, man lærer hende at kjende, elsker man hende, som hun fortjener at blive elsket. Og det har jeg altid gjort."

„Herr de Rochegune!" —

„Denne Tilstaaelse kan ikke fornærme Dem; den tør ikke engang forundre Dem."

„Men dog synes det mig, at —"

„Saameget mindre, naar De hører, hvad jeg vil være Dem, og hvad jeg ønsker, De skal være mig. I Sandhed, det er en Tilstaaelse, De vil takke mig for."

„Virkelig, min Herre?" — sagde jeg og kunde ikke Andet end smile over hans fyrige Iver.

„Og det kunde let hænde sig, at De vilde føle Dem lykkelig derover."

„Lykkelig?"

„Og stolt."

„Og stolt? — Ei, det er jo Alt, hvad man kan ønske! — Nu, jeg er lutter Øre."

„Intet er simplere. De er en modig Kone, der holder paa sin Ære, som en Mand paa sin. De er ikke istand til at kunne begaae noget Feiltrin, saavel paa Grund af Deres faste og solide Grundsætninger, som fordi ethvert Feiltrin vilde see ud som en nædel Hævn og kaste et Slags undskyldende Skygge paa Deres Mands uværdige Opførsel. Har jeg ikke Ret?"

„Tilvisse — det er netop, hvad jeg altid har tænkt selv."

„De seer, jeg har grundigen overveiet Deres Følelser. Jeg forstaaer Dem, thi jeg deler dem. De er tyve Aar gammel; De fører et ensomt Liv, uden Familie og uden noget bindende Hensyn. I dette Øieblik har De nok i Fru de Richevilles Venskab. De lever endnu i en Overgangstilstand. De anseer Deres Lidelsers Ophør for Deres Lykkes Begyndelse. Denne Tilstand vil ikke vare længe; Deres Hjerte vil vaagne, De vil elske."

Jeg afbrød Herr de Rochegune.

„De har hidtil" — svarede jeg — „talt med

saamegen Fornuft og saa uimodsigelig rigtig, at vi ogsaa maae blive enige med hinanden om det sidste Punkt. Jeg vil aldrig elske mere. En ulykkelig, men heftig Lidenskab har dræbt Kjærligheden i mit Hjerte."

„Dræbt Kjærligheden i Deres Hjerte?" — gjentog han studsende — „De har jo aldrig elsket."

„Jeg har aldrig elsket?"

„Aldrig."

„Lad os tale fornuftig, Herr de Rochegune — lad os tale med Sindighed; ellers henfalde vi ti Fru de Semurs ulykkelige Paradox."

„Jeg taler med fuld Overbeviisning, og jeg gjentager det — De har aldrig elsket"

„Men, min Herre — "

„Men, naadige Frue, den kjære Gud vil ikke, at det skal beroe paa den første den bedste Usling, for stedse at vække eller for stedse at dræbe den meest ophøiede af alle Følelser i et Hjerte, som Deres — en Følelse, der omfatter Sjælens herligste og sjeldneste Gaver."

Jeg stirrede paa Herr de Rochegune og svarede —

„Hvorledes? Jeg skulde aldrig have elsket? hvad var det da, jeg følte? Hvoraf denne pludselige Livløshed i Hjertet? Alle mine Forhaabningers pludselige Hendøen?„

„De har anseet den Sløvhedstilstand, hvori Smerten satte Dem, for Hjertets Livløshed. Er det muligt, at et Hjerte saaledes kan dræbes? Maa man renoncére paa ethvert Haab, naar man intet Savn har at begræde?"

„Jeg har intet Savn at begræde, min Herre?"

„Nei — De har Meget at begræde, men lykkeligviis intet Savn; Fremtiden ligger derfor ogsaa fri og ubegrændset for Dem."

„Fremtiden?"

„Ja tilvisse, Fremtiden — og hvorfor skulde den ikke? Fortæl mig, at en ophøiet, dyb, værdigen besvaret, men ved en overmenneskelig Tilskikkelse knust Lidenskab efterlader et evigt Savn i Sjælen og betager den ethvert Haab — saa vil jeg troe Dem. Ja, disse smertelige Følelser ville vare evigt, fordi deres Aarsag er reen — evigt, fordi man, istedetfor at qvæle dem, stedse vil fremkalde dem paany — evigt, fordi man stedse vil finde den bittre Nydelse i dem, Overbeviisningen om en utrøstelig Smerte altid médfører — fordi den Lykke, man har mistet, er uerstattelig. Men vilde Hjertet kunne føle denne trofaste, andægtige Ærefrygt for det Forbigangne, dersom al Kjærlighed var dræbt i det? Tvertimod, det vil føle, at dets Flamme aldrig har brændt renere og klarere! —

Har De følt noget Lignende, naadige Frue? Nei, det har De ikke. Efterat De havde lidt saa grusomt, søgte De med Afsky at undflye Mindet om Deres Qvaler — De takkede Gud, fordi han havde befriet Dem fra Deres Bøddel, arme, ulykkelige Kone!"

„Det er sandt. Langtfra at finde Behag i disse græsselige Erindringer, har jeg stræbt at undgaae dem. Men hvor ulykkelig min Kjærlighed end var — og jeg indrømmer, at den var det — og hvormeget jeg end maa skamme mig over den, har jeg dog følt og næret den. Havde jeg ikke elsket Herr de Lancry, vilde jeg aldrig have ægtet ham."

„Men min Gud, Hjertet lader sig ligesaa let overraske som Sandserne. Deres Mands indtagende og forførende Væsen, hans blide Ord, Deres naturlige Længsel efter at undgaae Deres Tantes Formynderskab, Deres barnlige Tillid til en Mand, hvem De holdt for retskaffen og oprigtig, Deres medfødte Ædelmodighed og den totale Mangel paa Leilighed til at anstille Sammenligninger — alt Dette bevægede Dem til at indgaae et uværdigt Ægteskab. Da De først var gift, da De først var ulykkelig, ansaae De den blinde Lydighed, De viste Deres Mands Villie, og den modige Iagttagelse af Deres Pligter for Kjærlighedens

ædleste Hengivenhed; De var dydig, De hengav Dem i Deres Skjæbne, og meente, at det skete af Kjælighed."

„Men har jeg ikke maattet lide alle Skinsyges Qvaler?"

„Det stemmer fuldkommen overeens med alt det Andet. De var eengang udgaaet fra et falsk Indtryk, og bedrog Dem selv i ligesaa høi Grad, hvad Skinsygen angik, som i det, De ansaae for Kjærlighed."

„Jeg bedrog mig?"

„Deres Mands Utaknemlighed oprørte Dem mere end hans Utroskab."

„Men hvorfor skulde jeg da ikke have kunnet elske Herr de Lancry?"

„Fordi han var Dem uværdig."

„De troer altsaa, at man kun kan elske de Mennesker, der ere En værdige?"

„Jeg troer, at De — Mathilde de Maran — kun oprigtigt kan elske Dem, der fortjene Deres Kjærlighed."

„Men nu er der for Exempel Herr Séchérin: han er ligesaa god, som hans Kone er slet; hun har bedraget ham paa det Skændigste, og dog tilbeder han hende endnu."

„Jeg taler ikke om Herr de Séchérin — jeg taler ikke i Almindelighed — men ene og alene

om Dem. Jeg paastaaer, at De — De kun kan elske den Mand oprigtig, der er Dem værdig."

„Men hvorfor skulde jeg nære denne udelukkende Følelse meer end enhver Anden?"

„Fordi Kjærligheden skal være Dem, hvad den er for alle herlige og udvalgte Sjæle — en salig Udverling af de meest ophøiede Følelser."

„Deres Grunde have Skinnet for sig, og Forfængeligheden kunde let komme Deres Paastand tilhjælp," sagde jeg — „men dog føler jeg mig langtfra overbeviist."

„De vil blive det."

„Men af hvad Grund vil De bibringe mig denne Overbeviisning: at mit Hjerte er bleven overrasket, at jeg aldrig har elsket oprigtigt, og at jeg bør elske en Mand, der er mig værdig?"

„Jeg skal vide at overtyde Dem derom, fordi jeg, ifølge min egen Erklæring, vil gjøre Dem stolt og lykkelig. Det har jeg jo allerede sagt Dem."

„Forklar Dem tydeligere!"

„Naar jeg overbeviser Dem om, at De endnu aldrig har elsket, og at De kun kan elske en Mand, der fortjener det, maa De nødvendigviis indrømme mig, at De dog engang vil erfare, hvad Kjærlighed er."

„Det indrømmer jeg aldrig. Hvem beviser mig, for at begynde i Orden, at jeg vil finde

en Mand, der er mig værdig, og hvem siger dernæst, at jeg vil elske ham?"

„Det siger Alt mig. Det er et Krav, Deres Stilling fordrer; men Deres Charakteer, Deres Grundsætninger ere af den Beskaffenhed, at naar De vil elske en Mand, er det Dem ikke nok at De tor være denne Kjærlighed bekjendt — nei, De maa ogsaa være stolt af denne Kjærlighed i Verdens Øine."

„En Kjærlighed af den Natur er saare sjelden."

„Og de Mænd, der fortjene at føle den, ere endnu sjeldnere. Ligeledes paastaaer jeg, at naar De træffer paa en saadan Mand, vil De ogsaa elske ham. Alt vil anspore Dem dertil: Deres Hjertes Trang og det hemmelige Slægtskab, der drage alle ophøiede Sjæle nærmere til hinanden."

„Men denne Mand? — "

„Denne Mand vil med Deres Tilladelse jeg være."

„De?"

„Ja. Jeg siger Dem dette, fordi jeg troer at være Dem værdig."

„Deri kan De have Ret," — svarede jeg med et alvorligt Smiil og rakte Herr de Rochegune min Haand — „Jeg er virkelig baade stolt og lykkelig over denne Tilstaaelse."

„Det sagde jeg Dem jo forud," — svarede han med en utrolig Naivitet.

„Jeg vil stræbe at efterligne Deres Aabenhjertighed," — vedblev jeg — „Det er muligt, at mit Hjerte vaagner. Skulde jeg nogensinde føle en saadan Kjærlighed til Dem som den, De har skildret, en Kjærlighed, hvoraf baade De og jeg kunde være stolte, saa vil jeg — det tilsværger jeg Dem — overlade mig til den med Glæde og Tryghed. Men ak! den reneste, den heftigste Kjærlighed er stedse givet til Priis for Verdens Bagvaskelser."

„Jeg vil ikke kæmpe mod Verdens Dom og onde Sladder; men De vil finde, at ethvert ondt Rygte næsten altid har sin Grund i de Menneskers Forstillelse og Svaghed, der beklage sig derover. Er Samvittigheden plumret, fattes ogsaa Modet. Hvis De derimod skulde nære en Følelse, som De kan være stolt af og som De tør være bekjendt for Verden, hvorfor da søge at dølge den? Gjorde De det, vilde det være en Feighed, og De fortjente da at blive bagtalt. Thi naar De Intet havde at bebreide Dem, hvorfor vilde De da tage Deres Tilflugt til Forstillelse og den forsætlige Taushed, der næsten altid har sin Grund i en strafværdig Opførsel? Hvorfor skulde Dyden ikke kunne være ligesaa dristig som Lasten? Hvor-

for skulde en Kone som De og en Mand som jeg — jeg siger det kun som et Exempel — ikke turde vove at tilstaae Verden deres rene, oprigtige Kjærlighed ligesaa modigt, som Deres Mand og Ursula vove at vitterliggjøre Deres Ægteskabsbrud? Verden elsker den Uforfærdede og Dristige. Nu vel, hvis alle ærgjerrige Mennesker vare ligesaa uforfærdede, ligesaa dristige, som de fordærvede ere det, vilde Verden uden Betænkning give de Første Fortrinet. Det er min faste Overbeviisning."

Jeg blev overrasket af det Udtryk af ædel Arrogance, der ved disse Ord oplivede Rochegune's Træk.

„De har Ret," — svarede jeg ham, med min Villie henrevet af Slutningen af hans ophøiede Tænkegang; „det maatte være herligt, naar man kunde gjøre Bagtalelsen uskadelig derved, at man selv offentlig oversteg de Grændser, over hvilke den ikke vover at udstrække sine ondskabsfulde Indflydelser."

Jeg vedblev, efter at have tænkt et Øieblik efter —

„Jeg vil give Dem et Beviis paa min Aabenhjertighed og min Tillid, idet jeg gjør Dem et sælsomt Spørgsmaal. Tre Aar ere forløbne; hvorfor har De ikke tidligere talt saaledes til mig?"

„Fordi jeg dengang var tre Aar yngre og

endnu ikke sikker nok paa mig selv til at kunne føre dette Sprog. Mortagne kjendte min Kjærlighed; han raadede mig til at forlade Frankrig, til at reise, til at opoffre mit Liv i en ædel Sags Tjeneste, indtil jeg havde vundet saamegen Magt over mig selv, at jeg — som han behagede at udtrykke sig — kunde rense Guldet fra dets Affald og luttre min Kjerlighed i den Grad, at jeg turde tilbyde Dem den."

„Og naar De nu ved Deres Ankomst havde fundet mig trøstet over min Mands Troløshed — hvis jeg nu paa en værdig Maade elskede et Hjerte, der var mig værd — "

„De ophøiede og uegennyttige Følelser skuffes bittrest; thi naar de skuffes, saares Egenkjærligheden saa uendelig grusomt. I et saadant Tilfælde vilde jeg have sagt Dem, hvad jeg nu har sagt, tilbudt Dem, hvad jeg nu har tilbudt Dem, og det i den elskede Mands Paahør. Thi Deres Kjærlighed vilde da have sat ham istand til at forstaae mig."

„Og hvis jeg havde elsket en Mand, der ikke var mig værd?"

„Det kunde ikke tænkes; der gives ligesaavel moralske Umuligheder som physiske; jeg gjentager det, De kunde kun elske, hvor De ikke behøvede at rødme."

„Men hvis det Modsatte dog var Tilfældet, haardnakkede Menneske?"

Rochegune betragtede mig et Øieblik i Taushed og udbrød derpaa i en høitidelig Tone, der gav hans Ord en høi Vægt —

„Saa vilde jeg tvivle om mig selv."

Dette var den første og sælsomme Samtale mellem mig og Marquis de Rochegune.

Ottende Kapitel.

Fortrolige Meddelelser.

Der hengik en heel Tid, inden jeg, om jeg saa tør sige, følte Tilbagevirkningen af min Samtale med Herr de Rochegune.

Der laa saamegen Oprigtighed og Redelighed i hvad han havde sagt mig, at jeg i vore fremtidige Samtaler ingenlunde iagttog den Tilbageholdenhed, hans Tilstaaelse maaskee burde have paalagt mig.

Jeg vedblev at see ham næsten hver Aften hos Fru de Richeville, hvor han indfandt sig ligesaa regelmæssigt som Hertugindens øvrige Venner; det var ikke sielden, at jeg ogsaa modtog ham om Morgenen i mine egne Værelser.

Jeg nærede en saa fast Tillid baade til ham og til mig selv, at jeg uden Frygt hengav mig til det Søde ved denne opspirende Tilboielighed. Jeg forfulgte den ikke, jeg var stolt, og jeg troer, at jeg med Rette var stolt af de Beviser paa Hengivenhed, Herr de Rochegune havde lagt for Dagen, ligesom jeg ogsaa var det af den ædle Indflydelse, jeg uden mit eget Vidende havde udovet paa hans Liv.

Jeg glædede mig hjertelig over hans glimrende offentlige Held, der tiltog med hver Dag. Han talte kun sjelden i Pairskamret, men naar han talte, rystede hans Veltalenhed alle hoihjertede Sjæle. Hans Ords Indflydelse var saaledes endnu mægtigere end hans egen Uafhængighed var uindskrænket. Han tilhorte intet Parti udelukkende, eller rettere sagt, han tilhorte alle Partier, hvad det Ædle og Ophoiede angik, der fandtes hos ethvert af dem; en erklæret Tilhænger af Alt, hvad der var ret, menneskeligt, stort og ægte nationalt, var han en ligesaa uforsonlig Fjende af al Nedrighed, al Egoisme og alt Hykleri; stolt og fri, havde han selv grundet sig en Stilling, der var ufrugtbar med Hensyn til de personlige Fordele, han kunde drage deraf, men desto frugtbarere med Hensyn til de ophoiede Sandheder, han udbredte i Frankrig og Europa.

Hans Navn og ædle Charakteer var i et saadant Ny, at en nordisk Potentat, der hidtil havde laant et døvt Øre til alle Diplomatikens indstændige Bønner om hans Samtykke til Noget, man forlangte af ham, lod Herr de Rochegune tilstille en Skrivelse, hvori han meddeelte ham, at skjøndt han ikke havde den Ære at kjende ham personlig, havde det dog været ham en Fornøielse at tilstaae hvad han hidtil ikke havde villet bevillige, for hans Skyld og i Betragtning af de Tjenester, han havde ydet Menneskeheden i Almindelighed.

Der ligger, synes mig, en ligesaa rørende Agtelse som en høi Velvillie i denne Hylding fra en Fyrste, der aldrig har staaet i Forbindelse med Herr de Rochegune (thi denne var aldeles ubekjendt med Anliggendet,) kjendte hans ringe Interesse for alle udenlandske politiske Spørgsmaal, og dog vidste at finde et Middel til at indrømme ham en ærefuld Plads i hans Lands Anliggender, idet han paa Grund af hans Charakteers Indflydelse erklærede sig beredt til at give et for Frankrig saare vigtigt Samtykke. Jeg vil aldrig glemme Herr de Rochegune's Glæde, da han kom for at meddele mig denne gode Efterretning, og jeg skal altid mindes den rørende Godhed, hvormed han vilde bevise mig, at da han kun havde øst alle sine ædle Tanker af

mit Minde, maatte han ogsaa lægge dette Naades-tegn, hvoraf han var saa stolt, for mine Fødder.

Skjøndt denne Naade kom ganske uventet, vakte den dog større Glæde end Forundring hos Rochegune's Venner. Hans oplyste Menneske-kjærlighed, hans dybe Lærdom, hans Talent som Taler, de Feldttoge han havde taget Deel i — alt Dette forenet gjorde hans Navn til et af de berømteste i Paris.

Næsten alle Udlændinge, der enten udmærkede sig ved Dannelse eller Byrd, ansaae det som en stor Gunst at faae Adgang til Hertuginden af Richeville's Salon, og man kunde let see, at hen-des Selskab gjerne saae sig i Herr de Rochegune's Nærhed; thi han havde vundet de ædleste og største Hjerter.

Desuden forstod Ingen den Kunst i Omgang bedre end han at bringe sin Omgivelse til at glemme hans glimrende og almeen anerkjendte Over-vægt ved en fortryllende Simpelhed og en selskabe-lig, oplivende Munterhed. Han besad ikke alene det sjeldne Talent at kunne behage Alle, men han gjorde sig ogsaa Umage for at behage.

Hans Forkjærlighed for mig — og hvorfor skal jeg ikke tilstaae det, min Forkjærlighed for ham — thi den Følelse, der foranledigede den, inde-holdt Intet, som jeg behøver at rødme over —

forekom mig saa naturlig og blev af os Begge lagt saa aabenlyst for Dagen i Hertuginde de Richeville's Selskabscirkler, at man, saa at sige, vilde have gjort sig en Samvittighed af at berøve Rochegune den Fornøielse at kunne byde mig sin Arm, og sætte sig ved min Side. Denne velvillige Tolerance af Mennesker, hvis strænge Moralitet var almindelig bekjendt, beviste, hvor ærefuldt vor gjensidige Tilbøielighed var.

Jeg følte et inderligt Venskab for Fru de Richeville; hver Dag gav hun mig nye Prøver paa sin Godhed imod mig. Jeg elskede hendes Datter, som jeg vilde have elsket en yngre Søster; aldrig har jeg været lykkeligere.

Jeg tilbragte næsten hver Aften hos Hertuginden, med Undtagelse af den, paa hvilken der var italiensk Opera, og nogle faa andre, paa hvilke jeg foretrak at blive alene og hengive mig til mine Drømmerier.

Om Morgenen tog jeg mig undertiden en Spadseregang, aflagde nogle fortrolige Visiter eller satte mig ved Pianoet.

Jeg følte mig saa lykkelig ved denne rolige og hyggelige Levemaade, at jeg aldrig vilde give mit Samtykke til at bivaane noget Bal.

En i Selskabslivets Annaler maaske hidtil

uhort Begivenhed viste mig Marquien af Roche-gune's excentriske Charakteer i et nyt Lys.

For at man kan forstaae det Følgende, maa jeg først omtale, hvad jeg forresten glemte, at Goston de Senneville, Hertuginden af Richeville's Neveu, beskjæftigede sig levende med mig. Han troede muligen, da han saae Rochegune henvende hele sin Opmærksomhed paa mig at modtage den paa samme øinefaldende Maade, at der fandt et Forhold Sted mellem os som mellem en Broder og en Søster, og at der saaledes var aabnet ham, Herr de Senneville, al muligt Udsigt til at indgyde mig en ømmere Følelse.

Han var endnu meget ung — jeg troede ikke han var endnu ældre end tyve Aar — og Fru de Richeville modtog ham hos sig med Godhed. Skjøndt han repræsenterede Intetheden i sin Elegance, Nullet i det, der kaldtes selskabelig Routine og Gratie, var hans Opførsel iøvrigt saa affecteret og han forstod saa fortræffeligt at erstatte det, der manglede ham i Aand, med indstuderede Ord — en Færdighed, man træffer hos mange unge Herrer — at hans formelle Optræden stod i en næsten latterlig Contrast til hans smukke, endnu ganske ungdommelige Ansigt.

Efter lærde Børn og smaae Piger, som spille naadig Frue, kjender jeg intet Modbydeligere, end

naar unge Mennesker ville erstatte deres Alders Munterhed og lettroende Ubesindighed med en alvorlig Charakteerfasthed og en dyb Foragt for Alt, hvad der rober Overgivenhed. Imidlertid er denne ceremoniose Overdrivelse dog langt at foretrække for den Sorglosshed og ubundne Frihed, mange Mænd lægge for Dagen i deres selskabelige Omgang. Men Fru de Richeville og jeg have ofte hemmelig maattet lee over Herr de Sennevilles afcirklede og unaturlige Væsen.

Jeg havde ogsaa modtaget ham med Velvillie, fordi jeg ikke antog, han gjorde de ringeste Pretentioner. Han havde viist mig en Hylding, som enhver Velopdragen skylder Damerne; men i vore Dage er den fine Tone bleven sjeldnere blandt Folk, og Herrerne beskjæftige sig saalidt med Damerne, at den ringeste Velvillie, man viser dem, næsten altid bliver betragtet i et tvetydigt Lys. Hvad der saaledes i Fru de Richeville's lille Cirkel kun gjaldt for en god Levemaade, maatte uden tvivl i en mindre indskrænket og mindre udvalgt Kreds blive anseet for et ivrigt og afgjort Courmageri.

De Optrin, jeg nu vil fortælle, robede mig forst den Hensigt, man tillagde Herr de Senneville og som han formodentlig selv havde vedkjendt

sig, men som jeg hidtil ikke havde havt den ringeste Anelse om.

Fru de Richeville besøgte mig en Morgen og udbrød, efter at have kysset mig —

„De seer mig forrykt af Glæde. De har været Heltinden i et uhørt, utroligt Eventyr. Man elsker Dem, man beundrer Dem langt mere, end De kan forestille Dem; man vil holde Dem skadesløs for hvad De har lidt."

Fru de Richeville syntes at være saa ivrig tilmode, at jeg svarede hende med et Smiil —

„Nu, saa behag da at forklare mig, hvorledes jeg saa uformodentlig er bleven Heltinden i dette uhørte, dette utrolige Eventyr."

„Jeg vil fortælle Dem det, og De vil blive rød, Mathilde. O, Deres Kinder vil blive som Purpur; thi man har overvældet Dem med Lovtaler; men det Morsomste er, at en Dumhed af min Neveu, Gaston de Senneville, har begeistret Herr de Rochegune med alle disse veltalende Ord, og ... men jeg vil fortælle Dem det Hele. De veed, at jeg ikke var hjemme for Nogen i Gaar Aftes, for at jeg dog engang kunde bivaane Fru de Longpré's Torsdagssoiree. Jeg kunde ikke opsætte det længere, thi det var mange Tider siden jeg havde besøgt hende. Vor gode Fyrstinde og hendes Gemal gjorde sig den samme Bebreidelse. Iforgaars

bleve vi enige derom, og igaar indfandt vi os alle Tre hos Fru de Longpré. Jeg kan ikke rose denne Kones Charakteer synderlig; med al hendes Aandrighed mangler det hende dog ganske paa Mod. Hun tillader, at hendes meest hengivne Venner — Mennesker, med hvem hun staaer paa den fortroligste Fod — i hendes Nærværelse gives til Priis for de bittreste Bagvaskelser, uden at hun svarer Andet end i det Høieste: „O, min Gud, hvad siger De? — Det vilde jeg aldrig have anseet for muligt! — Men er det ogsaa virkelig sandt? — Det er dog vist lidt overdrevet," o. s. v. Fyrst Hericourt gaaer nu saa sjelden i Selskab, at hans Besøg hos Fru de Longpré næsten blev anseet for et reent Vidunder. De kan ikke troe, min kjære Mathilde, hvilken ærefrygtbydende Virkning hans Nærværelse frembragte. I det Øieblik, vi traadte ind, syntes Salonen at undergaae en pludselig Forvandling. Man talte i Begyndelsen saa høit, at man neppe kunde høre vore Navne, da de bleve anmeldte; men da Fyrstens Navn blev tydelig forstaaet, indtraadte der pludselig en dyb Stilhed; alle Herrerne og selv nogle af de unge Koner stode op fra deres Sæde."

„Jeg tænker som De," — sagde jeg, idet jeg mindedes den Hyldest, man engang havde viist denne Mand, der nu havde mistet hele sin tidligere Glands,

og som bar et af Frankrig's meest ansete Navne med Ære ... „Man bliver atter forsonet med Verden."

„Ja, ikke sandt? — Men lad mig fortsætte min Fortælling, og De vil endnu blive langt mere forbauset. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, at hele Paris besøger Fru de Longpré; hendes Huus er bleven mærkværdigt af den Grund, at man der træffer sammen med de virkelige eller formodede Hoveder for alle de politiske Meninger og for alle Principer i Selskabslivet. Da Fyrsten og hans Gemalinde kom, vidste Fru de Longpré, der unægtelig er en opmærksom og elskværdig Værtinde i sit Huus, at henlede Samtalen paa et Thema, der vár hendes nye Gjæster værdigt, istedetfor, som hun pleier, at anspore sit Selskab til en ondskabsfuld og sarkastisk Conversation. Et Øieblik efter traadte ogsaa Herr de Rochegune ind i Salen. Den Tale, han holdt i Pairskammeret i Forgaars, havde vakt stor Opsigt; Alles Øine fæstede sig derfor paa ham. Fyrsten rakte ham Haanden og modtog ham, som han pleier, med denne inderlige Hjertelighed, der af Alle ansees for en hæderlig Udmærkelse. Blandt flere Andre indfandt sig ogsaa min kostelige Neveu, Gaston de Senneville. Han forsvandt næsten i sit colossalske Halsbind, havde faaet en deilig Blomsterbouquet anbragt i Knaphullet og præsenterede sig, som De nok kan

flutte Dem til, med den afmaalte Elegance og indstuderede Gratie, som De altid maa lee af."

„Og som bringer Dem til Fortvivlelse."

„Ja, jeg er en deeltagende og omfindtlig Tante og har derfor god Grund til at græmme mig. Der var, i det Hele taget, et udvalgt Selskab forsamlet hos Fru de Longpré. Jeg maa opregne Dem nogle af de Tilstedeværende — De skal snart høre, hvorfor. Blandt Andre var ogsaa Prindsesse Kfernika der med sin vilde Gemal, der engang satte mig i saa stor Henrykkelse . . . De kjender jo den Historie . . . Og der var den østerrigske Gesandtinde, der ogsaa pleier at henrykke mig, men i en anden Betydning af Ordet; thi hun er en ubestikkelig Protectrice af Alt, hvad der er ædelt og delicat. Næsten i samme Øieblik, vi traadte ind, blev den store Statsmand anmeldt, hvem Herr de Talleyrend har skildret saa træffende med de faa Ord: il impose et repose."

„Det er umuligt at skildre ham bedre," — meente jeg — „Men finder De ikke ogsaa, at den Dom er saare retfærdig, Fyrst Hericourt fældte over ham forleden Dag? Skjøndt han siger alle Mennesker imod, veed han at tiltvinge sig Kjærlighed ved sin mandige Fasthed, at indgyde Ærefrygt ved sin fine Anstand, at forføre Sjælene ved

sine solide Egenskaber, og at gjøre sig populær ved sin stedse vorende Navnkundighed!"

„Jo, jeg finder, at den Skildring langtfra indeholder nogen Usandhed," — svarede Fru de Richeville — „men den staaer dog langt tilbage for Originalen selv; thi det er ligesaa vanskelig at fremhæve en ædel Charakteers, som et deiligt Ansigts Enkeltheder i deres utallige Nuancer. Men jeg glemmer mig selv. Hele Paris' Elite var, som sagt, forsamlet hos Fru de Longpré; og det frydede mig, at den netop skulde blive Vidne til den Scene, jeg nu vil skildre Dem."

„O, tal, tal — jeg doer ellers af Utaalmodighed."

Fru de Richeville vedblev —

„Rochegune underholdt sig med Fru de Longpré henne ved Kaminen. Samtalen dreiede sig om den sidste Concert i Conservatoriet, som vi Begge bivaanede, og man spurgte mig, om De var musikalsk; ved denne Leilighed kom man til at tale om Dem. „Unægtelig," — svarede jeg — „Hendes Venner maae kun beklage, at hendes uovervindelige Beskedenhed kun sjelden tillader hende at forunde dem denne Nydelse; hun har en fortræffelig Skole og en ligesaa god Smag. — „Den første Gang, jeg hørte Fru de Lancry," — afbrød Rochegune mig — „var jeg overbeviist om,

at hun maatte synge guddommeligt; hendes Stemmes Klang er saa musikriig, at hendes Sang neppe kan kaldes et Talent, men snarere et Slags naturligt Sprog." — Fru de Kſernika, der formodentlig aldrig kan tilgive Dem det Onde, hun har villet tilføie Dem, min dyrebare Mathilde, smilede sarkastisk og sagde til Herr de Rochegune i sin kattesøde Tone — blot for at sætte ham i Forlegenhed, antager jeg — „De er en saare enthusiastisk Beundrer af Fru de Lancry, min Herre." — „Ja, naadige Frue; men jeg elsker hende maaskee endnu varmere, end jeg beundrer hende," — svarede Rochegune med fast Stemme og i en saa overbevisende, ærbødig og lidenskabelig Tone, at hans Erklæring, trods det Sælsomme i den, dog forekom os Alle ganske naturlig og utvetydig."

„Jeg veed at skatte Herr de Rochegune's Retskaffenhed bedre end nogen Anden," — svarede jeg, letrodmende — „I Deres og Deres Venners Paasyn kunde han nok robe sin Tilboielighed for mig; men i Menneskers Nærværelse, hvis Velvillie jeg ikke tor være forsikkret om —"

„De er ubillig, min kjære Mathilde; Udfaldet vil vise Dem, at vor Ven tvertimod opførte sig ganske fortræffeligt. Det er en Selvfølge, at Prindsesse Kſeraika især udhævede Ordet varmere, og for at bibringe Rochegune en farlig

Snert, udbrød hun med Snerperi: „De er idetmindste ikke tilbageholden af Dem. Indseer De ikke, at Deres Ord klinge som et Slags Erklæring, der let kunde komme Fru de Lancry for Øre?“ — „De mener altsaa, min Naadige,“ — afbrød Rochegune hende — „at jeg ikke allerede for længe siden har tilstaaet Fru de Lancry, at jeg elsker hende med hele mit Hjertes Kraft?“ — Fru de Ksernika paatog sig en forvirret og forbauset Mine, slog Øinene ned, opløftede dem igjen og sænkede dem atter med et Anstrøg af saaret Blufærdighed. Endelig tog hun Ordet igjen: „Jeg er utrøstelig, Herr de Rochegune, over i min uskyldige Spøg at have fremkaldt et Svar, der maaskee i sine Følger kan blive af en saare alvorlig Betydning for Fru de Lancry's Rygte ...“ Rochegune lod hende ikke tale ud, men svarede hende med den naturligste Mine af Verden: „Og hvorfor skulde mine Ord have nogen ugunstig Indflydelse paa Fru de Lancry's Rygte, min Naadige? Maa man ikke være stolt af den Beundring og Kjærlighed, man føler for hende? Maa man ikke være modtagelig for Alt, hvad der er ædelt og ophøiet? Hvorfor skal man dølge sin Enthusiasme, naar Talen er om en ung, henrivende Kone, der besidder en høi og herlig Sjæl?“ — „De har sikkert Ret, Herr de Rochegune,“ — sagde Prindsessen

med et tvetydigt Smiil — „Men denne Enthusiasme kunde let bringe alle skadefroe Tunger paa den Tro, at Damen, der indgyder den, ikke er ligegyldig for den." — „Det er jo netop det, jeg ønsker! — Jeg ønsker, min Naadige, at de skadefroe Tunger først kom til Overbeviisning om at Fru de Lancry ikke er ufølsom for den Enthusiasme, hun vækker hos mig!" — raabte Rochegune og tilkastede Fru de Kjernika et foragteligt Blik — „De skadefroe Tunger! — Skulde De tilfældigviis kjende nogle, naadige Frue, saa vil De bevise mig en særdeles Gunst ved at fortælle dem, at Fru de Lancry kjender den Kjærlighed, hun indgyder mig, at hun er mig oprigtigt hengiven, at jeg omgaaes hende hver Dag, og at ingen Lykke er mig uskatteerligere end den, jeg nyder i dette fortrolige Forhold!" Idet Rochegune saaledes stolt og frit tilstod en Fortrolighed, som Fru de Kjernika gjerne havde ønsket at fremstille i et tvetydigt Lys, fik han alle hendes ondskabsfulde Planer til at strande. I sin Forvirring søgte hun Hjælp hos min Neveu, Gaston de Senneville, der, som det syntes, var hendes erklærede Tilbeder, og som heller ikke havde forsømt Noget, for at bringe Verden paa den Tro, at De ikke var ligegyldig for hans Hyldest."

„Men Herr de Senneville har aldrig talt et

Ord til mig, der kunde bringe mig paa den Formodning, at . . . og jeg har selv aldrig . . ."

„Min Gud, kjære Barn, det veed jeg jo," — afbrød Hertuginden mig — „De vil ogsaa strax høre, hvorledes min Neven blev tugtet for sin Arrogance. Rochegune's ligefremme Erklæring havde, som De let kan slutte Dem til, sat ham i et ondt Humeur; han blev ildrød i Ansigtet. Fru de Kserníka vendte sig om til ham med et spottende Smiil: „Nu, Herr de Senneville," — spurgte hun — „Deler De ogsaa Herr de Rochegune's Anskuelser angaaende Taushedeu?" — Min ulykkelige Neven glimrer just ikke ved Veltalenhed Imidlertid maatte han dog svare Noget, hvis han ikke vilde gjelde for en Dumrian. Men De vil see, at han just ikke vandt Meget ved at bryde sin Taushed. Han svarede altsaa paa Fyrstindens Spørgsmaal i en lærerig Tone — „Det synes, min Naadige, at Herr de Rochegune ikke vil indromme nogen Hemmelighed i Kjærlighed; men jeg kan ingenlunde dele denne Mening. Der ligger saa meget Pikant i det . . . i det Forborgne . . . i dette Slør, som . . ." Og det var Alt, hvad Gaston formaaede at fremstamme. Han taug pludselig; Alles Øine fæstede sig naturligviis paa ham — han rømmede sig og blev forlegen. Herr de Rochegune havde Medlidenhed med ham. Han

begyndte sit Svar i en venlig, næsten faderlig Tone, indtil han blev varm og kom i Hede: „Jeg forsikkrer Dem, min kjære Herr de Senneville,. at jeg saare godt forstaaer at skatte Taushedens Værd, for Exempel for en tvetydig Skjønhed, en feig Troleshed, en hyklet eller strafværdig Kjærlighed; men naar Talen er om en Skjønhed, der er ligesaa reen og straalende som et antikt Marmorbillede, der førstegang beskinnes af Solen — jeg taler her om Fru de Lancry," — tilføiede han i en spottende Parenthes, idet han saae til Fyrstinde Ksernika — „Naar der handles om en Følelse, der udgjør deres Lykke og Stolthed, der dele den — jeg taler her om min egen Kjærlighed — Naar man vil bringe denne Skjønhed, denne Kjærlighed for Dagens Lys, veed jeg ingen Dag, der kan være den for munter, ingen Himmel, der kan være den for klar, ingen Stemme, der kan være den for vægtig, og ingen Tilbedelse, der kan være den værdig og stor nok. Sammenligner man endelig den guddommelige Nydelse, man overlader sig til med et stolt Hjerte, en aaben Pande og et frit Blik, med hine vanærende, frygtsomme og skjulte Glæder, saa spørger jeg, om man ikke med ligesaamegen Grund kan sammenligne Ørnen med Uglen, Soldaten med Morderen, Æren med Infamien, det, der træder dristigt frem, med det, der

forstikker sig, det, der taler ud, med det, der forstummer. Jeg sporger Dem nu selv, min naadige Frue, om jeg ikke maa føle mig tusinde Gange lykkeligere ved at kunne udtale den Kones Navn, jeg elsker, frit og aabent, end naar jeg maatte fremstamme dette elskede Navn med Skamrødme eller vanhelligede det med min Frihed?" . . . Aldrig," — udbrød Fru de Richeville med Heftighed — „aldrig vil De kunne forestille Dem det beundringsværdige Udtryk, min dyrebare Mathilde, der oplivede Herr de Rochegune's Træk, idet han talte, hans Øies Ild, hans Bevægelsers stolte Livlighed, den bevægede, lidenskabelige Tone i hans Stemme, og det Rolige, men Bydende, i hans Holdning. Det Indtryk, han fremkaldte, lignede et electrisk Stød; alle de Tilstedeværende, selv Gaston og Fru de Ksernika, deelte Rochegune's ridderlige Begeistring. Det var et af disse sieldne, flygtige Øieblikke, hvori alle Sjæle smelte sammen i en ædel Harmoni, idet de med Glæde lytte til en ophøiet Sags stolte og veltalende Forsvar. Men dette var endnu ikke nok. Da den første Bevægelse havde lagt sig lidt, udbrød Fyrst Hericourt, han, hvis Stemme, som De veed, har en betydelig Overvægt i alle Ærens Anliggender, og greb derhos Rochegune's Haand, som for at give sine Ord en større Betydning: „Bravo, min vakkre Ven!

Eengang burde det dog forkyndes og godtgjøres for Verden, at der gives en Kjærlighed af en saa ophøiet og ærefuld Natur, at de, der dele den, kunne gjøre alle gode og redelige Hjerter til deres Fortrolige. Vær forsikkret om, at Samfundet vil optage Deres Kjærlighed ligesaa reen, som De har lagt den for dets Domstol. Den tilhører Dem og en ung Kone, hvis Navn jeg blot kan udtale med den dybeste Ærefrygt og Interesse; og den fortjener hun, siden hun i vore Dage atter har kunnet fremkalde en af de rene og hellige Følelser, der begeistre de skjønne Sjæle til Heltemod." — „De har Ret, min Ven," — tilføiede den ærværdige Fyrstinde Héricourt — „Idetmindste vil en ung, ulykkelig Kone, der har maattet lide uendelig Meget, erfare, at Verden — skjøndt for afmægtig til at hindre Sorgen i at ramme hende — dog anerkjender det Mod og den fromme Hengivenhed, hun har lagt for Dagen, og bevidner hende sin Medfølelse, idet den ærer den Trøst, hun søger i en Følelse, hvoraf den allerstrængeste Charakteer vilde være stolt." — „Lader os ogsaa haabe," — vedblev Fyrsten i en streng og betydningsfuld Tone — „at det, her er bleven yttret, maa gjøre en gavnlig Virkning — at disse Ord maae naae deres Øre, der mene, at Samfundet hverken har Magt eller Energi til at tugte en elendig Forbry-

delse, som den menneskelige Retfærdighed ikke kan naae — at den offentlige Mening dog eengang, og det kan have saare velgjørende Følger, brændemærker og straffer en uværdig Mand, idet den ligesom udtaler en moralsk Skilsmisse over ham og tilraaber hans ædle, ulykkelige Kone: „Ham, der tilføiede dig denne Kummer og disse Krænkelser, ham, der fjernede sig fra dig, for at vanære sig selv paa en oprørende Maade ved et lastefuldt Liv, skylder du ingen flere Forpligtelser; du vil for Fremtiden føre hans Navn uden Plet, fordi dette Navn for Fremtiden vil blive dit eget. Dit Hjerte er bleven saaret, arme Kone; men efterat du saa længe har lidt og grædt i Stilhed, vil du finde en Trøst i en ligesaa oprigtig som øm Tilbøielighed. Hverken Gud eller Mennesker kunne dadle dig derfor. Denne Følelse er ædel, reen og frimodig, Verden vil bifalde den, og dens Bagtalelse bør og vil forstumme." Altsaa endnu engang, min Ven, Ære og Lykke blive Deres Lod!" — tilføiede Fyrsten og trykkede Marquiens Haand med Varme — „For Fremtiden vil to ulykkelige og af de menneskelige Love skilte Hjerter kunne søge deres Løn i en Følelse, som de ikke behøve at rødme over. Hendes Exempel vil tjene Dem til Ledestjerne. Skulde man ville tale Ondt om Dem, saa beraab Dem paa hendes Navn, og Bagvaskelsen vil forstumme.""

„Min Gud!" udbrød jeg og tørrede mine Øine, thi jeg var greben i min Sjæls Inderste — „Min Gud! Jeg beklager næsten, at det netop var mig, der taltes om — thi jeg formaaer ikke at finde noget Udtryk for den Beundring, jeg føler for dette Sprog."

„Og dog maa De vide, min kjære Mathilde, at jeg ikke kan gjengive Dem det bogstaveligt — at min Skildring kun er en svag Efterklang af hvad jeg selv hørte. Og hvor er det mig muligt at skildre Dem den Majestæt, der stod afmalet i Fyrstens Træk — den ædle Harme, der rødmede hans Pande under de hvide Haar, da han kom paa Tale om Deres Mands elendige Opførsel — og den uendelige Godhed, hvormed han talte om Dem selv. Endnu engang, mit kjære Barn, jeg maa opgive Haabet om at kunne gjengive Dem hele Virkningen af denne Scene; De veed, at Fyrsten og hans Gemalinde personificeere Æren, Troen og Værdigheden. Forestil Dem dette Optrins hele imponerende Storhed, som hele Paris' Elite var Vidne til — og siig mig saa, om De endnu har Mod til at fortørnes paa Rochegune for hans Sladderagtighed!"

„Nei — O, nei!" — udbrød jeg og greb Hertugindens Haand — „Thi jeg har hans Aa-

denhjertighed at takke for et af de sødeste Øieblikke i mit Liv!"

„Har jeg ikke Ret?"

„Hvis en anden end De, min Veninde, havde fortalt mig alt Dette, vilde jeg neppe have anseet det for muligt — saa lidt harmonerer denne Scene med vor Tid, vore Sæder og vore Skikke."

„Troer De da ikke, at Fyrsten, hans Gemalinde og Rochegune ganske tilhører vor Tid?" — udbrød Fru de Richeville — „En Mand af en almeenerkjendt retskaffen Charakteer kan kun hæve Dem i den offentlige Mening ved en Tilstaaelse som Rochegune's, medens denne Tilstaaelse af enhver Andens Mund vilde have sværtet Deres Rygte. Naar denne ridderlige Charakteers Autoritet og den Tillid, han indgyder, er saa stor, at de, der repræsentere alt det Ædle og Agtværdige, Samfundet har at opvise, billige en Mands Kjærlighed til en Kone, der ikke er hans egen, saa maa denne Kjærlighed ogsaa være reen og ophøiet — saa maa denne Kone ogsaa være denne Kjærlighed værd. Ak, Mathilde!" — vedblev Hertuginden bevæget, og der laa Noget i hendes Stemme, der skar mig i Hjertet — „Aldrig har jeg mere levende følt den store Afstand, der skiller os To... aldrig har jeg bittrere angret den Feil, hvori jeg engang gjorde mig skyldig."

„Hvad vover De at sige mig?“ — udbrød jeg — „Vil De forbittre mig denne Hylding, som jeg saa lidt fortjener? Min Gud, hvad har jeg da gjort for at retfærdiggjøre disse Lovtaler, denne Deeltagelse, som jeg har Deres trofaste og oprigtige Venskab at takke for? Ikke sandt, De har opbudt hele Deres Hjertes Veltalenhed for at fremhæve min eneste, desværre saa ubetydelige, gode Egenskab, min Resignation? Er det da saa vanskeligt at lide? Har jeg havt nogen tung Kamp at bestaae? Har jeg lagt min Kjærlighed for Dagen ved et eneste Træk, der vidner om Hengivenhed? Nei, jeg vilde og kunde nok have gjort det; men Leiligheden dertil har ikke tilbudt sig. Jeg har ikke viist den energiske Charakteer, der modigt offrer sig for en uforskyldt Ulykke — der ikke vakler mellem sin egen og Andres Lykke — der fortjener alle Nedeliges Deeltagelse. Nei, min kjære Amalie, jeg har elsket en Mand med en Slavindes feige Selvfornægtelse — en Mand, der ikke fortjente min Kjærlighed — og blot af den Grund fattes det mine Lidelser paa Storhed. — Sammenlign mig dog ikke med dem, der tappert forstod at gjenerobre tusinde Gange mere, end de havde mistet! Jeg har jo ingen Fristelse havt at kæmpe med. Den Kjærlighed, hvoraf jeg er saa stolt — thi det er jeg unægtelig — hvad har det

vel kostet mig at fremkalde den? Intet. Jeg har kun ladet mig elske. Tro ikke, at en falsk Beskedenhed paatvinger mig denne Overbeviisning; jeg tilsværger Dem, min Veninde, jeg kan endnu i dette Øieblik ikke forklare mig den Lidenskab, jeg har fremkaldt hos Herr Rochegune. Sandt nok, jeg føler, at mit Hjerte kan nære ædle Tanker, men det er ikke disse Følelser, Rochegune elsker hos mig. Man roser denne Kjærligheds Reenhed og Delicatesse; men denne Reenhed og Delicatesse har aldrig kostet mig den mindste Tvang, da jeg aldrig har havt mere levende Følelser at overvinde. Naar jeg sammenligner det, jeg føler i Rochegune's Nærværelse, med det, jeg følte for Herr de Lancry i de faa lykkelige Øieblikke, der bleve mig til Deel før og efter min Formæling — o, hvilken Forskjel! Hvor lykkelige mine Følelser end dengang vare, laa der dog noget Foruroligende i dem, Noget, der bragte mig i Forlegenhed . . . Noget, som jeg aldeles ikke kjender i Rochegune's Nærværelse. Naar h a n er tilstede, gribes jeg af et Velbehag, af en ubeskrivelig Munterhed; istedetfor at banke med mægtige Pulsslag, slaaer mit Hjerte maaskee endnu roligere end ellers. Denne kjære Vens Nærhed, hans Underholdning, hans Erklæringer, bringer mig ikke i Forvirring; mit Hjerte er stemt til Beundring for Alt, hvad der

er ædelt og godt; jeg føler mig tilmode som naar jeg læser et deiligt Digt, bivaaner et udmærket Drama eller hører en Heltedaad blive skildret."

Fru de Richeville betragtede mig med Forundring, men et Øieblik efter rystede hun paa Hovedet med et sorgmodigt Smiil.

„Jeg ønsker af Hjertet, at denne Rolighed maa vare ved, min dyrebare Veninde. Jeg kjender Dem. Selv om Deres Grundsætninger ikke vare, hvad de er, er Deres Kjærlighed i dette Øieblik stillet saa høit i Verdens Mening, at De heller vilde døe end renoncere paa eller vanhellige denne Triumph, der er den eneste i sit Slags."

„Skal jeg tilstaae Dem Sandheden," — svarede jeg rødmende — „har det undertiden forfærdet mig, at jeg ikke føler mere Enthusiasme for Herr de Rochegune, end jeg gjør, skjøndt jeg forstaaer at vurdere hans sjeldne Egenskaber bedre end enhver Anden. Man siger, at den livligste Kjærlighed ingenlunde er den, der udvikler sig saa hastigt som Døgnplanterne — disse Naturphænomener, der spire frem, voxe til og visne hen paa een Dag — men at det tvertimod er den, der slaaer sine usynlige Rødder i Hjertets Dyb. De udbrede sig langsomt, uden at man har nogen Anelse derom, fordi man ikke føler deres Indtræn-

gen i den frugtbare Jordbund. Nu vel, jeg tilstaaer, at jeg mangengang frygter for, at min rolige Tilboielighed for Rochegune indeslutter en mere levende Følelse i sig, hvis glødende Fremspiren jeg maaskee snart vil blive mindet om. — Naar jeg da kan modstaae denne Fristelse, min Amalie, naar jeg da kan triumphere over den — da først vil jeg fortjene Deres Roes og de Lovtaler, hvormed Verden hædrer mig. Men nu — er Dyden mig altfor let til at jeg tør være stolt af den."

Niende Kapitel.

Correspondence.

Nogle Dage efter den i forrige Capitel anførte Samtale modtog jeg gjennem den hemmelige Canal, jeg tidligere har omtalt, følgende to Breve fra Herr de Lancry.

Disse Breve, der vare adresserede til den samme ubekjendte Ven, bleve ogsaa dennegang ledsagede af en giftig Blomsterbouquet — Symbolet paa Alt, hvad der angik Lugarto.

Det lød saaledes —

Paris, Marts, 1834.

Herr de Lancry til — —

„Alt kommer over mig paa eengang; jeg er nærved at blive afsindig af Raseri, Skamfuldhed. Nu bilder Verden sig ind, at den har Ret til at moralisere over mig og banlyse mig af nogle af dens taabelige, sluttede Selskabscirkler.

„Jeg vilde have gjort mig lystig over dens dydige Fortvivlelse, hvis denne ikke havde havt Indflydelse paa den Kone, der kun synes at være skabt til min Ulykke, og hvem jeg, desværre, ikke kan lade være at elske med en vanvittigere Heftighed end nogensinde før.

„Naar De læser disse Linier paa Deres øde Hede, vil De — derom er jeg overbeviist — sperge Dem selv, om vi maaskee atter ville fornye Amadis' og Galaor's Historie.

„Jeg veed ikke, om De nogensinde i denne Verden har stødt paa en Marquis de Rochegune? Det er et Slags Original af en Mand — han er riig og, ligesom sin Fader, en Philanthrop, der i sin romantiske Overspændthed spiller vandrende Ridder og har allerede paa flere Steder grebet til Vaaben. Han holder Taler i Pairskammeret — thi han er ingenlunde aandsfattig — idag mod sine Venner, imorgen mod sine Fiender, alt eftersom Venner eller Fiender stride mod hans Grund-

sætninger. Forresten er han en Mand uden al Elegance, og forstaaer hverken at nyde sin Formue eller erhverve sig Ære ved den; thi han har meer end trehundrede tusind Francs i aarlig Indtægt og forbruger, som man siger, neppe de tredsindstyve tusind. Man paastaaer vel, at han uddeler rigelige Almisser, men det skeer ganske i Stilhed — det er langt mere oeconomisk. Hvad hans Ansigt angaaer, er det unægtelig charakteristisk, men strængt som en Tartars og uden al Ynde. Imidlertid er Dameverdenen saa lunefuld, at han har oplevet temmelig mange Eventyr i Italien, Spanien, ja selv i Frankrig — Eventyr, der berettige ham til mindre alvorlige Resultater end den, han stræber at tilkæmpe sig.

Efter en to- eller treaarig Reise kom han denne Vinter tilbage til Paris. Hans Træk ere paa en paafaldende Maade blevne brunede af Orientens Sol. Dette Fortrin, i Forening med en morkebrun, svær Knebelsbart og noget Arrogant og Stikkende i hans Væsen, gjor at han ligner en italiensk Bandit. Ikkedestomindre har Verden, ifolge den sædvanlige Taabelighed, hvormed den hylder ethvert nyt Phænomen, fattet en halsstarrig Forkjærlighed for denne Storpraler, denne eventyrlige Soldat, denne gjerrige Millionair; og i dette Oieblik sværger man ved hans Navn.

Spørger De mig om, hvorfor jeg saa bered-villigt stræber at give Dem dette Menneskes Portrait, saa svarer jeg Dem ganske simpelt, at Herr de Rochegune er min Kones Elsker. Dette maa De idetmindste ikke antage for Cynisme; idet jeg taler saaledes, er jeg kun et Echo for de ærebareste, frommeste og dydigste Mennesker — Folk, som have taget denne skjønne, rørende Kjærlighed under deres Protection. Ja, de have erklæret Fru de Lancry løst fra alle de Baand, der binde hende til mig; den eneste Betingelse, de knytte til denne Ægteskabsskilsmisse i det Smaae, er, at hun skal vedblive at bære mit Navn reent og uden Lyde. Holder hun denne vanskelige Betingelse, har man, da jeg er en Elendig, der har forladt sin Kone, for at leve i et oprørende Forhold med en Maitresse, tilstaaet hende Ret til i Fred og ved høilys Dag at nyde de rene Glæder, der følge med en platonisk Kjærlighed til Herr de Rochegune.

Veed De, hvem der saaledes er optraadt imod mig i min fornærmede Gemalindes Navn som min offentlige Anklager for Samfundets Domstol? — Den gamle Fyrst Hericourt, denne pletfri, agtværdige Mand, denne fortrinsviis store Herre. De maa tilstaae mig, at han her spiller en sælsom Rolle, der er saameget mærkeligere, som han netop udtalte sin moralske Kjendelse i Anledning af en ny Ec

centriciket af Herr de Rochegune, idet Denne nemlig fandt det interessant en Aften at erklære i hele i Paris's Paahør, hvorlunde han elskede min Kone lidenskabelig, og hvorlunde min Kone besvarede hans Flamme — Altsammen naturligviis i Tugt og Ære.

Den gamle Fyrste og hans Gemalinde — en Bedesøster, det maa De vel lægge Mærke til — raabte derpaa Bravo og gratulerede Rochegune i Anledning af hans Fripostighed. Endelig steg Enthusiasmen, eller rettere den latterlige Illusion, til den Grad, at en af mine Veninder, der skildrede mig denne Scene, tilstod mig, ikke uden at spotte over sig selv, at hun selv et Øieblik var bleven henrevet af den almindelige Exaltation.

De veed, at Alt er Mode i Paris; man er saaledes for Tiden forgabet i hvad man kalder Herr de Rochegune's ridderlige Aabenhjertighed. Konerne tilbede ham som en Flok sjantede Børn, Mændene ere skinsyge paa ham og frygte ham. Fru de Lancry anføres som et beundringsværdigt Exempel paa dydig Lidenskab, og i denne korte Periode har den platoniske Kjærlighed og den uskyldige Trøstekilde gjort Furore.

Uagtet al denne Platonisme, føler jeg mig undertiden fristet til at ansee Rochegune for den første Roué, jeg nogensinde har truffet paa min Vei.

Der kan unægtelig intet Beqvemmere tænkes end at knytte et Forhold med en Kone paa denne nye Maade. Man giver hende ud for den dydigste Skabning under Solen, og under denne beqemme og tugtige Kaabes Beskyttelse leer man ad de godtroende, taabelige Mennesker.

Dog nei, nei — jeg kjender min Kone; hun maa enten have forandret sig i en utrolig Grad, eller mit Navn er stedse bleven uden Plet. Hvad Rochegune angaaer, er han maaskee Original nok til at finde denne ætheriske Kjærlighed, der vil blive platonisk, hvis det er muligt, tiltrækkende og interessant.

Endnu engang — jeg vilde lee hjerteligt ad alt Dette, hvis den gamle Fyrst Hericourt's Ord ikke havde havt saare væsentlige og ubevægelige Følger for mig. Jeg kan ikke nægte, at det er et Slags Orakel, han har udtalt over mig — en Dom, der er bleven hørt med Bifald af Alle. Han fordømte min uværdige Opførsel mod min Kone og opfordrede Samfundet til at hævne Fru de Lancry ved at behandle mig med en betydningsfuld Kulde. Ulykkeligviis bleve disse Ord ikke prækede for døve Øren; nogle af mine Rivaler, der misunde mig, Dummerhoveder, hvis Egenkjærlighed jeg har saaret, unge Koner, hvem jeg har bedraget, og de hæslige, jeg har forsmaaet, have

med Glæde grebet dette Fyrstens vakkre Forslag; og nu har jeg i den senere Tid bemærket, at man i Selskaberne modtager mig med en merk Taushed, en kold Hoflighed, der er tusinde Gange mere saarende end aabenbar Uhoflighed; thi jeg kan ingen Grund finde til at beklage eller harme mig over den.

Havde Fyrst Hericourt ikke været saa gammel, vilde jeg havde trængt mig lige til Kilden til dette elendige Complet og udfordret ham; men det er der ikke at tænke paa nu. Jeg kan blot holde mig til Rochegune; vel tyve Gange om Dagen beslutter jeg at slaaes med ham; men jeg er bange for at blive til Latter; man kunde maaskee antage Skinsyge for den egentlige Grund til Duellen. Imidlertid ønsker jeg dog af Hjertet at kunne dræbe dette Menneske, hvem jeg afskyer. Han var en Ven af Mortagne, hvem jeg ligesaalidt kunde lide, og allerede før min Formæling gjorde hans hemmelige og forborgne Maade at udøve Barmhjertighed paa og gjøre Godt i Smug ham uudstaaelig i mine Øine; men dengang havde han dog ikke denne arrogante Mine, denne bydende, overmodige Holdning, han nu har antaget.

Forleden Dag mødte jeg ham; han var tilhest, ligesom jeg. Blodet steg mig til Ansigtet; jeg haabede, han ikke vilde hilse mig, og jeg havde

da maaskee været taabelig nok til at yppe Klammerie med ham. Fordømt! Han hilsede mig; men hans Hilsen var en af disse Fornærmelser, som man intet Navn har for, og som man dog føler i sin Sjæls Inderste, uden at kunne beklage sig derover. I hans raae og haarde Træk, i hans strenge, gjennemtrængende Blik troede jeg at læse, at han i mig kun hilsede den Mand, hvis Navn Fru de Lancry bar, eller maaskee sin Elskedes Mand — thi efter Alt, hvad der er passeret, er det dog maaskee en Daarskab af mig at troe paa min Kones Dyd. Og dog — nei! Jeg vilde ønske jeg kunde tvivle om den — jeg troer, jeg vilde aande friere — min Uret vilde forekomme mig mindre afskyelig; men jeg tør ikke gjøre Regning paa hendes Svaghed; hun vil aldrig have Energi til at begaae et Feiltrin; hun forstaaer at græde, at sukke — men hævner sig — aldrig! — Naar jeg tænker nærmere over det, er det mig dog behageligere at troe paa hendes Dyd; skjøndt jer ikke føler det Allerringeste for hende, vilde det dog være mig yderst piinligt, hvis jeg var overbeviist om hendes Brøde; det vilde være mig et Saar mere, hvoraf min Egenkjærlighed forbløder sig.

Hvad der nager mig og bringer mig til Fortvivlelse, er, at Ingen finder denne Rødhegune latterlig. Under disse Omstændigheder, der aabrede

Ironien tusinde Sluser, vilde tyve Andre i hans Sted være blevne udlete og udpebne. — Hvor er da Verdens Ondskab krøbet i Skjul? Eller hvad er det for en Magt, dette Menneske besidder, der leger med Ilden og staaer tryg, hvor alle Andre vilde være styrtede? Hvad Midler betjener han sig af for at komme i Moden, idet han udbasuner Grundsætninger, der gaae ud paa at indføre den platoniske Kjærlighed — om end kun for en stakket Tid. . . Denne enfoldige Drøm hos Børn, Pensionairer og gamle udlevede Folk? Nei — det er umueligt Andet end at han spiller under Bordet.

Og dog — hvis han virkelig skulde være en Roué — gjør det ham netop ikke saameget beundringsværdigere? Naar han til sine Narre, sine Redskaber, sine Advocater antager Folk som Fyrsten af Hericourt og hans Gemalinde — beviser det ikke en sjelden Klogt? — Denne Mand er altsaa en Gaade; men lad ham være, hvad han være vil — jeg hader ham, o, jeg hader ham saa brændende, som det er muligt at hade Nogen — især paa den senere Tid — jeg veed ikke selv, hvorfor. Alt bliver Galde i mig naar Talen er om Rochegune, og en hemmelig Ahnelse siger mig, at denne Mand vil tilføie mig Ondt — at han vil saare mig i det, der er mit Hjerte kjærest.

Hvorfor gjør jeg saamange Omsvøb i mit

Brev? — spørger De. Jeg skriver Dem til for at give min Galde Luft, for at udaande alle min Sjæls Giftdunster. Siden denne Mand — direkte eller indirekte — er bleven Skyld i denne Kulde, hvormed jeg bliver modtaget i Selskaber, er Ursula bleven mere utilgængelig for mig end nogensinde før. Jeg veed ikke, om hun føler sig ydmyget ved de Ydmygelser, jeg maa taale; jeg veed ikke, om hendes Egenkjærlighed føler sig krænket paa sine egne eller paa mine Vegne; men hun har vovet at erklære mig reentud, at jeg har fortjent denne Behandling paa Grund af min afskyelige Opførsel mod min Kone; hun har vovet at sige, at Samfundet havde fuldkommen Ret til at brændemærke mig paa denne Maade, og at det oftere burde anvende denne Hævn, der alene kan naae de Laster og Forbrydelser, Loven ikke indbefatter.

Ude af mig selv over denne Fripostighed, udbrød jeg — „Er De da ikke bleven ligesaa haardt angrebet og fornærmet som jeg?"

„Har De hørt mig at beklage mig derover?" — svarede hun mig — „Verden er retfærdig; jeg har, hvad det ogsaa skulde koste mig — og, Gud, hvad har det ikke kostet mig! — villet være en Kone paa Moden — jeg vilde glimre i Paris og være Idealet i alle disse Fester. . . alt det har jeg været. Man troer, at jeg har berøvet Deres

Kone Dem af Kjærlighed, og man finder dette afskyeligt. Man har Ret. Men dersom man vidste, at jeg aldrig har elsket Dem, vilde man finde mig endnu langt mere ærelos og forbandelsesværdig, og man vilde igjen have Ret."

Jeg sporger Dem nu — kunde man ikke fristes til at ombringe hende med egen Haand. Men hun havde allerede saa længe vænnet mig til sin Spot og sine Capricer, at jeg ikke vilde have lagt stor Vægt paa disse Ord, hvis hendes Luner ikke havde været udsædvanlig bittre og utaalelige i den senere Tid.

Jeg vover ikke engang at fortælle Dem de Daarskaber, jeg har begaaet, for at rive hende ud af den morke Melancholie, der har bemestret sig hende. Alt har været forgjæves; nu vægrer hun sig endog ved at komme i Froken de Maran's Værelser. Denne, der ogsaa er fortryllet af Ursula, er ligesaalidt istand til at adsprede og opmuntre hende som jeg. Ursula behandler hende snart med Ligegyldighed, snart med Ringeagt. Hun tilbringer flere Dage i sit Kammer, læser eller overgiver sig til sine Tanker; hendes Kammerjomfru, der er mig hengiven, fortæller mig, at hendes Frue maa lide af en dyb Kummer — at hun slet ikke kjender hende igjen — at hun ofte gaaer i hele Timer frem og tilbage i sit Værelse med heftige Skridt,

indtil 'hun endelig synker ned og nedbøiet og fortvivlet begraver Ansigtet i begge sine Hænder.

Jeg finder hende virkelig saare forandret; hun bliver mager, hun mister denne Farve, der gav hendes Ansigt en saa blændende Friskhed; hun mister endog den lette Fyldighed, der gav hendes smægtende Taille saamegen Ynde; hendes Øine blive hule; i en heel Maaned har jeg ikke bemærket et eneste af de spottende Smil, der paa eengang vare saa henrivende og saa frygtelige hos hende.

Jeg kjender ikke det Lune, der ofte bevæger hende til at tilbringe Aftenen i stræng Eensomhed, som Ingen faaer Tilladelse til at forstyrre. Da jeg saae Symptomerne paa denne Kummer, hvis Aarsag jeg ikke kan gjætte, haabede jeg, at denne Kummer maaskee vilde gjøre hendes hidtil uboie-Characteer smidig. Da hun var munter og lykkelig, havde jeg bortødslet Summa paa Summa for at tilfredsstille hendes mindste Luner; nu da hun er nedbøiet og tungsindig, har jeg villet tilbyde hende den Trøst, der ligger i en øm og lidenskabelig Kjærligheds Skatte — Skatte, som jeg saa længe havde opdynget i mit Hjerte, og som jeg neppe vovede at aabenbare hende — saa bange var jeg for hendes Spot.

Jeg sagde til mig selv: „Dette er maaskee Øieblikket, da du vil kunne beherske hende med

Hengivenhedens omme Magt." Men nei — hun undveg mig atter. Knælende foran hende og vædende hendes Hænder med mine Taarer — thi denne Kone faaer mig til at græge som et hudflettet Barn — raabte jeg forgjæves: „Hav Medlidenhed med mig! Siig mig, hvad der bedrøver Dem! Betro mig Deres Lidelser, for at jeg kan dele dem! Meddeel mig dem, for at jeg at kan trøste Dem — o, De veed ikke, hvilken Fylde af Trøst De vilde finde i mit Hjerte! O, nei, De maa ikke tvivle paa at jeg har Magt til at befrie Dem fra Deres Qvaler. De har flere Gange været forbauset over de Vidundere, jeg har fremtryllet, for at opfylde Deres urimeligste Ønsker; men det er endnu Intet mod den ubeskrivelige Ømhed, Deres Tillid og Haabet om at formilde Deres Lidelser vilde indgyde mig."

Som jeg siger Dem, jeg sagde dette under Taarer og for hendes Fødder; jeg følte mig beklemt af en dyb Smerte og en Angest i Hjertet, jeg hidtil aldrig har kjendt, blot fordi jeg saae Ursula saa nedbøiet. Jeg vidste ikke Grunden til hendes Kummer; men hun led, og jeg led med.

Jeg tilstaaer, jeg var oprigtig denne Gang; mine Bønner kom fra mit Hjertes Dyb og mine Taarer fra min Sjæls inderste Kilde — de vare bittre og brændende som Fortvivlelsens ægte Taa-

rer. Og hvad gjorde denne Kone? Hun forblev stum, ligegyldig og mørk, som om hun hverken havde hørt eller forstaaet mig.

Men er da denne Kone borneret eller vanvittig, siden hun ikke seer, hvor heftigt jeg elsker hende? Hun veed altsaa ikke, denne Ulykkelige, hvad Værd et Hjerte har, som man til enhver Tid kan gjøre Regning paa og støtte sig til? — Hun veed altsaa ikke, hvor sjeldent det er, at man indgyder en Lidenskab som den, hun har fremkaldt hos mig? Tænker hun ikke paa Fremtiden? Tænker hun ikke paa, at der vil komme en Dag, da hendes Ungdom og Skjønhed blot vil være til i hendes Erindring, og da hun vil føle sig lykkelig, hvis hun beholder den Hyldest, hun nu forsmaaer — den Kjærlighed, der vil vare evigt, da den har kunnet modstaae hendes Luner, hendes Foragt og hendes Utaknemlighed? — O, det er afskyeligt! Jeg kunde mishandle baade hende og mig selv i mit Raseri. Jeg kan ikke slutte dette Brev. Smerte og Forbittrelse gjør mig blind — —"

Herr de Lancry til — —

Paris —

„Igaar var det mig umuligt at slutte dette Brev; idag tager jeg atter fat paa det. Nye Begivenheder have fundet Sted. Jeg haaber, mine Tanker ville opklares, medens jeg skriver; thi mit

Hoved er et saadant Chaos, at de nu vilde krydse hinanden uden Orden eller Sammenhæng.

Lad os atter tage fat paa den gamle Traad. Igaar, da jeg kastede Brevet, vilde jeg aflægge et Besøg hos Ursula; man sagde mig, at hun ikke befandt sig vel og Ingen vilde modtage. Tre Gange bankede jeg paa hendes Dør; men det var mig ikke muligt at faae hende til at aabne den. Imorges gik jeg atter hen til hende — men tænk Dem min Bestyrtelse, da Frøken de Maran, ganske bevæget — hun bevæget! — meddeelte mig, at Ursula paa det Bestemteste havde erklæret at ville forlade Hotellet Maran og fra nu af leve alene. Uden at høre et Ord mere, styrtede jeg op til Ursula; forgjæves søgte hendes Kammerjomfru at forhindre min Indtrædelse; næsten med Magt trængte jeg ind i hendes Salon, hvor jeg fandt hende sysselsat med at ordne nogle Papirer i sin Skrivepult.

„Er det sandt?" — udbrød jeg i min Forvirring, uden at nævne det, jeg alluderede til.

Hun betragtede mig med en mørk og adspredt Mine.

„Hvad vil De?" spurgte hun.

„Frøken de Maran fortæller mig, at De vil forlade dette Hotel — det er umuligt!"

Hun trak paa Skuldrene og svarede, idet hun vedblev at ordne sine Papirer —

„Det er muligt, fordi det er Tilfældet."

„De vil ikke forlade Hotellet!" — raabte jeg ude af mig selv – „Jeg forbyder Dem det!"

„De vil forbyde mig det?" — gjentog hun med et stolt Blik — „Det kan ikke lade sig gjøre. Hvo giver Dem Ret til at tale saaledes til mig, min Herre?"

„Jeg har Rettighed over Dem — de være lovlige eller ei — og jeg skal vide at gjøre dem gjeldende."

„Med hvem vil De gjøre dem gjeldende, min Herre?"

„Jeg siger Dem, jeg vil ikke, De maa forlade dette Huus. Gjør De det, ledsager jeg Dem overalt, hvor De gaaer hen!" — raabte jeg.

„Jeg forlader Huset, — og De ledsager mig ikke!

„Vogt Dem, Ursula! Driv mig ikke til det Yderste! Bring mig ikke til Fortvivlelse. Jeg vil sige Dem med to Ord, hvorfor De og jeg for Fremtiden ikke tør forlade hinanden: Jeg har opoffret min Kone for Dem og staaer næsten vanæret i Verden. De indseer, at vi ikke kunne tænke paa at skilles ad; vi ere desværre lænkede til hinanden for hele Livet. Hvad min Skjæbne end bliver — De deler den! De forstaaer mig dog — gjør De ikke?" — udbrød jeg og beed Tænderne sammen af Raserie; thi den Koldblodighed, hvormed hun hørte mig, bragte mig ud af mig selv.

Hun svarede mig med et Blik, der trængte ind i min Sjæls Inderste, uden at sænke Øinene for mine —

„Jeg vil sige Dem to Ord, hvorfor der i Fremtiden intet Fælledsskab kan finde Sted imellem os. Ingen paa denne Jord har Ret til mig; og hvis De vedbliver at beleire mig, uden Hensyn til det Raae og Fjantede i en saadan Opførsel, henvender jeg mig til Retten, for at søge Beskyttelse mod Deres Forfølgelser."

„De vil henvende Dem til Politiet?" — udbrød jeg med en krampeagtigt Latter. I min Forundring lod jeg mit Blik fare maskinmæssigt omkring og saae en Domino af sort Silke ligge paa Sophaen.

Jalousiens Lyn foer igjennem min Sjæl; jeg huskede, at det Dagen iforvein havde været Midfaste, og raabte, idet jeg greb Dominoen og holdt den hen for hendes Ansigt —

„De har været paa Bal i Operahuset igaar, uagtet Deres foregivne Lidelser og fremhyklede Melancholie."

„Jeg har virkelig, uagtet mine foregivne Lidelser og tilsyneladende Melancholie, været paa Bal i Operahuset inat; og jeg haaber, dette vil være Dem et Beviis paa, at min Længsel efter at bi=

vaane denne Festlighed maatte være heftig og brændende."

„Jeg seer Alt — jeg gjætter Alt!" — udbrød jeg — „De elsker en Anden, De er indviklet i en Intrigue, De har en Galan . . . Men ved Helvede! Den, de vil forene Dem saa frækt med, skal ikke slippe mig levende ud af Hænderne! For Øieblikket tager jeg Plads her og viger ikke fra Pletten!" — raabte jeg og satte mig ned paa Sophaen.

„Som De behager min Herre!" — svarede hun og vedblev at ordne sine Papirer, som om hun slet ikke bemærkede min Nærværelse.

Denne Koldblodighed, denne Haardhed, denne Uforskammenhed tirrede mig; jeg rev Papirene, som hun havde grebet, ud af hendes Hænder og kastede dem hen paa Gulvet.

Hun betragtede mig med en foragtelig Mine, trak paa Skuldrene, og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde forlade Værelset. Jeg greb hende forbittret ved Armen

„De forlader ikke dette Værelse, forend De har sagt mig, hvorfor De gik paa Bal inat, uden at underrette mig derom og trods Deres Ildebefindende — thi De er bleg og forandret Ulykkelige Kone!" — stammede jeg og kunde ikke betvinge min Bevægelse og mine Taarer ved Synet

af hendes magre Aasigt — „Hvilken vigtig Bevæggrund kunde bringe Dem til at bivaane dette Bal? Svar mig!"

Uden at sige et eneste Ord, rev hun sig sagte løs; jeg stillede mig ved Døren, for at spærre hende Udgangen; hun satte sig, støttede sin Albue mod Stolearmen, lod Hagen hvile i sin Haand og sad saaledes, stum og ubevægelig. Jeg kjendte hendes uboielige Charakteer; Sagtmodighed og Bønner udrettede ligesaalidt hos hende som Trudsler og Heftighed. Jeg ydmygede mig derfor endnu engang for hende som en ydmyg Slave. Den Beslutning, hun vilde udføre, kom saa uventet og knuste mine Forhaabninger saa grusomt, at jeg vilde forsøge den sidste Anstrængelse, for at bøie denne Kone. Jeg sagde Alt, hvad den meest slavesindede Lidenskab kunde ingive mig; den blindeste Hengivenhed, den meest uskromtede Fortvivlelse, de indstændigste Bønner, min Hulken — Alt var forgjæves — Intet kunde røre dette Marmorhjerte. For deg, hvad det end skulde koste mig, at rive hende ud af denne Taushed, der bragte mig til Fortvivlelse, gik jeg saavidt, at jeg beskæmmede hende, at jeg gjorde hende de nædleste Bebreidelser — Alt var forgjæves — ikke et Ord!

Man kunde fristes til at kalde hende for en Statue. Hun hørte mig ikke engang. Hendes

Sjæl svævede om i andre Regioner. Hendes usikkre, adspredte Blik robede, at hun grublede over en fjern Tanke; to Gange spillede et svagt, sorgmodigt Smiil om hendes Læber, og hun gjorde en let Bevægelse med Hovedet, som om hun besvarede en af sine egne Tanker.

Haablos gik jeg ned til Frøken de Maran. Dette Fruentimmer, der kun tænker kun paa sig selv, saae ikke Andet i Ursula's Beslutning, end hvad der kom hende selv ved. Hun skreg med heftig Ærgrelse, at det atter vilde blive dødt og stille i Hotellet, naar Ursula forlod det — at hun ikke kunde udholde Tanken om at leve uden hende — saa bange var hun for Eensomheden; hun besvoer mig om at forene mine Anstrængelser med hendes, for at holde Ursula tilbage — retsom om dette ikke var mit Ønske; endelig erklærede hun trods sin stedse voxende Gjerrighed, at hun ikke vilde skye noget Offer, for at beholde Ursula hos sig — at hun vilde give Mere, hvis de fyrgetyvetusinde Francs ikke slog til — at hun vilde gjøre Alt for at lænke Glæden til sit Huus, selv om hun skulde angribe sine Kapitaler . . . hun havde saa faa Aar tilbage at leve i, at hun nok kunde begaae denne Daarskab, meente hun.

Jeg indlader mig i disse enkelte Omstændigheder for at bevise Dem, hvilken Indflydelse Ur-

fula udøvede; hun formaaede endog at beseire den smudsige Nidrighed hos Frøken de Maran, der hidtil saa afskyeligt havde misbrugt min Ødselhed, og af hvem jeg kun med stort Besvær havde faaet den aarlige Pengesum udpresset, hun havde lovet mig til sin Huusholdning.

Jeg gik atter op til Ursula i Frøken de Maran's Selskab. Denne bønfaldt hende, satte hele sin Aand i Virksomhed og opbød hele sin Overtalelsesgave, for at bevæge hende til at blive; Ursula var ubøielig. Frøken de Maran græd — hun græd! — skreg, at Ingens Skjæbne kunde være saa grusom som en stakkels Kones, der levede eensom og forladt og givet til Priis for sine Folks Behandling; hun tilstod, at hun havde været slet nok til at fortjene de mange Fiender, hun havde skabt sig; at, naar Ursula forlod hende, var der Ingen, der vilde komme og besøge hende; at Julirevolutionen havde afbrudt alle de gamle Forbindelser, hun havde gjort saa sikker Regning paa. Ursula blev ubøielig.

Nu blev Frøken de Maran rasende, gjorde hende de heftigste Bebreidelser, talte om hendes Utaknemlighed, hendes slette Opførsel — Ursula smilede og sagde ikke et Ord. Endelig spurgte vi hende, hvad hun havde isinde at leve af. Hun

svarede, at hun endnu havde tredivetusinde Francs tilbage af sin Medgift, og at disse vare hende nok.

I denne grusomme Stilling befinder jeg mig nu; jeg kjender Ursula's Charakteer godt nok til at være overbeviist om, at et Underværk neppe vilde kunne vække hendes Beslutning Jeg forlod hende for to Timer siden, uden at kunne faae et Ord presset ud af hende; jeg plager mig forgjæves med at udfinde den Omstændighed, der har foranlediget denne pludselige Beslutning; jeg vil ligesaalidt kunne gjætte den, som jeg for kunde forklare mig hendes Modfaldenhed og Kummer.

Hos hende kan det ikke være Samvittighedsnag over hendes Feiltrin, der har fremkaldt denne Sindsforandring. I Begyndelsen formodede jeg, at en virkelig og dyb Lidenskab havde bemestret sig hende; men skjøndt jeg saae hende spille Coquette med flere Herrer i vor Selskabskreds, og skjøndt jeg nærede Tvivl om hendes Troskab — Tvivl, der forresten aldrig blev til Visshed — var der dog Intet i hendes Underholdning med de Mænd paa hvilke jeg var skinsyg, der forraadte mig en Lidenskabs Charakteer: Ursula var imod dem, som imod mig, lunefuld, phantastisk, stolt og vægelsindet; men aldrig har jeg før seet hende saa tungsindig og sorgmodig som i den sidste Maaned.

Men — bi! Der falder mig en Tanke ind. Ja,

hvorfor ikke? Vær medlidende, og lee ikke ad mig! — Kunde Ursula's tiltagende Melancholie maaskee ikke være fremkaldt af Anger over at hun har forført mig til at bortødsle Meer end det Halve af min Formue?

Hvad der, trods Ursula's Luner og Overmod, stedse har holdt mig opreist i min Kjærlighed, var den faste Overbeviisning, at hun nærer en langt inderligere Følelse for mig, end hun vil tilstaae — at hun ikke vilde røbe den, enten af Stolthed eller Frygt — at hun ikke vilde vise mig den Indflydelse, jeg øver paa hende, fordi hun troer, at hun lettere og sikkrere vil kunne fængsle mig ved Kulde og Ligegyldighed.

Og naar hun nu saa pludselig forlader Frøken de Marau, uden at sige mig Grunden, hvorfor vil hun da ikke tilstaa mig, at hun elsker mig for min egen Skyld, at hun frivilligen renoncerer paa den Pragt, hvormed jeg hidtil har omgivet hende? Siig mig, hvorfor ikke? Hvorfor skulde hun ikke, nu hun er overtydet om min Lidenskab af saamange Beviser, være original nok til at afskye denne Luxus, der først har forført hende? Hun drømmer maaskee om at tilbringe et roligt og indgetogent Liv i en eller anden Krog i Frankrig eller et andet Land. Var det Tilfældet — o, var det Tilfældet, vilde jeg døe af Glæde. Hun har totalt

forandret min Smag, mine Vaner; nu foragter jeg Verden ligesaa dybt som jeg før elskede den høit. Mit eneste Ønske vilde være at tilbringe mine Dage paa en eller anden afsides Plet i hendes Nærhed; der vilde hun dog udelukkende blive min; intet Minut af hendes Liv vilde gaae hen uden at tilhøre mig.

Dette maa De ikke antage for Overdrivelser eller tomme Ord Dette Forhold har nu varet i to Aar, og jeg elsker Ursula mere glødende, mere fortvivlet nu end paa den første Dag. Jeg kjender mig selv — jeg kjender ogsaa de uudtømmelige Kilder i hendes tiltrækkende, originale og vittige Aand, hendes evig udfordrende Skjønhed; — er hun mig ikke ny hver Dag, for saa at sige? At besidde en saadan Kone er det samme som at besidde et heelt Serail.

Jeg tilbragte Hvedebrødsdagene uforstyrret med min Kone; efter de første fjorten Dage havde vi sagt hinanden Alt; da indtraadte der en utaalelig Eensformighed, en Fylde af intetsigende Omhed — der var ingen Spænding, ingen Afvexling. O, hvor ganske anderledes vilde det ikke være i Ursula's Selskab! Hvilket Liv, hvis hun deelte det! Man maatte — jeg gientager det — man maatte gaae fra sin Forstand af Fryd!

Nei, jeg bedrager mig ikke — Alt er mig nu klart. Ursula har forstilt sig saalænge med mig,

at hun ikke mægter det mere; hendes længe dulgte Kjærlighed vil endelig have Luft.

Er det, i det Hele taget, muligt, troligt, naturligt, at en Kone, hun være saa fordærvet og følesløs, hun være vil, ikke tilsidst skulde lade sig røre af saamegen Kjærlighed?

Stoltheden gjør mig blind; jeg har allerede aflagt Dem saamange ydmygende Tilstaaelser, at jeg nu igjen kan rose mig en Smule selv. Jeg er ung, har ofte havt et glimrende Held, har aldrig begaaet nogen Buk mod Verden eller Anstanden; jeg er bleven elsket, elsket med Lidenskab — og det af Koner, der gjaldt mere i Verdens Øine end Ursula; jeg vil blot anføre min egen Kone og hendes intime Veninde, Fru de Richeville. Hvorfor skulde Ursula da ikke dele min Lidenskab? Det er godt nok sagt, at hun Intet føler for mig, netop fordi jeg føler Saameget for hende — det er Paradoxer, hvormed hun vil sætte sig selv Blaar i Øinene; hun føler sig behersket af sin Lidenskab, og hun vil ikke billige den.

Men denne Domino — Hun var maaskee skinsyg paa mig! — Ja — nu husker jeg, at jeg for nogle Dage siden talte om at ville gaae paa dette Bal. Alt, hvad der forefaldt igaar, hindrede mig i at bivaane det. Ursula vidste ikke, at jeg havde forandret min Plan, og vilde belure mig.

Dette snedige Skridt harmonerer med hendes Charakteer.

Hvor glæder det mig, at jeg tilskrev Dem Jeg føler mig langt bedre og roligere nu, jeg slutter dette Brev, end da jeg begyndte det. Jeg renoncerer ikke paa Haabet. Ja, jo mere jeg tænker derover, desto gunstigere udlægger jeg den haardnakkede Taushed, Ursula iagttog angaaende sine Planer og sin Tungsindighed; han var maaskee bange for at forraade sig i sit Svar. Hendes fremhyklede Adspredthed gjorde hende fortræffelig Tjeneste.

Efter et toaarigt Forhold, der unægtelig ofte er bleven forbittret af Kulde og Skinsyge, men endelig er bleven ordnet, forlader man ikke en Mand, uden at angive ham en Grund dertil — gjør man vel? Efter de umaadelige Offere, jeg har bragt hende, vilde dette være elendigt, barbarisk, uhørt.

Og hvem tvang hende til at reise til Paris? Hendes Mand var forelsket nok i hende til atter at tage hende til Naade efter Scenen i Maran. Jeg havde næsten formodet hendes Gjenforening med Manden — denne Kone er saa sælsom — — men nei, nei, det er umuligt. — Uden Stolthed troer jeg dog, at jeg staaer lidt høiere end Herr Séchérin.

Nu erindrer jeg nogle Omstændigheder, som jeg hidtil ikke har lagt Mærke til. Da jeg havde glemt mig selv i den Grad, at jeg fornærmede hende, læste jeg hverken Vrede eller Had i hendes Blik; jeg fandt kun en fuldkommen Ligegyldighed. Ursula er for heftig, for stolt til ikke levende at have følt denne Fornærmelse. En mægtig Grund har bevæget hende til at forstille sig; og hvad kunde dette vel være for en Grund, hvis det ikke netop var den Interesse, jeg har vakt hos hende? Har jeg ikke netop givet hende et nyt Beviis paa min Kjærlighed, idet jeg mistede min Selvbeherskelse?

Ja, jeg kan ikke nokſom sige Dem, hvor lykkelig jeg føler mig ved at skrive Dem til; det har bevirket, at jeg tænkte klart efter og er med Sikkerhed gaaet fra Grund til Grund, fra Slutning til Slutning, indtil jeg nu fra et høist sørgeligt Indtryk er kommen op til et allerede realiseret Haab.

Jeg slutter dette Brev i al Hast. Svar mig med næste Post, De dovne Personage! Thi mine tre første Breve ere endnu ikke blevne besvarede. Jeg beder Dem indstændigt om at skrive mig til snarest muligt; thi De vil kunne fælde en rigtig Dom om min Stilling af mine Breves Indhold. Deres lange Erfaring i Verden, Deres kolde Dømmekraft, Deres Upartiskhed i Alt og Deres klare,

rolige Forstand overhoredet vil sætte Dem istand til at skatte og vurdere det Hele tilborligt, give mig nyttige Raad og sige mig, om jeg har seet rigtigt. Min Fremtid afhænger af denne sælsomme Kones sidste Beslutning. Ursula forfærdede mig grusomt i Forstningen; men nu seer jeg hende i et ganske andet Lys, der faaer tusind herlige Forhaabninger til at straale fra mine Dine.

De vil ansee mig for saare feig; men jeg besværger Dem, forstyr ikke disse Forhaabninger, uden at give mig gyldige og uimodsigelige Grunde derfor; thi De vil finde mig yderst haardnakket, hvad dette Haab angaaer, og — —"

Klokken fire.

„Vee mig — og Forbandelse over hende! — I dette Dieblik fik jeg et Brev fra Frøken de Maran. Ursula har forladt hendes Hotel — Ingen veed, hvor hun er gaaet hen — hun har i en Billet underrettet Frøken de Maran om, at hun aldrig vil see hende igjen mere. Det er frygteligt! Hvad skal jeg gribe til? — O, mine Ahnelser! — O, mine taabelige Forhaabninger! — Nu er Alt mig klart — men jeg vil hævne mig! Svar mig — Svar mig! — Ak, jeg er navnløs ulykkelige. . . Død og Helvede! Jeg skal vide at hævne mig! G. de Lancry."

Tiende Kapitel.

Maskeballet.

Det Brev, hvori Herr de Lancry underrettede en af sine ubekjendte Venner om Ursula' pludselige Forsvinden, fuldstændiggjorde den ulykkelige Kjærlighedshistorie mellem min Cousine og min Mand ved flere træffende Træk.

Jeg var netop færdig med Gjennemlæsningen, da Herr de Rochegune traadte ind mit Værelse. Jeg havde ikke seet ham hele Gaarsdagen; thi jeg havde allerede tidligt paa Dagen gjort en Valfart, som Taknemligheden bød mig, ledsaget af Blondeau, og om Aftenen var jeg, overvældet af Veemod, bleven alene i mine Værelser.

„Nu, hvorledes befinder De Dem?" — udbrød han og rakte mig Haanden — „Igaar opførte De Dem modigt.

„Modigt? Ja; thi jeg frygte ikke for ganske at hengive mig til den Smerte, Tanken om den fortræffelige Ven, vi have mistet, nødvendigviis maatte forvolde mig. Og dog — skal jeg tilstaae Dem det? — Midt i min Bedrøvelse faldt der mig Noget ind, der var piinligt, fordi det saae ud som Utaknemlighed"

„Og det var?"

„Jeg tænkte paa, at jeg maaskee vilde have begrædt Grev de Mortagne endnu mere, hvis jeg ikke havde kjendt Dem."

„Jeg kunde gjøre mig denne samme Bebreidelse; men jeg forstaaer i saa Henseende at berolige mig. At elske, hvad vor Ven elskede, at beskytte, hvad hvad han beskyttede, det er dog i Sandhed ikke at forglemme ham, men tvertimod at bevare ham i et trofast Minde. Men af og til tænker jeg dog med Smerte paa — at vor Lykke vilde være bleven hans Lykke og Stolthed!"

„O, hvilken Forsvarer havde vi ikke fundet i ham, min Ven!"

„Behøve vi da nogen? Har ikke Verden, der dog saa sjelden troer paa rene, uegennyttige Grundsætninger, stadfæstet vor Kjærlighed? — Vor Kjærlighed! O, hvor fortryllende klinge ikke disse to Ord — thi De elsker mig, Mathilde — ja De elsker mig."

„Tilvisse, jeg elsker Dem — og jeg spørger mig undertiden selv, hvorledes det dybe, næsten ærefrygtsfulde Venskab, jeg nærede for Dem, saa uformærket kunde forvandle sig til Kjærlighed."

„Hør, Mathilde — Vil De gjøre min Lykke fuldkommen?"

„Tal min Ven — tal med Tillid!"

„Velan, prøv da Deres Hjerte nøie og lyde-

ligt, for at jeg kan vide, hvad De føler for mig idag — i denne Time! — Gode eller slemme Indtryk — sig mig Alt med den meest uindskrænkede Oprigtighed! Jeg skal skrifte for Dem paa samme Maade."

„Jeg finder det Indfald guddommeligt. Paa den Maade kunde jeg ønske at see vor Kjærligheds Rigdom nøie specificeret fra Tid til anden."

„Og hvergang vilde der vise sig et Tillæg i vore Skatte — en Nydelse, Millionairer dele med os."

„Og saa tænker jeg ogsaa, min Ven, at dette Slags Hjert skriftemaal maaskee vil kunne tydeliggiøre os de Farer, vi ellers muligen af Svaghed eller falsk Skamfuldhed maatte føle os fristede til at forringe eller misforstaae. Og De veed jo, at vi for Fremtiden maae være ubønhørlig strænge med os selv, idet vi tænke paa den ædle Caution, der beskjærmer vor Kjærlighed."

„Tilvisse. Mindre Behjertede vilde neppe føle sig veltilmode paa den yderste Pynt, hvor vi saaledes have stillet os. Men det gaaer med visse Stillinger som med truede Kongeriger — man kan ikke opgive dem uden Skjændsel: jo mere vi blive nødte til at kæmpe, desto ærefuldere vil vor Kamp blive."

„Og desto større Lykke. Fornylig fortalte Fyrst Hericourt mig et Træk, der gjorde et egent

Indtryk paa mig. Jeg skal strax forklare Dem Anvendelsen, jeg agter at gjøre deraf. Afsendt i et Ærinde, der syntes saameget vanskeligere, som den Sag, han havde at forsvare, var fuldkommen god og retfærdig, maatte han træde i Underhandling med en Hob snedige Diplomater. Istedetfor at bruge List, fulgte han sin ædle Charakteers Bud, og bragte ved sin exempelløse Ligefremhed sine Modstandere saaledes i Forvirring, at deres Planer strandede og Sendelsen kronedes med det gunstigste Held. „Derfor" — bemærkede han — „stemmer den lige Vei i Livet ikke alene bedst med Æren, men den er ogsaa den sikkreste, den fordeelagtigste — ja, man kunde sige, den allerfineste, hvis det var muligt at gjøre det Gode af kold Beregning."

„Og dette er netop, hvad han kalder de Redeliges Fiffighed," — sagde Rochegune smilende. — „Jeg er enig med ham. Men Anvendelsen ... lad høre —"

„Endnu et Øieblik Taalmodighed! Først og fremmest maa jeg sige Dem, at jeg har disponeret over Dem for idag."

„Virkelig? Hvilken behagelig Overraskelse!"

„Klokken er tre. Jeg staaer i en Handel om nogle gamle Bronzefigurer, som jeg maa føre De-

res Dom om. Veiret er fortræffeligt; vi gaae tilfods, og De giver mig Deres Arm ..." –

„Bravo! Og —"

„Afbryd mig ikke! Det er endnu ikke Alt. Jaften træffes vi igjen hos Fru de Richeville; vi spise sammen der og gaae derpaa i Concert med hende og Emma, Fru de Semur, Hertuginden af Grandval og hendes Gemal. Senere drikkes der Thee hos mig; thi jeg maa indvie dette kjære lille Huus, og De alene kjender den store Hemmelighed —"

„I Sandhed, Mathilde, jeg maa bekjende til min Skam, at Lysten næsten forgaaer mig til at høre Anvendelsen af den Theori —"

„Hør nu blot videre. Jeg ønskede saa gjerne at see Malerierne i det gamle Museum, og De taler jo om Malerier som en Digter. Det er ikke Spot, det er en oprigtig Hylding, og det vilde glæde mig uendeligt at foretage denne Udflugt med Dem."

„Og jeg! Jeg har altid været af den Mening, at man maatte elske og være gjenelsket, for behørigen at kunne føle Skjønhederne i Kunstens Mesterværker, man seer dem da oplyste og forklarede paa en ganske eiendommelig Maade; de træde frem i deres fulde, guddommelige Glands ...

Men vi ville behøve flere Dage for at kunne beundre dem alle."

„Det haaber jeg, min Ven; thi vi ville tage os god Tid. Vi ville staae længe, beundrende ... see blot, saaledes, Arm i Arm ... Saaledes ville vi dvæle længe i vor Beskuelse af en Raphael eller en Titian — O, hvilket uudtømmeligt Stof til en lang, glædesvanger Underholdning!"

„Deres Aand er saa modtagelig for ethvert Indtryk — De besidder saa høi Grad Følelse for det Skjønne!"

„Og De, min Ven — jeg veed ikke, ved hvilket Hexeri De altid forstaaer at løse den vanskelige Opgave, at applicere Alt paa vor Kjærlighed. Jeg er vis paa, at De paa vore fortrolige Udflugter til Musæet vil bevise mig, at Titian, Paul fra Verona eller Raphael blot have skabt saamange herlige Værker — forat give vor Kjærlighed Næring og Anledning til at yttre sig ... De er ret en Egoist!"

„Geniet uddeler dog sine Gaver til Alle og Enhver — det gjætter og opfylder alle Tanker, ligesom Guddommen alle Bønner."

„O, De er aldrig i Forlegenhed for at retfærdiggjøre Dem; iøvrigt tænker jeg, at jeg vel selv vilde komme Dem til Hjælp. Nu vil jeg meddele Dem Anvendelsen af Fyrst Hericourt's Theori.

Troer De da, at vi kunde udføre saamange herlige Planer, at vi saaledes uden al Tvang og uden Skrupler kunde omgaaes hinanden paa denne hjertelige Fod hver Dag, hvis vor Kjærlighed ikke var den, den er? O, min Ven!" — vedblev jeg, og en Glædestaare stjal sig ned af min Kind — „kun vort Kjøn er istand til at føle den ubeskrivelige Taknemlighed, vi indvie den, der forstaaer at forskaane os for den Skændsel, den nagende Anger, der ofte følger med Kjærligheden."

„Og man maa være elsket af Dem, Mathilde, for at fatte den himmelske Henrykkelse, hvori Sjælen synes at svæve bort i glødende Tilbedelse — for at erkjende, at der gives saa rene og dog saa fyrige Nydelser, at vor jordiske Tragten forgaaer paa den Høide, hvortil de hæve os. . . O, Mathilde! Nu troer jeg — paa Sjæleforeningens Fryd!"

„Og hvad der ogsaa henrykker mig i vor Kjærlighed," — sagde jeg — „er det, at den ikke kan være underkastet den sædvanlige Elskovs Grader og Forandringer. I den ophøiede Sphære, hvori den svæver, vil den altid undgaae Overmættelsens og Ubestandighedens Farer. Hvorfor skulde den ikke vare evigt?"

„Evigt? Ja, Mathilde — det er Ordet — thi den er jo fri for Alt, der er fordærveligt eller dræbende i Tingenes sædvanlige Gang. De

taler Sandhed; den kostelige Frihed, vi nyde, er n Løn. . . O, naar De vidste, hvor skjønt, hvor lykkeligt det Liv forekommer mig, der saaledes henrinder ved Deres Side — naar De kjendte mine Planer —"

„De gjør Dem intet Begreb om mine, kjære Ven! Undertiden bringe de mig selv i Forvirring; saaledes omspinde og gjennemvæve de Fremtiden som med tusinde Traade —"

„Gjør, hvad De vil, Mathilde! Denne Fremtid tilhører Dem — jeg giver Dem uindskrænket Myndighed, og Deres Forvirring —"

„Min Forvirring — det er netop Fylden, der gjør mig forlegen; jeg har utallige Forsætter og bliver ikke staaende ved noget af dem. De skulde blot kjende alle de Romaner, hvis Helt De er. Imidlertid har jeg dog foreløbigen bestemt mig for en Reise til Italien iaar i Fru de Richeville's Selskab. Fyrst og Fyrstinden Hericourt ville paa deres Tilbagereise fra Gørz træffe sammen med os i Florents."

Herr de Rochegune betragtede mig forundret og svarede smilende —

„Hvor kan det undre mig? — Det har netop været mit inderligste Ønske, Mathilde, og De har gjættet det — det gaaer saare naturligt til."

„Saare naturligt?"

„Ja. Jeg paastaaer — om De end spotter min Metaphysik, at den samme Følelse skaber de samme Planer. Jo mere forædlet denne Følelse er, jo mere den concentrerer sig i Indbildningskraften, desto hyppigere og normalere — tilgiv mig dette forfærdelige Ord — ville ogsaa disse hemmelighedsfulde Villiesympathier blive."

„Jeg tilgiver Dem dette Udtryk for Deres Systems Skyld; skjøndt det er høist urimeligt, behager det mig særdeles. Altsaa min Reise til Italien?"

„Henrykker mig. O, den Tanke at gjennemvandre Kunsternes forjættede Land ved Deres Side!"

„Maaskee vi endog ville fæste Bo der i nogen Tid. . . En Vinter i Rom eller Neapel — hvad mener De derom? Fru de Richeville vilde være henrykt over et saadant Ophold."

„Jeg mener slet Intet, Mathilde, jeg vil Intet, jeg tænker Intet; Dem tilhører mit Liv -- disponeer over det!"

„Nu vel, saa tilbringe vi Vinteren i Neapel og reise derpaa tilbage over Tydskland, for at see Rhinens Bred i dens fulde Foraarspragt. Maaskee vi ogsaa dvæle en kort Tid i et af de gamle Slotte, der behersker denne Flod."

„Ogsaa dette Ønske kunde friste mig til at

forbauses, Mathilde, saa nøie stemmer det overeens med mit. Det er Noget, jeg allerede længe har tænkt paa. Paa min Tilbagereise fra Rom leiede jeg Slottet Arnsberg; det har en fortryllende Beliggenhed, og jeg tilbragte tre Maaneder paa det. De vil vist gjenkjende det; thi De boede hos mig, saalænge jeg blev der. Hvilken himmelsk Udsigt, Mathilde! Hvilken Lykke at leve sammen med Dem i det fortrolige Forhold, Reisen begunstiger — dagligen at udvexle vore Indtryk, vore Glæder, vore Griller, vort Mismod!"

„Vort Mismod?"

„Ja — thi min Faders Ønske burde dog have gaaet i Opfyldelse."

„Vær dog fornuftig, min Ven! Maae vi ikke takke Gud for den uventede Lykke, han har forundt os?"

„O, Mathilde! Ingen Bitterhed — kun en Følelse af Vemod blander sig i dette Minde. Tænk Dem en Mand, der, skjøndt saare lykkelig paa Jorden, dog kun drømmer om Himlens Salighed!"

„Nei see blot, hvor langt vi have fjernet os fra vort Hjerteskriftemaal; det fritager jeg Dem ikke for, min Ven."

„Nu, hvad føler De da for mig i dette Øieblik, Mathilde? Jeg hører Deres Svar med en

Digters Andagt, der hører sit Værk forelæses — thi Deres Kjærlighed er dog egentlig mit Værk."

Jeg betænkte mig lidt, prøvede mig selv med Upartiskhed og svarede derpaa min spændte og begjærlig lyttende Ven —

„Hvad jeg nu føler for Dem, er saare forskjelligt fra det, der bevægede mit Hjerte for nogen Tid siden. Jeg kan neppe tydeliggjøre Dem det uden ved en Lignelse. Vi tale i dette Øieblik om Reiser — om et romantisk Slot ved Rhinens Bred — Nu vel, jeg er en Vandrende. . . En ophøiet, malerisk, deilig Egn fængsler mit Blik, min hele Sjæl er beskjæftiget med at nyde dens Skjønhed, jeg føler mig lykkelig, jeg forestiller mig, hvor herligt det vilde være at tilbringe sine Dage her i denne Eensomhed, der oplives af Naturens store Scener; Alt henrykker mig — Bjergenes skarpe Omrids, de smilende Enges Friskhed, Skyggernes hemmelighedsfulde Dyb, de krystalklare Vande, de høie Borgtaarnes ridderlige Udseende; jeg staaer tabt i Beskuelsen — og denne Beskuelse er ikke uden Bitterhed; thi en hemmelig Misundelse blander sig deri. Men da et lykkeligt Lune af Skjæbnen vil, at alle disse Herligheder skulle tilhøre mig, da jeg faaer Vished om at jeg for stedse kan fryde mig i dette Paradis, bliver min Beundring udelukkende, disse Skønheder blive mine egne,

jeg er stolt af dem, jeg smykker mig dem, Slotte er mit!"

„Kjære, gode Mathilde! Idetminste ønsker jeg, at den rolige, sikkre Vished, De har om denne Eiendom, maa erstatte Dem dens manglende Pragt."

„O, jeg er fuldkommen rolig, min Ven; min Tillid er dyb og velgrundet; jeg bliver aldrig skinsyg paa Dem, fordi De aldrig kan føle det for nogen anden Kone i Verden, som De føler for mig."

„Hverken denne eller nogensomhelst anden Følelse, det tilsværger jeg Dem."

„Lad os tale om hvad der er sandsynligt og muligt, min Ven. Der gives visse evige Løfter, som man kun fordrer af en Kone, og som kun en Kone kan holde."

„Hør mig, Mathilde, jeg vil Intet overdrive. Jeg vil tale ganske oprigtigt til Dem, og til Bekræftelse paa hvad jeg paastaaer, kan jeg lykkeligviis anføre Dem en Kjendsgjerning."

„Virkelig? Hvor det træffer sig rart!"

„Skjemt tilside, Mathilde — Siden jeg veed, at De elsker mig, existerer der intet andet qvindeligt Væsen for mig end De; De er det Sammenligningspunkt, hvortil jeg henfører Alt; alt Andet bliver mig ligegyldigt. Jeg kan give Dem et Beviis derpaa, siger jeg Dem."

„Beviis? Nu vel, lad mig da høre det strax forat jeg kan see, om jeg er saa lidt skinsyg, som jeg paastaaer."

„Da jeg iforaars kom ud fra Hertugindens Værelser, hvor vi havde tilbragt Aftenen, og gik hjemefter, blev mig en Billet overleveret af følgende Indhold —

„En Ulykkelig, der har nogen Krav paa Deres Medlidenhed, beder Dem indstændigt om at skjænke hende nogle faa Øieblikke — men Omstændighederne ere saaledes beskafne, at hun blot kan træffe sammen med Dem inat — paa Ballet i Operahuset.""

Da jeg hørte disse Ord, foer en ulykkelig Tanke mig igjennem Hovedet.

Herr de Lancry talte i det Brev, jeg nylig havde læst, om Bebreidelser, han havde gjort Ursula for hendes Besøg paa et Bal i Fastetiden. Jeg tænkte strax paa, at min Cousine maatte være Heltinden i det Eventyr, Rochegune vilde fortælle mig."

Jeg blev saa overrasket, at jeg udbrød —

„Paa Ballet i Operahuset — i Forgaars Aftes?"

Herr de Rochegune tilskrev dette Udbrud en anden Grund.

„Det forekommer Dem sælsomt, Mathilde — men De glemmer, at Natten mellem Torsdag og Fredag netop var midt i Fasten. Jeg fandt dette Rendezvous temmelig paafaldende, og var i Begyndelsen tilsinds, ikke at gaae; men Tanken om at det dog maaskee kunde være en sand Ulykkelig, der kun vovede at betroe sig til mig under Maskens Beskyttelse, forandrede min Beslutning. Jeg glemte at sige Dem, at man vilde vente paa mig foran den store Klokke fra Midnat til Klokken fire. Dette Beviis paa Taalmodighed og Udholdenhed bestyrkede mig i denne Formodning; jeg gik altsaa hen paa Ballet. Ulykkeligviis fik Fru de Longpré fat paa mig, da jeg traadte ind; der forgik vel et Qvarteer under en livlig Underholdning, inden jeg kjendte hende. Derpaa saae jeg mig forfulgt af en yderst munter, lattermild lille Dame, hvem jeg dog ikke kjendte, og hvis Sladder til enhver anden Tid sikkert vilde have moret mig. Men jeg tænkte, at man maaskee ventede mig med bange Længsel, og jeg traadte hen foran Klokken i det Øieblik, den slog halvtre."

„Nu?" — afbrød jeg Rochegune og søgte at fremtvinge et Smiil, for at dølge min Angest.

„Nu, jeg saae et Fruentimmer i en Domino af sort Atlask staae ved Foden af Klokken. Hendes Hoved var bøiet ned mod Brystet. Hun var

rimeligviis nedsjunken i dyb Eftertanke og bemærkede mig ikke. For at see, om hun var det Individ, jeg skulde træffe sammen med, traadte jeg hen til hende med de Ord — „Dersom De venter Nogen, Madam, saa er denne Nogen paa engang høist lykkelig og yderst strafværdig." Min Domino foer sammen, saae hastigt op og svarede i en bevæget Tone — „Min Herre, jeg beder Dem, lad os gaae ovenpaa!" Der var en stor Trængsel i Forsalen, og det varede vel nogle Minutter, inden vi kunde trænge os igjennem. Den Ubekjendte havde grebet min Arm, og jeg kom hende flere Gange saa nær i Trængselen, at jeg kunde føle hendes Hjerte at banke med en Heftighed, der vidnede om et indre Opror."

„Var denne Kone høi?"

„En Smule høiere end De, Mathilde, og en henrivende Figur — noget smægtende, forekom det mig. For at undgaae Trængslen steg vi op i Gangen udenfor den anden Logerække. Min Ledsagerinde zittrede. Jeg foreslog hende at tage Plads. „Nei, nei!" — raabte hun, idet hun med en krampeagtig Bevægelse omslyngede min Arm fastere — „For første Gang kan jeg støtte mig til denne ædle Arm — det vil ogsaa være den sidste. Vi vil hellere gaae omkring i Gan-

gen, min Herre — jeg, beder Dem, lad os gaae —"

„Men hvad vilde hun Dem egentlig? Hvad var hendes Ærinde?"

„Hun vilde tale med mig om Dem."

„Om mig?"

„Med dyb Beundring."

„Hun vilde tale med Dem om mig — om mig?" — gjentog jeg, da jeg endnu nærede den Overbeviisning, at den hemmelighedsfulde Domino ikke havde været nogen Anden end Ursula.

„Ja, om Dem vilde hun tale, Mathilde, og det i Udtryk, som jeg kunde misunde hende. Aldrig er Deres Hjerte, Deres Aand, Deres Ulykke bleven skildret med en saa rørende Veltalenhed, som af denne Dame. Jeg var ganske henrykt over at høre hende; jeg blev henrevet af den lidenskabelige Beundring, hvormed hun talte om vor Kjærlighed, om vor Lykke. I Sandhed, Mathilde, for blot at kunne fatte det Ophøiede i disse Følelser, maatte hun vel have været istand til at nære dem selv."

„Troer De, min Ven?"

„Jeg tvivler ingenlunde derom, og jeg maa tilstaae Dem, at da Samtalen, saa at sige, var begyndt under Deres Navns Paakaldelse og Bespyttelse, saae jeg med Ærgrelse Øieblikket nærme

sig, da den skulde ophøre. Aldrig har jeg hørt et livligere, rastløsere, mere bidende Vid. Paa Beundringen over vor Kjærlighed fulgte bitter Spot over dem, der betragtede den med skelende Øine. Tager jeg ikke feil, maa denne Kone besidde en sielden Charakteerstyrke; thi hendes Stemme var blid og gik lige til Hjertet, saalænge hun talte om Dem og mig; men hun blev ubeskrivelig stræng og bitter, da hun kom til at tale om vore Fjender og Misundere. Jeg skal aldrig glemme det Billed, hun udkastede af Deres Mand og Deres djævelske Cousine."

„Hun talte til Dem om Ursula?" — udbrød jeg.

„O, syv Lange og Brede, og med hvilken gløbende Harme, med hvilken Foragt! Ursula og de Lancry bleve opoffrede uden Barmhjertighed. Deres Cousine gik det endnu værre end Deres Mand; vor ubekjendte Veninde syntes at gjøre sig en grusom Glæde af at brændemærke denne Kones skjændige Opførsel. Ogsaa Frøken de Maran traf hendes Satires Pile, og det skete Alt paa en saa glimrende, henrivende, uimodstaaelig Maade, at jeg kom i Forvirring. Tidligere vilde den ubekjendte Dame have sat mig Griller i Hovedet, Mathilde; jeg vilde have hengivet mig til en vanvittig Lidenskab for en saa rigtbegavet Aand, der, naar det gjaldt om at angribe Lasten og Ondskaben, kunde

være dristig, fræk, næsten cynisk, men paa den anden Side fuld af Ynde, Skjønhed og Følelse, naar hun roste Dyden og det Ædle. Disse Modsætninger hos hende bleve ikke uden et øieblikkeligt Indtryk paa mig; men i det Hele taget var jeg rolig og ligegyldig. For vilde jeg have anvendt Alt for at gjennemtrænge dette hemmelighedsfulde Væsens sande Charakteer; men nu ikke — og det er ganske naturligt, Mathilde — hvor De ikke er, der forstummer al Følelse hos mig; De er Skyld i at jeg er saa vanskelig at tilfredsstille; De har, om jeg saa tør sige, luttret min Smag og mit Hjerte og bragt dem Guddommen nærmere. Ja, det gaaer mig som disse Kunstsværmere, der med ufravendt Blik beskue de ophøiede, ideale Former, Oldtiden har efterladt os; har man først hævet sig til denne Tilbedelse af det Skjønne — er man vant til at beskue det i dets majestætiske Mildhed, at elske det i dets ædleste Simpelhed, at ære det i dets Storhed, saa føler man Afskye og Væmmelse for alt Phantastisk, Lunefuldt og Affecteret; man finder Alt utaaeligt, hvad der afviger fra den herlige Enhed, der synes at udspringe fra Gud selv. De seer, Mathilde, at jeg vel med Rette tør paastaae, at jeg kun føler for Dem, og at egentlig intet Andet existerer for mig i Verden end De."

„Troer De, denne Kone var ung og smuk?"

„Om hun var smuk, veed jeg ikke, men ung var hun vist; hendes friske Stemme, fine Vært og lette Gang bringer mig paa den Tro. Ja, det er der ingen Tvivl om; jeg glemte, at jeg saae hendes blottede Haand — og havde jeg ikke seet Deres, Mathilde, vilde denne Haand have forekommet mig at være den skjønneste i Verden; dens Hvidhed og dens runde, glatte Form vidnede om Ungdom."

„Men hvorledes endte denne Samtale? Hvad vilde denne Dame Dem da egentlig?"

„Hun vilde, sagde hun, blot underholde sig med mig en eneste Gang — oftere var det hende umuligt — for at kunne bedømme, om det, man sagde om mig, ogsaa var sandt — hun vilde bevidne mig de gode Ønsker, hun nærede om min Lykke. Endelig. . . men De vil lee mig og min Ubekjendte ud — og De vil have Ret dertil —"

„Tal! — Videre!"

„Nu, saa maa jeg da sige Dem, at jeg blev yderst overrasket, Mathilde — paa min Ære, jeg ventede Intet mindre, end dette sælsomme Beviis paa hendes Beundring."

„Tal! — Jeg forsikkrer Dem, min Ven, jeg vil ikke udlee Dem."

„Nu vel da; i det Øieblik, vi skiltes, rakte

den sælsomme Dame mig Haanden med Hjertelighed; jeg greb den — og nu — men det er, paa min Ære, ligesaa latterligt at fortælle denne Taabelighed, som at begaae den."

„Jeg vil vide Alt."

„Nu, saa belav Dem paa at udlee os Begge! Min Ubekjendte løftede min Haand op til sine af Maskeskjæget skjulte Læber med en ængstelig Ydmyghed og en lidenskabelig Underdanighed, der satte mig i Forbauselse. Hun sænkede Hovedet, en Taare faldt paa min Haand, og pludselig var min Domino forsvunden i Trængslen „ — — —

Under et tomt Paaskud opsatte jeg den Spadseretour, jeg havde paatænkt med Herr de Rochegune, til næste Dag, og blev alene

---

Ellevte Kapitel.

Opvaagnen.

Jeg var ofte paa Nippet med at aabenbare Herr de Rochegune, hvem den hemmelighedsfulde Domino var, han havde talt med i Operahuset. Men jeg var bange for at handle overilet; jeg vilde give mig Tid til at overlægge det.

Jeg kjendte Rochegune's Hierte og Charakteer; han maatte nære ligesaamegen Foragt som Afsky for Ursula — men — denne Kone var yderst tillokkende og forforerisk — det havde jeg ulykkelige Beviser paa.

Idet hun snedigen vidste at henlede Samtalen paa mine gode Egenskaber, vandt hun Rochegune, saaledes at han laante hende et partisk og gunstigt Ore; hun havde forstaaet at behage ham, at interessere ham, at vække hans Nysgjerrighed, at henrive ham; — jeg var ikke vis paa at kunde udslette alle disse Indtryk, naar jeg betroede ham hvem hans Ubekjendte var. . . Naar jeg derimod taug, kunde det maaskee være, at han glemte dette gaadefulde Rendezvous.

I sit Brev til den ubekjendte Ven talte Herr de Lancry om den morke Stemning, der havde bemestret sig Ursula paa den senere Tid — om den sælsomme Forandring, der var foregaaet i hendes Levemaade.

Hidtil sorglos og letsindig, havde hun, sagde han, nu besluttet at forlade det venlige og glimrende Hotel de Maran, og virkelig udført denne Beslutning.

Idet jeg sammenholdt disse Kjendsgjerninger med Eventyret paa Balsalen i Operaen, spurgte jeg mig selv, om ikke en heftig, uimodstaaelig Lidenskab for Herr de Rochegune, hvem hun kjendte

af Ahnelse og hvem hele Verden talte om, havde bemestret sig Ursula's Sjæl.

Jeg mindedes det frække Sted i hendes Brev til min Mand, hvor hun med glødende Veltalenhed skildrede ham den Kjærlighed, hun vilde føle for en Mand, der beherskede hende uindskrænket.

Kortsagt, denne Kone havde allerede grusomt saaret mig i Saameget, der var mit Hjerte dyrebart; kunde hendes Had ikke vare ved og tænke paa nye Krænkelser?

Jeg tvivlede ingenlunde om Rochegune; jeg forringede ikke mit eget Værd af falsk Beskedenhed; men jeg havde en svag Ahnelse om at en nye Ulykke, et uventet Slag vilde ramme mig.

Jeg bedrog mig ikke; Ulykken kom, Slaget ramte mig — om end ikke umiddelbart fra Ursula's Haand, saa dog paa Grund af hendes Indflydelse — som om denne Indflydelse stedse skulde blive min Fordærv.

Hvad jeg fremdeles har at tilstaae, fordrer en saa dyb Indtrængen i Sjælens fineste Folder, at jeg maa opbyde min Bevidstheds og min Hukommelses hele Kraft, for atter at sammenknytte de neppe synlige Traade, der gjennemvæve et af mit Livs vigtigste, smerteligste Begivenheder.

Jeg har lovet mig selv at ville tilstaae Alt, vanærende Svagheder og nedværdigende Feiltrin;

jeg bæver ikke tilbage for mit Skriftemaaal, hvor piinligt det end er, for en Forklaring, hvor sælsom den end maa forekomme.

Vil De vide, hvad der saarede mit Hjerte dybest i Herr de Rochegune's Møde med Ursula? Vil De vide, hvad der i dette rystede mig dybest? Vil De vide, hvad der beherskede alle mine Tanker og bragte mig ud af min Sindsro? — Vide, hvad der foranledigede den første Glød, der rødmede min Pande — den første Skam, der greb mit Hjerte? Hvad der vakte Tvivl hos mig om mig selv, om min Dyd, om min Ret til den høie Agtelse, der omgav mig? Vil De vide det, min Ven?

— Det var det Kys, Ursula trykte paa Rochegune's Haand.

Det vil sandsynligviis forekomme Dem taabeligt, enfoldigt, usselt — og jeg indrømmer det Altsammen; thi endnu i dette Øieblik, da jeg skriver disse Linier i Enrum, slaaer jeg Øinene ned, som om min Uro, min Forvirring var den hele Verden iøinefaldende.

Ja — da Rochegune talte om dette Kys, foer Blodet mig op i Kinderne — det var mig, som om jeg følte et electrisk Slag — jeg var voldsomt rystet — mit Hjerte var nærved at springe — og mod min Villie fæstede mit Blik sig, saalænge Rochegune talte, paa hans Haand. . . som om det

ængsteligt søgte at opdage Sporet af det fyrige Kys, Ursula havde paatrykt den.

For første Gang bemærkede jeg — eller rettere sagt, saae jeg med Velbehag, at denne Haand var fuldkommen skjøn. . For første Gang følte jeg en livlig Skinsyge, hvis Grund og Følge jeg ikke formaaede at gjennemskue.

Saa barnagtig denne Følelse end var, forfærdede den mig dog som Symptom.

Havde min Kjærlighed været saa aandig, som den syntes, maatte dette Kys have været mig aldeles ligegyldigt. Dette nye Beviis paa Ursula's Lavhed havde da maaskee vakt min Harme, men ingenlunde min Uro.

Ak! jeg vilde ikke paastaae, at jeg var bleven fri for de samme verdslige Følelser, hvis denne Sammenkomst ikke havde fundet Sted!

Muligen var dette skjæbnesvangre Øieblik, da jeg skulde indsee mine herlige Forsætters Intethed, min Charakteers Svaghed og min strafværdige Kjærligheds uimodstaaelige Magt, blet bleven fremskyndet af dette Møde — og dog sværger jeg ved Alt, hvad jeg har lidt, at denne Selvbekjendelse var mig uendelig piinlig.

De, der længe og med Stolthed have stolet paa sig selv og paa deres Grundsætningers Styrke

og Fortræffelighed, og hævet sig selv over deres svagere Næste, de vil forstaae min Kummer

Jeg stræbte ikke at skuffe mig selv. Ligesom en Gnist er nok til at afstedkomme en heel Brand, saaledes var dette Indtryk nok til at tydeliggjøre mig min Kjærligheds Natur og Væsen.

Hvorledes vilde mit Liv nu blive for Fremtiden?

Hvis jeg eiede Mod nok til at modstaae dette strafværdige Hang, hvormange Kampe ventede der mig da ikke — hvormange skjulte Smerter — hvormange brændende, vanærende, i stum Liden qvalte, bittre Taarer! Hvor piinlig vilde nu ikke den Fortrolighed blive mig, der hidtil faldt mig saa let! Hvilken Tvang maatte jeg nu ikke paalægge mig for uophørlig at vaage over den ulykkelige Hemmelighed, som en eneste Forandring i Stemme eller Blik kunde forraade!

Visne hen, arte ud af Frygt og Ængstelse vilde den hidtil saa fortrolige, ædle og hellige Tilbøielighed.

Og desforuden, for at fuldstændiggjøre min Elendighed, den Selvbebreidelse at have været den Første, der vanhelligede denne Kjærlighed ved Tanken om ... maaskee at have vakt Mistanke om den — O, nei, nei! Hellere Døden tusinde Gange,

sagde jeg til mig selv, end denne yderlige Nedværdigelse!

Havde jeg været ulykkelig nok til at bukke under, vilde jeg ikke alene retfærdiggjøre min Mands Utroskab, men ogsaa paa en skjændig Maade misbruge den ædle Beskyttelse, der var bleven mig til Deel.

Alene, forladt, givet til Priis for de odieuseste Bagvaskelser og forfulgt af en sløv Fortvivlelse, havde jeg fundet Venner, der ædelmodigen rakte mig Haanden, der forsvarede mig, der viste mig enhver mulig Opmærksomhed og trofast Hengivenhed. De Lidelser, jeg havde udstaaet, smertede dem; de saae det udmærkende Fortrin, jeg gav en Mand, der var mig værd, og de sagde til mig: „De har lidt Meget; Deres Hjerte er sønderrevet; men fat Mod, haab skjønnere Dage! Det inderlige Venskab, vi nære for Dem, kan ikke være Dem Nok; en mere livlig Følelse, men ligesaa reen som forrig, vil atter give Deres Liv dets fulde Næring; vi satte en saa ubetinget Tillid til Dem og Deres Mand, at vi ville være stolte af at tage denne Kjærlighed under vor Beskyttelse."

Og jeg — jeg skulde vise mig i denne Rolle, der maaskee var den eneste i sit Slags i Verdens Annaler, uværdig — jeg skulde være nedrig nok til at misbruge denne sjeldne Fortrolighed! Bag

denne ædle Garanti skulde jeg være feig nok til at fordølge en Kjærlighed, der var bleven strafværdig!

Store Gud! Vilde dette ikke sætte mig dybt under Ursula? Hun besad dog idetmindste et frygteligt Mod midt i sin Forvorpenhed; hun traadte Verdens Love under Fødder, men hun trodsede ogsaa Verdens Hævn — hvorimod jeg vilde stræbe at undgaae den ved det foragteligste Hykleri. Nei! — raabte jeg endnu engang — Hellere Døden tusinde Gange end denne yderlige Skjændsel!

Denne Fremtid havde en eneste Tanke afslø=ret mig med Lynets Hastighed.

Jeg oprørtes i Begyndelsen mod disse Fore=stillinger; jeg vilde banlyse dem af min Sjæl; de kom uophørligt, skaanselløst tilbage. Jeg kunde ikke undgaae at tænke paa Rochegune's ædle Træk og personlige Anstand, skjøndt jeg dog hidtil havde været ligegyldig eller rettere uopmærksom mod disse Fortrin — skjøndt jeg hidtil kun havde beundret hans Charakteer, hans store aandige Egenskaber.

Jeg kan endnu i denne Time ikke forstaae, hvorledes det ubetydelige Tilfælde, jeg har anført, kunde bevirke en saadan Revolution i mig; jeg maatte formodentlig, uden selv at vide det, længe have baaret Spiren til disse Tanker i mig, og

den havde kun ventet paa et gunstigt Øieblik til at udfolde sin Knop.

Jeg forfærdedes, naar jeg tænkte paa Fremtiden; mørke Forudfølelser og Anelser opfyldte min Sjæl

Jeg maa tilstaae Alt . . . Ak! I min Fortvivlelse var det mig især piinligt at staae saa høit i Verdens Mening! Jeg kunde ikke synke, uden at synes dobbelt straføærdig.

Ja, der var Øieblikke, da jeg følte en glødende Længsel efter at staae paa et lavere Trin. Havde jeg da miskjendt min Pligt, sagde jeg til mig selv, vilde Verden vist ikke have været mere skaanselløs mod mig end imod saamange andre Koner; min Mands afskyelige Opførsel vilde have undskyldt mig.

„Hvad skal jeg nu gjøre?" — raabte det i mit Indre — „Hvad skal jeg gribe til? Flygte — renoncere paa hvad jeg elsker — det vilde jo være at isolere mig paany — at udsætte mig for nye Smerter, for ny Fortvivlelse. Nei, jeg har lidt Nok — og desuden — forlade mine retskafne, hengivne Venner — forlade ham, ham, hvem jeg elsker — ja, jeg føler det jeg elsker ham lidenskabeligt — jeg tilbeder ham —"

Ak! Var det da med denne Kjærlighed som med enhver anden, hvis uimodstaaelige Magt aa-

aabenbarer sig ved den første Smerte, den forvolder os?

For første Gang kostede den mig Taarer — for første Gang indsaae jeg, hvor uendelig den var.

Med en ubeskrivelig Angest ventede jeg det Dieblik, da jeg skulde forvisse mig, om mine Bekymringer vare grundede. Maaskee havde min Phantasi overdrevet dem.

Naar jeg ved mit første Møde med Herr de Rochegune ingen Forandring bemærkede i mine Indtryk, maatte jeg føle mig beroliget.

Klokken var henimod sex, da jeg gik ind til Fru de Richeville; Rochegune skulde spise der samme Dag, og derpaa havde vi aftalt at vi vilde gaae i Concert.

„Nu, min dyrebare Mathilde," — sagde Hertuginden — „De har benyttet den skjønne, kolde Dag til at afslutte det bevidste Kjøb. Hvad er Herr de Rochegune's Mening om de gamle Bronzefigurer? Han er en udmærket Kjender, og jeg nærer en blind Tiltro til hans Smag."

For første Gang følte jeg, at jeg rødmede, da jeg skulde tale om ham.

Jeg stræbte at antage den størstmulige Fasthed i min Stemme.

„Jeg har ikke været ude," — svarede jeg — „thi jeg havde lidt Hovedpine i Dag."

Fru de Richeville smilede, truede ad mig med Fingeren og udbrød —

„Vor Veninde begynder at blive doven! Hun har formodentlig fordybet sig i en Samtale med sin Elskede ved Kaminilden og derover glemt Bronzefigurerne."

„Ingenlunde! Jeg forsikkrer Dem — at jeg —"

„Gud, De har Ret, Mathilde! Det er saare vanskeligt at rive sig løs fra en om Underholdnings Trylleri. Nu, jeg haaber da ikke, De har opholdt ham for længe? Concerten begynder med en Symphoni af Beethoven, som jeg ikke gierne vilde forsomme."

„Rochegune anbefalede sig tidligt."

„Nu, saa maa han have havt vigtige Forretninger, siden han ikke, som han pleier, er bleven hos Dem til langt ud paa Aftenen. I Sandhed, Mathilde, undertiden forekommer det mig som en Drøm, naar jeg tænker paa, at der kan finde en saa inderlig Fortrolighed Sted mellem en Kone paa tyve og en Mand paa tredive Aar, uden at Sladertungerne vove at yttre et eneste Ord derom — thi det Gode er der ved Verden, at den med en vis Begeistring optager Alt, hvad der er nyt

og usædvanligt. Men jeg vil dog ikke staae Dem inde for, at Deres Efterabere ville blive ligesaa lykkelige som De — og det vilde forresten holde haardt at finde to Individer, der kunne stille den Caution mod den almindelige Skadefryd, som De og Herr de Rechegnne.

Disse Fru de Richeville's Ord, der endnu samme Formiddag vilde have klinget saare behageligt i mine Øren, satte mig i Forlegenhed og bragte mig til at rødme paany; tillykke kom Hertuginden paa Tale om noget Andet og bemærkede ikke min Bevægelse.

„O, Mænd af Hjerte og Ære ere saa sjeldne!“ — udbrød hun — „Jeg kan ikke Andet end tænke derover, naar jeg tænker paa min Emma's Formæling engang i Tiden“

„Hvad har De at ængstes over, Amalie? Hvad fattes hende til at kunne finde en Mand, der er hende værd?“

„Hvis den moderlige Kjærlighed ikke forblinder mig, fattes der unægtelig Intet; men, min Dyrebare, at fortjene og erholde er to forskjellige Ting.“

„Tænk blot paa, hvor skjøn og hvor rigtbegavet hun er!“

„Ja — men hendes Fødsel!“ — sukkede Hertuginden — „Jeg maa vel blive nødt til at

søge en Mand til hende, der staaer under os i Rang. Det er ikke min Stolthed — det er min Omhed, der vækker denne Bekymring hos mig; der gives tusinde Fiinheder i den Kunst at leve, der, saa at sige, have forplantet sig ved Tradition og ere almindelige i vor Sphære, men saare sjeldne udenfor den. Jo mere Emma's Charakteer udvikler sig — desto tydeligere indseer jeg, at det vil blive hende umuligt at bære over med visse Manerer, med visse Eiendommeligheder; ja — det gjør mig næsten ondt, at hun saa let giver efter for ethvert Indtryk — det er en ægte Sjælsmimosa. Apropos, siden vi netop tale om det kjære Barn, maa jeg meddele Dem Noget, som jeg hidtil har fordulgt Dem."

Jeg saae forbauset paa Hertuginden.

„Formodentlig har jeg taget feil," — sagde hun — „siden den Bemærning, jeg gjorde i dette Øieblik, ikke synes at frappere Dem — og dog angaaer den Dem mere end enhver Anden."

„Mig? Forklar Dem, min Veninde!"

„Nu vel!" — vedblev Fru de Richeville efter en kort Taushed — „Har De ikke paa den senere Tid bemærket en Forandring imod Dem i Emma's Opførsel?"

„Nei. . . og dog, jo — det forekommer mig, som om hun er mere opmærksom og forekommende

imod mig end for. . . Saaledes frapperede et barnagtigt Træk mig for kort siden, som jeg har glemt at meddele Dem, som beviser hendes ømme Hengivenhed for mig. Det kan vel være en otte á ti Dage siden, at jeg fandt hende nedsjunken i dyb Eftertanke, som vi nu saa ofte see hende. „Hvad tænker du paa, Emma?" — spurgte jeg. „Jeg tænker paa, hvor gjerne jeg ønskede at hedde Mathilde, ligesom De," — svarede hun mig. „Og hvorfor er Emma ikke et smukt Navn?" — „Jo, men Navnet Mathilde vilde være mig kjærere." — „Men af hvad Grund da?" — „Det behager mig saa særdeles fordi det er Deres Navn." — Jeg troer, at det kjære Barn virkelig talte med fuld Overbeviisning; thi over denne Engels Læber er der endnu aldrig kommet nogen Løgn. Hendes Oprigtighed har endnu intet Øieblik fornægtet sig."

„De har Ret, Mathilde, jeg kjender hende nøie; hendes Aabenhjertighed er uvilkaarlig; det er et frit Træk i hendes Natur; og dette forklarer mig mange af hendes tilsyneladende Eiendommeligheder. Emma kan ikke forstille sig; hun føler en saadan Trang til at udtale sig, at hun siger Alt hvad der falder hende ind, uden at have nogen Hensigt dermed. Med eet Ord: det kjære Barn føler og tænker, saa at sige, høit og tydeligt. Det

er ofte, hun ikke selv kjender Grunden og Maalet for sine Følelser — Jeg frygter ofte for, at denne sælsomme Aandstilstand maaskee røber en Svaghed i Dømmekraften."

„Kan De troe det, da Emma dog hvert Øieblik sætter Dem og Alle i Forundring ved den sjeldne Lethed, hvormed hun opfatter Alt, hvad der bydes hendes Aand, og ved den Ynde, hvormed hun altid forstaaer at svare? Nei, jeg for min Deel — ak, jeg har, desværre, ofte drevet det Indres Analyse for vidt — jeg finder, at kun en himmelsk reen Sjæl kan saaledes aabenbare de modtagne Indtryk uden al Bekymring eller Prøvelse, fordi den er vis paa, at disse Indtryk maae være ædle og værdige — Og finder De ikke paa den anden Side den Aand stor og herlig, der ofte neppe anseer det for Umagen værd at tydeliggjøre sig selv Grunden til og Maalet for sine Tanker?

„Jo, De har Ret, De beroliger mig; Deres Hjerte gjennemskuer hende; De elsker hende som Søster og det stakkels Barn nærer de samme Følelser for Dem; De kan ikke troe, med hvilken Ærefrygt hun seer op til Dem. Hun har bedet mig om Tilladelse til at efterligne Dem; det vil sige, at ordne sin Hovedpynt selv og paa samme Maade som De — og det har ikke undret mig; thi Deres Haarfrisur klæder hende guddommeligt. Hun har og-

saa ønsket — forsaavidt det kan passe sig for en ung Pige — at turde klæde sig som Mathilde."

„Den kjære Emma! Hun holder saa inderligt af mig; og De er Skyld i, at hun overdriver mine Fortrin — som Deres Godhed pleier at kalde dem — og i sin barnlige Eenfold ikke troer at kunne bevise mig sin Beundring bedre, end naar hun efterligner mig i mit Ydre."

„Maaskee De har Ret, Mathilde — men en Ting har været mig paafaldende — nemlig —"

I dette Øieblik traadte Emma ind i Salen.

Fru de Richeville tilvinkede mig Opmærksomhed.

Tolvte Kapitel.

Concerten.

Emma traadte hen til Hertuginden, der kyssede hende paa Panden; hun omarmede sin Moder, og kom derpaa hen til mig; men paa eengang blev hun staaende, som om en pludselig Tanke greb hende; hendes elskelige Ansigt, hendes blændende hvide Hals bleve bedækkede af en livlig Rødme; hun fæstede sine store Øine paa mig med et ubeskriveligt Udtryk, men i næste Øieblik sænkede hun de deiligthvælvede Laag, og Kinderne glødede endnu stærkere.

Hendes Moder tilkastede mig et Blik, som om hun vilde give mig at forstaae, at jeg skulde indlade mig i Samtale med Emma

Den unge Pige taug et Dieblik, lagde begge sine Hænder paa Brystet, og udbrod nu med den elskeligste Aabenhjertighed —

„Min Gud, hvor mit Hjerte banker! . . . Jeg veed ikke," — tilfoiede hun, idet hun saae paa sin Moder — „hvorfor Synet af Fru de Lancry bringer mig til at rodme i dette Dieblik; — jeg foler mig saa bevæget, at jeg neppe har Kraft til at omfavne hende!"

Pludselig — som om hun havde beseiret en indre Kamp, der robede sig ved en vis krampagtig Zittren i Ansigtet — faldt hun mig om Halsen og udbrod med fortryllende Ynde —

„Ak — det gaaer Gudskeelov over — men nyligt var det mig usigeligt piinligt!"

Fru de Richeville gav mig et nyt Vink og sagde til Emma —

„Men, mit kjære Barn, hvad er det da, D foler? — Hvorfor denne Bevægelse?"

„Det veed jeg ikke," — svarede hun og rystede paa det elskelige lille Hoved med en himmelsk Uskyld i Minen — „Jeg var saa glad, da jeg kom — paa eengang begyndte mit Hjerte at banke, da

jeg saae Fru de Lancry — jeg følte en smertelig Beklemmelse — men det Indtryk er nu forsvundet, og jeg er atter lykkelig over at kunne slutte hende i mine Arme."

Og Emma omfavnede mig paany.

„Hvorlænge har du følt dette, kjære Barn?" spurgte jeg, idet jeg trykkede hendes Hænder mellem mine.

„Det veed jeg ikke — det er kommet saa ganske uformærkt . . . Og, hvad jeg endnu mindre forstaaer, er det, at min Ængstelse og min Glæde voxer med hver Dag . . . Dog nei!" — tilføiede hun, og det syntes, som om hun raadførte sig med sig selv — „Hvad jeg føler efter det smertelige Øieblik, Synet af Dem forvoldte mig, er Meer end Glæde!"

„Nu, hvad er det da?" — spurgte Moderen, der, ligesom jeg, følte en levende Interesse for hendes Ord.

„Det forekommer mig," — svarede hun nølende — „som Bevidstheden om en god Handling, jeg havde udøvet . . . ret som om jeg havde triumpheret over en ond Tanke."

„Og hvori bestaaer da denne onde Tanke?" spurgte jeg.

„Jeg veed ikke — jeg troer aldrig, jeg har

nøret nogen — men det kommer mig for, som om dette maatte være ligesaa smerteligt."

Fru de Richeville og jeg betragtede hinanden taus.

Man meldte Fru de Semur og et Øieblik efter Hertugen og Hertuginden af Grandval.

Underholdningen blev almindelig; man ventede nu blot paa Marquien af Rochegune.

Han kom kort efter.

Han trykkede Fru de Richeville's Haand og kom derpaa hen til mig; uvilkaarligt og imod min Sædvane tilbageviste jeg hans Haand; men da jeg bemærkede hans Forbauselse, skyndte jeg mig at gribe den.

Jeg veed ikke, om han fandt min iiskold eller brændende; jeg veed ikke, om han bemærkede min Rødme og den lette Gysen, der gjennemfoer mig; jeg veed ikke, om han gjettede den Bevægelse, der stormede i mit Hjerte; men han beholdt min Haand i sin et Secund længer end Anstændigheden tillod — jeg trak den rask tilbage.

„Hvorledes befinder De Dem nu? Er Deres Migraine gaaet over?" — spurgte han mig deeltagende.

„Jeg takker, min Herre, den er endnu ikke ganske ophørt."

Mit Svar syntes at forny Rochegune's For-

baufelse; i Fru de Richeville's lille Kreds havde vi været saa lidt vante til at giøre en Hemmelighed af vort fortrolige Forhold, at jeg aldrig kaldte ham „min Herre“ og han aldrig mig „Madame.“

For første Gang satte dette Beviis paa Fortrolighed mig i Forlegenhed. Man meldte Hertuginden, at der var serveret; Herr de Grandval bød Fru de Richeville Armen, da han var ældre end Rochegune; Denne bød mig sin, og jeg tilhviskede ham, næsten i en bebreidende Tone —

„Men Fru de Semur?“

Det var for sildigt; Fru de Semur havde allerede grebet Emma's Arm og var gaaet foran os.

I hele denne keitede Opførsel, eller rettere, i alle disse ufrivillige Tilstaaelser, som jeg nu kalder tilbage i min Hukommelse, var, derom er jeg overbeviist, kun min heftige Beklemmelse og min totale Mangel paa Forstillelse Skyld. Uden endnu at ansee mig for strafværdig, herskede der dog ikke den Munterhed i min Selvbevidsthed, som før; det generede mig at giøre Krav paa en Forret, som jeg nu følte mig mindre værdig til.

Havde min egen Eftertanke end ikke et Øieblik efter giort mig opmærksom paa den naturlige Virkning af min Uforsigtighed, maatte den Forandring, jeg bemærkede i Rochegune's Mine og

Tone — han sad ved Siden af mig ved Bordet — have mindet mig derom.

„Min Gud, hvad fattes Dem dog idag, Mathilde?" — spurgte han blidt og med Vemod.

Disse Ord bragte mig atter til mig selv, og for første Gang indsaae jeg Nodvendigheden af at forstille mig. Jeg svarede derfor smilende paa Lykke og Fromme — thi jeg kunde altid senere finde paa Midler til at retfærdiggjøre mit Svar —

„Det er Intet . . . en Barnagtighed, som jeg siden skal forklare Dem . . Desuden lider jeg endnu lidt af Hovedpine — men det vil snart gaae over."

Beroliget af disse Ord, tog Rochegune med sin sædvanlige Munterhed Deel i Underholdningen, og jeg fik Tid til fuldkomment at gjenvinde min Fatning.

Det var mig paafaldende, at Emma flere Gange betragtede mig, som om hun vilde udgrunde mit Inderste.

I Begyndelsen taalte jeg dette Blik smilende; men hendes Ansigt blev stivt som et Marmorbillede, og hendes Øine fæstede sig saa skarpt og gjennemtrængende paa mig, at jeg tilsidst følte mig ubehagelig berørt og undgik hendes Blik.

Jeg var nærved at blive svag igjen, idet jeg nærede den urimelige Formodning, at Emma gjæt=

tede de Tanker, der foruroligede mig; men med en ny Anstrængelse af min faste Villie hævede jeg mig over denne taabelige Ahnelse.

Den Tvang, jeg hidtil havde paalagt mig, fulgtes snart af et uimodstaaeligt, eiendommeligt Lune; istedetfor at føle Skamfuldhed over den begeistrede Tilstand, Herr de Rochegune's Nærhed satte mig i, overlod jeg mig blindt til den; jeg følte en let Feberglod paa mine Kinder, min Tilbageholdenhed forsvandt ganske, jeg blev yderst snaksom, og Fru de Richeville og hendes Venner røbede flere Gange deres Forundring over min Munterhed, der forekom mig selv uforklarlig. Samtalen ved Bordet var saare underholdende. Da vi havde spiist, ilede vi til Concerten, og nu modtog jeg Rochegune's Arm, uden den ringeste Betænkning.

Jeg fattede en pludselig Beslutning; denne Aften, som jeg udelukkende tilbragte ved Rochegune's Side, vilde jeg anstille en afgjørende Prøve; jeg lod den sædvanlige Fortrolighed herske i sin hele ubundne Frihed; jeg vilde ikke lukke mit Hjerte for noget af de nye Indtryk, jeg maaskee kunde føle i hans Selskab Naar jeg da blev overbeviist om, at min Bekymring var grundet, agtede jeg, uden at vakle længer, at gribe afgjørende Forholdsregler.

Vi ankom i Concertsalen.

Jeg sad i den første Række mellem Fru de Richeville og Fru de Grandval; Herrerne af vort Selskab toge Plads bag os.

Jeg veed ikke, om den indre Bevægelse, jeg havde bekæmpet og overvældet, i Forening med den eiendommelige Nervespænding, jeg sporede hos mig, bidrog til at stemme mig bedre for Musik, end jeg nogensinde havde været for; vist er det, at jeg var ubeskrivelig henrykt, og min Sjæl vuggede sig beruset i de Tonebølger, der bruste om mig.

Især mindes jeg eet Øieblik, da Alt, ved et besynderligt Sammentræf, forenede sig for at begeistre mig endnu mere.

Rubini sang sit Parti af Søvngjængersken uovertræffeligt: Fru de Richeville havde uvilkaarligt grebet mine Hænder og udbrød i sin Beundring —

„O Gud, hvor herligt, hvor ophøiet!"

Rochegune sad bag mig; han havde lænet sig en Smule forover, for bedre at høre Rubini; hans Aande berørte min blottede Skulder og trængte ind i mine Lokker, der bleve satte i en zittrende Bevægelse; jeg hørte den uendelig sjælfulde Sang og indaandede Duften af en Bouquet Roser og Stephanotis — en dyrebar Gave af en dyrebar Haand.

Nei! Nei! Dette Øieblikś fuldstændige Ny-

delse vil jeg aldrig kunne glemme! At have sin bedste Veninde ved sin Side, at føle den Mands Nærhed, man tilbeder, at vugges af fortryllende Toner og beruses af Balsamduften fra Blomster, som den Elskede har skjænket En ... er det ikke Nydelsen i sin høieste Potents?

Jeg vil tilstaae Alt frit og uden Tilbageholdenhed; det har jeg lovet.

Med et Slags vellystig Beklemmelse erkjendte jeg, at jeg aldrig havde følt noget Lignende. Aldrig havde Rochegune's Nærhed gjennemstrømmet mig med en saa zittrende Fryd. Jeg følte, at den Forandring, der var foregaaet i min Kjærlighed — hvor strafværdig den end var — gav mine endnu for saa kort siden milde og velgjørende Følelser en Tilsætning, der — paa eengang fyrig og bitter — henrykte mig i ligesaa høi Grad som den forfærdede mig.

Jeg, som ellers ikke kjendte Forfængelighed, troede i dette Øieblik at være henrivende skjøn; mit Ansigt maatte sikkert have forraadt mig; thi da jeg, efterat Rubini havde endt sit Parti, vendte mig om til Rochegune tilligemed Fru de Richeville, betragtede Hertuginden mig et Øieblik taus og hviskede derpaa til vor Ven —

„See blot Mathilde! Jeg har aldrig i mit Liv fundet hende saa deilig."

Han fæstede sit Blik paa mit Ansigt; Forundring og Henrykkelse stod afmalet i hans Træk; han syntes at zittre og gav derpaa Hertuginden med et udtryksfuldt Nik at forstaae, at han deelte hendes Beundring.

„Er det sandt?" — spurgte jeg Fru de Richeville hviskende — „Finder De mig deilig? O, hvis De taler oprigtigt," — tilføiede jeg og stirrede ufravendt paa Rochegune — „vilde jeg aldrig skatte mig saa lykkelig over at være skjøn, som nu!"

Rochegune's Øie mødte mit.

Den electriske Virkning af dette Blik, der gjennemtrængte mit Inderste, er ikke til at beskrive — i et Tidsrum, hvis Korthed Tanken ikke formaaer at fatte, følte jeg en vis Beruselse, en vis Henfmægten, en Gysen. en Henrykkelse, der berøvede mig Bevidstheden om al Nutid, Fortid og Fremtid . . . i det secundlange Blik, der mødte mit, saae jeg pludselig den meest gloende Lidenskabs Flamme blusse op.

Concerten varede uafbrudt ved.

Rochegune syntes at synke sammen, som under en svær Byrde, og støttede Panden med begge sine Hænder; flere end een Gang dreiede jeg Hovedet en Smule om efter ham; han blev bestandig i den samme Stilling.

Concerten var tilende; man besluttede at drikke Thee hos mig, og jeg indbød nogle Andre af vor Selskabskreds, hvem jeg havde bemærket i Salonen.

Jeg kjørte hjem med Fru de Richeville, Emma og Rochegune. Han var taus og indsluttet i sig selv.

Jeg spurgte Emma, om Musikken havde forvoldt hende Glæde.

„Nei, den forvoldte mig Smerte," — svarede hun blidt — „Jeg maatte opbyde min hele Selvbeherskelse, for ikke at briste i Graad; det forekom mig, som om Sangen for mig forvandlede sig til hjerteskjærende Sorgetoner.

Vi ankom til min Pavillon.

Idet jeg gik forbi et Speil, blev jeg frapperet over Udtrykket i mit Ansigt. Hvorfor skal jeg ikke tilstaae dette Træk af Forfængelighed hos mig?

Jeg fandt mig, som Fru de Richeville havde bemærket, langt smukkere end ellers... jeg erindrer endnu, at jeg bar en lyseblaa Silkekjole besat med Kniplinger og Sloifer af Rosabaand; Camelier af den samme Farve smykkede mit blonde Haar, der flød i lange Lokker ned om mine Skuldre.

I det Øieblik, jeg betragtede mig selv med et Slags Velbehag, forekom min Vært mig rankere, mine Øine mere straalende, mine Læber rødere og min Gang stoltere end ellers; jeg følte

mig som oplivet og behersket af en høiere Kraft; jeg nærede et Glimt af Haab om Lykke, der steg til et Ideal, da jeg mødte Rochegune's Blik, der paa eengang udtrykte Kjerlighed og Uro.

Jeg fandt Behag i at beundre hans ædle, mandige Træk, jeg forbausedes over, at jeg ikke før havde opdaget, hvor udmærket han var ved sin stolte Skjønhed, der er det Samme hos Mændene, som Ynde hos Konerne. Ethvert af hans Blik trængte mig til Hjertet og forvirrede mig.

„O, nei, jeg kunde ikke tage feil! Hvad jeg idag havde erfaret, afslørede mig min Lidenskabs hele Omfang og Dybde.

Soireen forsvandt som en Drøm, og sælsomt nok — trods min indre Uro, opfyldte jeg de Pligter, der paalaae mig som Husets Frue, til mine Gjæsters fuldkomne Tilfredshed. Da Hertuginden tog Afsked med mig, omarmede hun mig med de Ord —

„Jeg maa holde den samme Lovtale over Deres Aand, jeg før holdt over Deres Ansigt; den har aldrig været saa fortryllende som iaften."

Trods min ømme Hengivenhed for Fru de Richeville, var jeg dog glad over at hun endelig fjernede sig; thi jeg følte, at den kunstlede Kraft, der hidtil havde holdt mig opreist, nægtede at staae mig bi længer.

* *

Neppe havde Hertuginden forladt mig, før jeg, udmattet af Dagens mangfoldige Anstrængelser, følte mig en Afmagt nær, og et Øieblik efter sank jeg uden Bevidsthed i min gode Blondeau's Arme,

Den Prøve, jeg havde villet gjøre, tillod mig ikke at tvivle. Den rene, heroiske Kjærlighed var en Drøm, et tomt Hjernefoster.

Havde min Svaghed, min Ungdomsild tilintetgjort denne herlige Illusion? Eller er en saadan Kjærlighed ikke snarere et af de Utopier, et af de Fata Morgana, der dølge en Afgrund?

Det vidste jeg ikke.

Havde de andre Koner altid vidst at hævde den rigtige og fornuftige Ligevægt mellem Kulde og blind Hengivenhed? Gaves der nogensinde en saa fast Charakteer, en saa ophøiet Dyd, at den mægtede ganske at qvæle enhver hemmelig Længsel og snigende Begjær? — Det veed jeg ikke.

Var den platoniske Kjærlighed mulig mellem to unge Mennesker, der elskede hinanden med hele deres Alders naturlige Fyrighed? Det haabede jeg, det troede jeg; jeg vilde heller tvivle om mig selv end om Andre og begaae en formastelig Brøde mod det trøsterige, sædelige Ideal.

Hvad der forfærdede mig, var den rivende Hurtighed, hvormed de sædvanlige Ideer trængte

ind i min Sjæl — det var Følelsen af det matte Gjenskin, de allerede kastede paa den rolige Tilboielighed, der endnu samme Morgen havde været mit Hjerte Rok.

Hvor farveløs og iiskold forekom den mig ikke nu — med hvilken uædel Stolthed og Utaknemlighed saae jeg ikke tilbage paa den foregaaende Dag, der havde budt mig saa herlige Nydelser!

Denne pludselige Forandring var og er mig endnu en Gaade.

Selv om jeg virkelig havde glemt mine Pligter mod Herr de Rochegune, sagde jeg til mig selv — hans Ord kunde jo ikke have været ømmere, hans Føielighed ikke større, hans Opmærksomhed ikke finere, hans Iver ikke mere levende.

Laa der da en ulykkelig Ynde i en Feil i den Selvbebreidelsens Braad, han havde bibragt mig? Laa der et Slags grusomt, uimodstaaeligt Trylleri i en saaret Samvittigheds heftige Storme? Eller troe vi maaskee, at vi slet ikke have beviist vor Kjærlighed, naar vi ikke bringe den de smerteligste Offere — vor Dyd, vort hele Livs Fred og Ro?

Jeg følte mig smertelig fornedret ved Tanken om, at jeg alene havde vanhelliget vort Forhold — at Herr de Rochegune vilde besidde Villie og

Fornuft nok til at tøile sine Lidenskaber og foretrække en reen og varig Lykke for en strafværdig, flygtig og foragtelig Kjærligheds Qvaler.

Ja, foragtelig — ja, flygtig — thi Bevidstheden om den første Feil har det Skrækkelige ved sig, at den saaer Tvivl og Mistro til os selv i vort Hjerte.

Man er eengang bleven de ædleste Beslutninger utro — hvorfor skulde man da ikke blive det paany? Man har troet paa Aandens Herredømme over Sandseligheden — man har bedraget sig . . . Hvorfor skulde man ikke ligesaagodt kunne bedrage sig med Hensyn til sin Kjærligheds Varighed og Bestandighed?

O — jeg gjentager det — der gives intet Frygteligere end Ideen om den gradevise, logiske Fornedrelse, saa at sige, som den første Afvigelse fra Dyden nødvendigviis fører med sig.

Trettende Kapitel.

Erklæringen.

Man undrer sig maaskee over, at jeg bedømte mig selv, som om jeg allerede havde begaaet en strafværdig Handling. Det gjorde jeg, fordi jeg

forudsaae, at jeg umuligen vilde kunde finde Kraft til at kæmpe med min Lidenskab, hvis Rochegune skulde være ligesaa svag som jeg.

I dette Øieblik vare altsaa de moralske Følger af dette tilgivelige Feiltrin de samme; jeg gjorde kun en ringe Forskjel mellem Visheden om at begaae det og Samvittighedsnaget over at have begaaet det.

Nu kunde jeg kun gjøre Regning paa Rochegune's Delicatesse og Ære; jeg tænkte kun paa at dølge for ham, hvad jeg følte — det kostede mig, hvad det vilde. Gjennemskuede han mig, var jeg fortabt.

Jeg formodede med Rette, at han vilde komme til mig Dagen efter Concerten.

Han kom virkelig henimod Klokken to, og bad mig om at tillaase min Dør.

Han var bleg, nedslaaet, sørgmodig; i hans Træk laa der et rørende Udtryk, jeg aldrig havde bemærket før.

Det var et afgjørende Øieblik for mig; min hele Skjebne beroede paa den Beslutning, jeg vilde fatte.

Jeg opbød min hele Kraft, hele den Forstillelseskunst, der stod i min Magt, for at see rolig ud og synes sorgløs og munter.

Jeg henkastede let den Bemærkning — „Nu,

gaar for Bordet forekom jeg Dem vist saare underlig — ikke sandt? Jeg bad Dem først om Deres Arm, for at gaae ud, og led Dem derpaa pludselig gaae uden mig . . . Er det ikke skrækkeligt lunefuldt?"

Herr de Rochegune taug et Øieblik og udbrød derpaa —

„Mathilde, De troer dog, at jeg er en retskaffen Mand?"

„Gud, hvilken høitidelig Begyndelse, kjære Ven!"

„Det bør den være."

„Hvorfor?"

Efter en ny Pause vedblev han —

„Mathilde, jeg har aldrig løiet. Jeg besvor igaar at aabne Dem alle mine Tanker, gode eller onde — jeg troede ikke, jeg saa snart skulde være nødt til at holde denne Ed."

„I Sandhed, kjære Ven, De forskrækker mig næsten . . . hvilken pludselig Forandring!"

„Mathilde! Det forekommer mig som en Drøm. Det er mig umuligt at forklare Dem, hvad jeg føler. Jeg staaer under en mægtig Trolddoms Indflydelse — mine Anskuelser og Grundsætninger, der hidtil forekom mig saa faste og sikkre, ere totalt forandrede; jeg kjender mig ikke længer selv; jeg kjender ikke engang Dem igien."

„Hvad vil De sige med det?"

„Siden igaar har jeg seet en Qvinde i Dem ... det havde jeg aldrig for."

„Jeg — jeg — forstaaer Dem ikke," — stammede jeg og forsøgte paa at smile — „Jeg begriber ikke, hvorledes jeg siden igaar kan forekomme Dem i et saa forskjelligt Lys fra i Forgaars."

„Jeg har forgjæves søgt at forklare mig Aarsagen til denne Forvandling — jeg formaaer det ikke. Forgjæves har jeg spurgt mig selv, hvorfor Synet af Dem igaar bragte mig i en Bevægelse, jeg aldrig havde været i for. Deres Ansigtstræk vare ikke længer de samme ... Fru de Richeville bemærkede det sikkert ligesaa godt som jeg; thi hun sagde Dem jo, at De aldrig havde været saa deilig. Det var virkelig Tilfældet. Deres ellers saa milde, rolige, klare Øie var snart fyrigt og straalende, snart omtaaget og dunkelt — Deres Stemme var mere bevæget, Deres Ansigtsfarve livligere, Deres Smiil mere fortryllende. Det forekom mig, at jeg bemærkede en let Gysen hos Dem, da jeg bøiede mig hen over Dem, da min Aande berørte Deres Skuldre ... De var omgivet af et Slags magnetisk Atmosphære, der tiltrak og berusede mig ... Nei, det var ingen Illu-

sion! De var, De er skjonnere nu end nogensinde for... eller, rettere sagt, De er dobbelt saa skjon!"

„Gaa fra mig, kjære Ven! De er idag mere poetisk, end De pleier at være... det skal være et nyt Smigreri... Hm! Muligt, jeg var mere smagfuldt klædt igaar — det er hele Hemmeligheden i denne Forandring — Men hvad der ikke har forandret sig, det er de Folelser, Deres Veninde, Deres Soster nærer for Dem —"

„Min Soster? Soster? — Jeg har aldrig elsket Dem som en Soster... det har jeg jo allerede sagt Dem. Det var blot hidtil, jeg havde Mod — det var blot hidtil, jeg havde Villie... hidtil troede jeg, at den Fortrolighed, hvori vi levede, vilde være mig Nok; jeg troede, at det Ophoiede ved en ideal Kjærlighed, at den Beundring, der indgjod den, vilde befrie mig for enhver menneskelig Lidenskab. O, Mathilde, dette Mod, denne Tro eier jeg ikke længer; Eder, Lofter — Alt er forglemt — Min saa længe betvungne Lidenskab skaffer sig endelig Luft! — Mathilde! Mathilde! Jeg tilstaaer det, det er en Feighed fra min Side — jeg er strafværdig; — men Medlidenhed med min Kjærlighed maa De dog idetmindste have — Medlidenhed med en

glødende, rasende Kjærlighed, der forvirrer min Forstand."

Jeg zittrede for den Fare, hvori jeg svævede. Idet Rochegune skildrede mig sin egen Sindstilstand, foreholdt han mig min.

Jeg kunde ikke andet end føle en hemmelig Glæde og Stolthed, da jeg saae, hvor uendelig jeg blev elsket; men jeg opbød hele mit Mod; jeg følte mig stærkere, da jeg saae, at Rochegune var saa svag ... jeg tænkte paa, hvor skjønt og roesværdigt det vilde være at drage denne store Aand tilbage til dens oprindelige Sphære og selv at beskjærme mig for mig og ham. Jeg frygtede blot min egen Ruus i det Tilfælde at han deelte den.

Efter et Øieblifs Taushed svarede jeg ham med Hjertelighed, men dog med Alvor og Ro —

„Tilgiv mig, min Ven, at jeg før svarede Dem saa letsindigt; De har givet mig et rørende Beviis paa Deres Tillid, idet De aflagde mig denne Tilstaaelse. „Jeg rakte ham Haanden med Værdighed; den Tilbageholdenhed, hvormed jeg talte, gjorde ham forlegen. Jeg vedblev —

„Hvad De nu har sagt mig, er vel ikke uden Overdrivelse; men det overrasker mig ikke — jeg var fattet derpaa."

„Var De, Mathilde?"

„Ja, min Ven, tænk blot paa vor Samtale

igaar! — Sagde De ikke selv, at den Fortrolighed, vi nyde, kun kan tilkæmpes ved Opoffrelser; jo større disse ere, desto høiere blive de os tilregnede."

„Mathilde!" — udbrød han heftigt — „Tal ikke om den svundne Tid! En Afgrund skiller den Dag igaar fra den idag."

„Nu, min Ven," — svarede jeg smilende — „saa vil jeg, ligesom Feen i det bekjendte Eventyr, slaae en usynlig Bro over Afgrunden; jeg vil tage Dem ved Haanden for at føre Dem tilbage til vor overjordiske Region, hvor begge vore Sjæle ville, som før, svæve salige og stolte sammen i Bevidstheden om deres Reenhed og moralske Adel og Ære."

Jeg smilede, idet jeg udtalte disse Ord; men det skar mig i Hjertet, og Herr de Rochegune syntes smerteligt truffen af dette Smiil. Han stod nogen Tid taus og udbrød derpaa med mild Vemod —

„De har Ret, Mathilde. Den svundne Tid var ganske saaledes, som De skildrer den. Ja, jeg har næret disse ophøiede Anskuelser — denne ædle Stræben har opfyldt mit Bryst; saaledes har jeg elsket Dem. Min Charakteer var kraftig, min Villie fast, mit Ord helligt, mit Hjerte dristigt. Alt dette er pludselig blevet anderledes. Jeg kan

ikke forklare mig det; jeg veed ikke — men saaledes er det. Endnu igaar forsikkrede jeg Dem om, at Intet overgik den Lykke, jeg nød i Deres Selskab — undtagen det skulde være Opfyldelsen af min Faders sidste Ønske. Nu vel — i en eneste Dag er min Længsel steget til Vanvid — men denne Længsel nedsætter mig ingenlunde i min egen Agtelse — den har hævet mig —"

„Hvorledes? Hvad vil De sige dermed, min Ven? Vilde det ikke være at vanhellige vor Kjærlighed, hvis —"

Han lod mig ikke tale ud, men afbrød alvorligt og ømt — „Vanhellige den? — O, nei, Mathilde, nei! See ikke en jammerlig Spidsfindighed eller en kunstlet Undskyldning for en straværdig Kjærlighed i hvad jeg nu vil sige Dem. Det er ikke Ungdommens lidenskabelige Begjær, jeg her skil`rer Dem — nei, det er den ædleste Længsel, Gud har plantet i Menneskenes Hjerte — Længselen efter den Lykke, hvert Øieblik byder os, og som kun kan nydes i Huuslighedens blide Trylleri. De vil strax forstaae mig fuldkommen, Mathilde. I Dem tilbad jeg maaskee Konen meer end — den Elskede; De er saa skjøn og tilbedelsesværdig — at den Flamme, De tænder, ikke kan andet end være og holde sig reen; Tanken om Dem er tilstrækkeligt til at luttre Alt — til at give en strafværdig

Kjærlighed en høitidelig Forbindelses Maal og hellige Charakteer."

„Nu vel, min Ven, i Kraft af den ædlere Følelse, De tilstaaer mig, besværger jeg Dem — opgiv denne overspændte Anskuelse!"

„Nei, nei — den Lykke, jeg nyder i Deres Selskab, er mig ikke nok, fordi den er ufuldstændig; mit hele Liv vil jeg indvie Dem og tilbringe hos Dem — forstaaer De mig, Mathilde? Jeg vil, at uopløselige Baand skulle omslynge os for stedse; jeg vil have fuld Rettighed, for at kunne bevise Dem min fulde Hengivenhed, fuld Lykke, for at kunne tolke Dem min fulde Taknemlighed."

„Har De ikke allerede beviist mig al mulig Godhed og Hengivenhed, kjære Ven?"

„O, hvad er det mod det inderlige Samliv, hvoraf den skjønneste Lykke fremblomstrer — hvori man nyder alle de Gaver, Gud har skjænket dem, han elsker — hvori den sædelige Skjønhed gjør den legemlige endnu herligere; thi naar Gud har villet, at en skjøn Sjæl ogsaa skulde have en skjøn Larve, er det blot for at begge Yndighederne kunne sammensmelte til Et — at skille dem ad er at stræbe mod Naturen —"

„Min Ven — dette Sprog —"

„Er saare forskjelligt fra det, jeg førte igaar; men igaar, som idag, har jeg talt Sandhed."

„Men denne pludselige Forandring?"

„Den forvirrer mig — den trykker mig til Jorden, Mathilde. For at forklare Dem den, maa jeg tage den forslidte, men dog træffende Lignelse til Hiælp: En Draabe bringer endelig Bægeret til at flyde over. De ubetydeligste Omstændigheder afgiøre de vigtigste Begivenheder, naar Tiden kommer. Imorgen vilde vist et eneste Haandtryk, Lyden af Deres Stemme have været tilstrækkelig til at bringe den længe dæmpede Lidenskab til Udbrud i dens hele Heftighed. Og da jeg igaar talte om Opofrelser, Mathilde, saa var det intet tomt Ord — dog, Heltemodet har sine Grændser. En eneste stadig, herlig Tanke svæver for min Sjæl. Jeg kunde ønske at leve med Dem i Eensomhedens Skjød. For Dem og for mig ere Verdens Glæder — tomme og intetsigende. Ha, Mathilde — hvis De vilde —"

Han standsede; han frygtede for at have sagt Formeget.

Jeg forstod ham kun altfor godt; jeg havde allerede næret samme Ønske; men mine Ord maatte vedblive at fornægte mine Tanker. Paa disse lidenskabelige Udbrud, der trængte ind i mit Hjertes Inderste, maatte jeg svare med kolde, strænge Ord.

„I Sandhed, min Ven," — sagde jeg — „Jeg kjender Dem ikke mere. De — De forme-

der, at jeg kunde træde Alt, hvad Anstand og Pligt fordrer, under Fodder — at jeg kunde be- gaae Forræderie mod Venskabet — at jeg kunde svige vore Venners Tillid. Tænk blot — med hvilken bitter Haan vilde Verden ikke overøse Dem! — At gjøre de Ædle til vore Medskyldige — at give dem til Priis for Verdens Spot, fordi de satte ubetinget Tiltro til vor Ære. . . Vær dog oprigtig og svar mig — Hvis jeg nu samtykkede i at flygte med Dem, hvad vilde Fyrst Hericourt og hans Gemalinde tænke, der saa ædelmodigt tager vor Kjærlighed under deres Vinger?"

Dette Spørgsmaal bragte Rochegune ud af sin Fatning; han nølede et Øieblik med at svare. Det smertede mig at have gjort ham dette Spørgsmaal; thi ak, det forekom mig, at vi ikke kunde besvare det.

Trods den tilsyneladende Tilbageholdenhed, der laa i mine Ord, følte jeg mig dog mere forvirret og partisk end før. Ak! Jeg tilstaaer det, Rochegune's Idee behagede mig; den greb mig maaskee endnu heftigere end ham selv; min Kjærlighed til ham naaede sin høieste Grad; hvert Øieblik var jeg i Begreb med at udbryde: Lader os flye! —

Bedrøvet svarede han —

„Jeg har aldrig løiet, Mathilde, og jeg vil

heller ikke lyve nu. Hvis De samtykkede i at følge mig, vilde jeg gaae til Fyrsten og sige ham Alt —"

„Og vilde han ikke være berettiget til at gjøre Dem de bittreste Bebreidelser?"

„Nu — hvad bryder jeg mig da om Fyrstens og Verdens Dom!" — udbrød Rochegune med smertelig Utaalmodighed — „Vi trodse dem; vi fordømme os selv, idet vi forsvinde fra Samfundet; vi renoncere paa deres Agtelse, paa deres Deeltagelse ... hvad forlanger man Mere? Kunde vi handle mindre ædelt? Misbruge Tilliden? Er det da saa vanskeligt at blænde hine, der see os i et gunstigt Lys?"

„O, De og jeg — vilde ikke være istand til at begaae en saadan Nedrighed!"

„Det veed jeg; men netop derfor kunde vi have Mod til dristigt at frasige os den høie Plads, vi have tilkæmpet os i vore Venners Mening. Saalænge vi indtage den, ville vi sikkert vise os den værdige. Vi vilde jo ikke være tvungne til at opgive den ved en skjændig Synken — vi frasige os den frivilligt. Vi foretrække vor Lykke for Verdens Beundring, og deri seer jeg hverken Feighed eller Forræderi. Det vilde jeg sige dem Alle i deres eget Paahør, ligesom jeg har sagt Dem —"

„Ak, min Ven," — afbrød jeg ham —

„Vilde vi da ophøre at være strafværdige, fordi vi høit og tydeligt tilstode, at vi var det? Det vilde ikke være nogen ædel Dristighed, men en skamløs Frækhed. O, tro mig, dersom vi skulde bukke under for vor Svaghed, maatte vi flye, bedækkede med Skjændsel, og skjule os som Forbrydere."

„Den komme blot, denne lykkelige Dag — og aldrig vil jeg føle en større Stolthed, Mathilde — en billigere og retmæssigere Stolthed."

„Hvor De dog taler! — Og min Skam — min Vanære?"

„Vanære? Er De da ikke fri? Har ikke Verden selv udtalt et Slags moralsk Skilsmisse mellem Dem og Deres Gemal?"

„Endnu idag — endnu i denne Time staaer jeg reen; dog — glemmer jeg min Pligt, vil jeg imorgen staae paa det samme Trin som saamange Andre — jeg vil blive en Kone, som hævner sig over sin Mands Troløshed derved, at hun igjen bedrager ham paa sin Side. Og min Stilling vil blive endnu værre! Efterat have havt den uhørte Forvovenhed at vise mig for Verden som en Kone, der er ophøiet over menneskelige Svagheder, vilde jeg synke saameget dybere i Foragtens Pol, naar jeg styrter ned fra denne stolte Heide."

„Og vil da denne Foragt naae Dem? Kom — O, Mathilde, min Kjærlighed skal beskjærme Dem — Lykken skal hævne Dem. Den, der lever for og af Verden — lad den ængstes! Den, der lever for og af sin Kjærlighed, foragter Verden og veed at trodse den. Venner, Stolthed, Ærgjerrighed, Pligt — Alt har jeg glemt; jeg lever kun for en eneste Tanke, kun for et eneste Onske — Dem, Dem — intet Andet end netop Dem."

„Men Deres Carriere, Deres Fremtid — de mange Ulykkelige, hvis Tilværelse beroer paa Dem — Deres Fødeland, hvem Deres vægtige Stemme bringer Held . . ."

„Drommerier — tomme, hule Drommerier!" — udbrod Rodhegune og trak paa Skuldrene — „Ufrugtbar Utopi — det er Alt, hvad den hele forfængelige Politik gaaer ud paa. Hvad mine Ulykkelige angaaer, det er en anden Sag; vi ville vaage over Dem i vor Ensomhed; vi ville være Dem ligesom et hemmeligt Forsyn; de ville ikke tabe derved. Vilde ikke en Kjærlighed som vor være Nok til at gjøre os goddædige og menneskekjærlige, om vi end ikke var det iforveien? De seer saa forundret paa mig, Mathilde — De studser over at høre mig tale saaledes — mig, der endnu igaar nærede en saa stor Interesse for

Ting, der nu ere mig aldeles ligegyldige. Ogsaa jeg forbauses, men glæder mig derover."

„Hvorledes det?"

„Jo, denne pludselige Forandring i mine Anskuelser beviser mig, at Deres Indflydelse over mig stedse bliver stærkere."

„Før var jeg stolt af denne Indflydelse; den begeistrede Dem til ædle Handlinger; nu rødmer jeg over den ... den vækker Ideer hos Dem, der ere os uværdige."

„Hvem vil paastaae det? Hvem vil paastaae, at der ikke af vor Lidenskabs Storme vil fremgaae nogetsomhelst stort Exempel, nogensomhelst ophøiet Opoffrelse? Jeg veed ikke, hvad Fremtiden vil bringe os; men Gud har ikke forgjæves ført os hinanden imøde. Under vor tilsyneladende Synken maa der være en herlig Opstandelse skjult; to Sjæle, som vore, kunne ikke møde hinanden i en ægte, fri, dyb Kjærlighed, uden at efterlade sig en herlig Erindring; — ja, en Stemme, der aldrig har bedraget mig, siger mig, at vore Venner, trods deres øieblikkelige Dadel og flygtige Kulde, ville tvinges af Omstændighedernes Magt til atter at nærme sig os med større Hengivenhed end før, fordi vi ville blive dem værdigere end før."

„Hvorledes det?"

„Jeg veed det ikke, men jeg er overbeviist derom; jeg gjentager det, Mathilde, hvad man end muligen dømmer om os for et Øieblik ... denne Kjærlighed er ædel og stor, hvis der nogensinde har existeret en saadan! — jeg siger Dem, Fremtiden vil bevise det."

I Rochegune's Tone og Mine udtalte der sig en saa tryg Vished om hvad han paastod, jeg følte mig selv saa inderlig overbeviist om, at et herligt Lod var vor Kjærlighed beskaaret, at jeg, trods mit Forsæt — at blive kold og tilbageholdende — ikke kunde modstaae mit Hjertes Drift.

„Ja," — udbrød jeg — „ja, jeg troer Dem; jeg føler hvad De der siger; De læser min Sjæls hemmeligste Tanker."

„Mathilde!" — raabte han, idet han kastede sig for mine Fødder og greb mine Hænder med lidenskabelig Ild — „O, kom! — Flv med mig! — Kjære Mathilde! Kom, min Veninde, min Søster — min Elskede, min Ægtefælle!"

Disse Ord, Rochegune's beruusede Blik — Alt bragte mig til mig selv igjen; jeg stod pludselig op —

„Mathilde!" — stammede han og skjulte sit Ansigt i begge sine Hænder — „Tilgiv mig — jeg er rasende!"

Jeg behøvede kun nogle Minutter for at

dæmpe min Bevægelse, og sagde nu med al den Kulde jeg kunde byde over —

„De er virkelig rasende — siden De kan troe, jeg vilde udsætte mig for den Fare at rødme over Dem og over mig selv.“

Med ubeskrivelig Smerte saae han op til mig og stammede i en Tone, jeg aldrig skal glemme —

„Mathilde — De elsker mig ikke, som jeg elsker Dem!“

Og han græd.

O, min Gud! Jeg tilstaaer det — hvis jeg besad Kraft nok til ikke at rive ham Bindet fra hans Øine, til ikke at sige ham, at jeg deelte hans uendelige Lidenskab, hans Ideer — de være rigtige eller falske, rene eller strafværdige — saa kom det deraf, at jeg netop i dettte Øieblik fattede den Beslutning at flye med ham, hvis jeg efter det sidste, modige Forsøg ikke formaaede at overvælde hans ulykkelige Lidenskab.

For at kunne handle frit, maatte jeg berøve ham alt Haab og saaledes, imod hans Vidende, gjøre ham til min Bundsforvandt i den sidste Kamp, jeg endnu vilde vove.

„Jeg elsker Dem ikke?“ — udbrød jeg — „Kan De virkelig gjøre mig en saa grusom Bebreidelse? Hvad er det da, der giver mig Mod til

at forskaane os Begge for evig Samvittighedsnag? Ene og alene min ømme Kjærlighed til Dem."

Han reiste sig og gik med raske Skridt frem og tilbage i Værelset, idet han tørrede sine Øine.

Jeg blev stillet paa en ny haard Prøve; nogle Lokker af hans Haar vare komne i Uorden, og jeg bemærkede Arret af det Saar paa hans Pande, som han erholdt, da han paa sin Vei til mig, for at høre til mit Befindende, faldt i den Snare, Lugarto havde opstillet for ham.

Synet af dette Ar mindede mig om Rochegune's mangeaarige uforanderlige Hengivenhed, og min Beslutning, at dølge ham min sande Følelse, faldt mig tungere end før.

Pludselig blev han staaende og sagde —

„Mathilde, troer De da, det vil blive muligt at dølge for vore Venners Blik, hvad der sætter mit Hjerte i en saa mægtig Bevægelse?"

„Jeg troer, at naar De tænker paa de grusomme Følger, der —"

Han afbrød mig:

„Overlæg og Villie ere ikke istand til at holde en saa heftig Følelse hemmelig. . . Vil man desuden ikke bemærke en Tvang, en affecteret Kulde mellem os, der vilde staae i en altfor paafaldende Modsætning til vort tidligere Forhold?"

„Jo maaskee, min Ven — naar man iagtta-

ger os noie . . Men lad mig haabe, at denne Bevægelse vil være forbigaaende — at De, som en modig Mand, vil beseire denne affindige Lidenskab."

„Netop fordi min Charakteer er fast og mandig, mærker jeg saameget mere den Følelses uimodstaaelige Magt, der behersker mig. . . Og dog, paa den anden Side — netop fordi jeg er stærk og modig —"

Han standsede.

„Tal ud, min Ven — hvad mener De?"

"Velan — netop fordi jeg besidder Mod, vil jeg ogsaa have Kraft til at gjøre det eneste Skridt, der vilde kunne redde os Begge."

Med en uendelig Fortvivlelse og i en unaturlig Tone tilføiede han —

„Jeg vil finde Kraft til at forlade Dem —"

Dette Ord traf mit Hjerte saa haardt, jeg var saa uforberedt derpaa, at jeg flog Hænderne sammen og udbrød —

„Forlade mig! Nei, nei! Det maa ikke være! — Min Gud! Hvilken Tanke!"

„Men hvilken anden Udvei gives der, Ulyksalige? Blive i Paris og ikke omgaaes Dem mere — det vilde vække tusindfold Mistanke — at bevæge vore Venner til Spørgsmaal, der vilde blive saameget mere paatrængende, som vi — det mener man jo — Intet have at holde hemmeligt. At

leve i det samme Forhold til Dem, som tidligere... Jeg gjentager det endnu engang — det er mig umuligt Jeg vil derfor fortælle vore Venner, at jeg maa foretage en Reise — jeg maa bortfjerne mig."

„Nei, det maa De ikke — det forbyder jeg Dem — Jeg elsker Dem; hele mit Haab, hele mit Livs Fremtid beroer paa Dem. De kan umuligt forlade mig saaledes! De kan ikke være saa grusom!"

„Men for Himlens Skyld -- hvad skal jeg da gjøre — hvad skal jeg gribe til?"

„Det veed jeg ikke — men jeg besværger Dem ved Deres Faders Aske — forlad mig ikke — det vilde jeg ikke kunde overleve. . . Jeg har allerede været saa ulykkelig. . . o, min Gud! Jeg vilde ikke kunde udholde denne nye Smerte!"

„Hør mig, Mathilde . . . De troer dog vist ikke om mig, at jeg blot truer med at forlade Dem, for at tvinge Dem til at følge mig? — Jeg taler og handler aldrig letsindigt. Betænk Alt! Og De vil see, at jeg ingen anden Udvei har end at skilles fra Dem. . . Derfor siger jeg Dem Farvel — og Gud være mig naadig!„

„Gud, De forfærder mig!" — raabte jeg, forbauset over det frygtelige Udtryk i hans Ansigt. Han forstod mig og svarede —

„Mine Anskuelser om Selvmord vilde aldrig forandre sig; det er en Feighed — feig vil jeg aldrig blive. . . Netop fordi jeg ikke er istand til at lægge Haand paa mig selv, vil jeg fra nu af blive det ulykſaligste af alle Mennesker"

Han bedækkede sine Øine med Hænderne og hulkede lydeligt.

Rørt af hans Smerte, var jeg allerede i Begreb med at sige ham Alt — at opgive den sidste Kamp — at tilstaae ham, hvor inderligt jeg elskede ham — da han, efter en kort Taushed, opløftede sit Hoved og udbrød —

„Naar jeg overtænker det, vilde det virkelig være taabeligt at afgjorer vort hele Livs Skjæbne i eneste Time. Mathilde, intet Ord meer! Vi ere Begge for bevægede til at kunne fortsætte Underholdningen. Jeg reiser endnu idag — om fjorten Dage kommer jeg tilbage, og — jeg siger Dem det det forud — sikkert med de samme Ideer, hvormed jeg nu forlader Dem. Men De — De vil have Tid til modent at overlægge det Forslag, jeg har gjort Dem; jeg kommer da tilbage til Dem, for enten at indvie Dem mit hele Liv eller tage Afſked med Dem for stedse. Jeg vil ikke skrive Dem til — De skal ganske være overladt til Dem selv. Alt, hvad jeg haaber, er, at Fortiden vil ale om mig. . . at Fremtiden vil bede for mig."

Han bød mig sin Haand med en vemodig og høitidelig Mine og udbrød dybt bevæget —

„Om fjorten Dage!"

Jeg trykkede den mellem begge mine og gjentog —

„Om fjorten Dage."

Han forlod mig.

Fjortende Kapitel.

Et Besøg.

Da Rochegune var borte, flød jeg hen i Taarer. Jeg bebreidede mig selv min tilsyneladende Følesløshed; jeg frygtede for at have bragt ham til Fortvivlelse og at have udsat mig for den Fare at miste ham ganske.

Det gjorde mig uendelig ondt, at jeg ikke havde adlydt mit Hjertes første Drift, der bød mig at forlade Alt, for at følge ham. Hvis han forlod mig, kunde da Verdens kolde Agtelse erstatte mig Tabet af denne Kjærlighed, hvori hele min Lykke og alle mit Livs Forhaabninger concentrerede sig?

I denne nagende Uvished spurgte jeg mig selv, om den Modstand, jeg havde gjort, ikke var mere begrundet i min Stolthed end i min Pligt=

følelse; jeg stræbte at komme til den Overbeviisning, for at have et Paaskud til at opfylde Rochegune's Ønske.

Med Henrykkelse tænkte jeg paa det Liv, der ventede mig ved hans Side; hans Charakteers Paalidelighed, hans Aand, hans uendelige Ømhed — Alt overtydede mig om, at dette Liv maatte give en Forsmag paa Saligheden.

Jeg indsaae mere og mere Sandheden af Rochegune's Bemærkninger. Havde min Kjærlighed til Herr de Lancry ikke været en Overrumpling af Hjertet? Jeg havde jo, saa at sige, ingen alvorlig Grund til at elske ham for min Formæling. Hans tiltrækkende Udvortes, hans Aands Gratie havde forført mig. At jeg, trods Fru de Riville's fornuftige Forestillinger, haardnakket havde hævdet min Beslutning, at ægte ham, skete mindre af en Lidenskab, der var mig selv klar, end af det Nødvendige i at bestemme mig — af Ubetænksomhed — og fordi jeg længtes efter at slippe bort fra Frøken de Maran. Senere, da min Mand havde forbrudt sig saa utilgiveligt imod mig, vedblev jeg at elske ham — af Vane og heltemodig Bevidsthed om min Liden og min Selvfornægtelse. Den uimodstaaelige Magt, den første Mand, vi elske, udøver os, virkede vel ogsaa Sit.

I den Kummer, jeg udstod, havde jeg afskyet

den navnløse Kjærlighed; jeg vilde have rødmet over den som over en slet Handling, og dog opfyldte jeg en hellig Pligt, idet jeg elskede min Mand saaledes. Da jeg endelig — bragt til det Yderste af det sidste Forræderi, der havde kostet mig mit Barn — unddrog mig Herr de Lancry's frygtelige Tyranni, beholdt jeg ingen anden Følelse tilbage for ham end iiskold Foragt.

Hvilken himmelvid Forskjel i min Kjærligheds-historie med Rochegune! Hans stormodige Hengivenhed, den Beundring, hans sjeldne Egenskaber indgjød mig, havde strax, næsten uden at jeg vidste det, erobret mit Hjerte og lagt Spiren til denne Kjærlighed i dets Dyb. Da jeg atter saae mig fri, gav han mig nye, rørende Beviser paa den bestandigste, den ædleste Tilbøielighed; til min Beundring for ham sluttede sig et inderligt, ømt Venskab — derpaa en reen, ideal Kjærlighed — og endelig en gløden de Lidenskab.

Denne Følelses bestandige Stigen var mig kun et altfor sikkert Beviis paa dens Varighed.

Ligesom alt Stort, alt Mægtigt og efter menneskelig Maalestok Evigt, saaledes havde ogsaa denne Kjærlighed en urokkelig Grund. Ligesom Egen, der vel spaltes af Lynet, men ikke rives op med Rode, saaledes var ogsaa denne Kjærlighed voxet langsomt og ufor mærkt op; — en

Byge — Aarstidernes Afverling kunde vel rive Bladene af de friske, grønne Grene, men aldrig rive den ud af den Jordbund, hvorfra den er spiret op.

Med eet Ord, dette var Forskjellen: Idet jeg elskede min Mand, idet jeg med den fuldkomneste Selvfornægtelse opofferede mig for ham, havde jeg følt et Slags Undseelse; jeg var den ulykkeligste Kone paa Jorden; mine Lidelser, min modige Resignation havde ingen Sympathi vakt; man syntes at ansee min Hengivenhed for Enfoldighed. Derimod følte jeg mig stolt og lykkelig i min Kjærlighed til Rochegune; jeg var vis paa Verdens Bifald; jeg var stor, jeg var ophøiet ved denne Følelse, som kun en ubønhørlig Moral kunde have fundet forkastelig.

Snart syntes disse Betragtninger mig almægtige i Rochegune's Faveur, snart øste jeg deraf ny Kraft til at modstaae ham . . . Vort hidtil værende Forhold forekom mig saa herligt, at jeg ikke kunde beslutte mig til at opgive det.

Men saa sammenlignede jeg igjen et ensomt, kjærlighedssvangert Livs Ynde med de Offere, jeg maatte paalægge mig, for at sikkre mig denne Reenhedens straalende Krone, dette Dydens høie Herredømme, denne Resignationens Majestæt.

O, saa forekom det mig urimeligt at fore=

trække et stort, koldt, gyldent Marmorpallads, som man beboer alene, for en eensom Hytte, hvor en lykkelig Kjærlighed har fæstet Bo, omringet af Blomster og Grønt.

Ak! kun en Qvinde kan fatte denne frygtelige Kamp mellem Lidenskab og Pligt.

Mændene ere aldrig udsatte for den, hos dem dreier Alt sig om det ene Punkt, at komme til Maalet eller ikke komme til Maalet, medens vi ofte maae udstaae en smertelig Angest og frygtelige Qvaler, inden vi indrømme, hvad vi selv længes saa inderligt efter at indrømme.

Mændene føle blot denne grusomme Hjerteangst, naar det gjelder deres egen Ære, aldrig, naar det gjelder vor.

Rochegune var et ægte Mønster paa en vakker, modig og ridderlig Mand. Og dog havde han ikke vaklet et eneste Øieblik mellem sin Kjærlighed og sine Venners Kulde — mellem sin Lidenskab og min Skam — —

Under disse vexelviis svage og heltemodige Forsætter forløb flere Dage.

Rochegune's Fraværelse hvilede tungt paa mig og berøvede mig en stor Deel af min Styrke. Jeg tænkte med Smerte paa, hvad mit Liv vilde blive uden ham. Jeg var allerede kommen saavidt, at jeg ikke kunde tænke mig dette som mu-

igt; jeg vilde heller samtykke i Alt end opgive ham; jeg haabede blot, at jeg vilde kunne bringe ham til at forsøge paa at fortsætte vort tidligere Forhold og beherske sig selv, om vi ogsaa i nogen Tid skulde nødes til at undvære det Behagelige ved vor gamle Fortrolighed.

Men hvad skulde jeg beslutte, hvis det nu blev nødvendigt at vælge mellem det Ene eller det Andet — enten at miste ham eller flye med ham? At bringe ham til Fortvivlelse — ham, der havde viist mig en saa varig Hengivenhed — ham, hvem jeg elskede af min hele Sjæl — bringe ham til Fortvivlelse, naar jeg med et eneste Ord kunde gjøre ham lykkelig for hele Livet og virkeliggjøre mit eget Livs Ideal? — Nei — nei — aldrig ... Og jeg var allerede i Begreb med at skrive ham til: „Kom! Kom tilbage! Vi ville flye med hinanden."

Timerne, Dagene, Nætterne forsvandt under dette Vankelmod; min Kraft svækkedes gradeviis; det gik saa vidt — et slemt Tegn — at jeg ikke længer vovede at spørge mit Hjerte, saa vis var jeg paa, at det vilde svare mig til Gunst for Rochegune.

Rochegune havde givet Fru de Richeville et simpelt Paaskud til sin pludselige Afreise. Han havde blot sagt, at vigtige Forretninger udkrævede hans Nærværelse paa et af hans Gods.r. Jeg havde foregivet en heftig Hovedpine for at blive alene om Aftenen.

Da jeg en Dag aflagde mit sædvanlige Besøg hos Hertuginden, fortalte hun mig, at Emma, der allerede i flere Dage havde været upasselig, nu var alvorlig syg og mere indsluttet i sig selv, end hun pleiede at være. Jeg ønskede at see hende; men hun var netop falden i en Slummer, og jeg vilde ikke vække hende.

Jeg sendte Blondeau flere Gange afsted, for at høre, hvorledes det var med Emma; hele Dagen var forløbet temmelig roligt

Dagen derpaa, tidligt om Morgenen, traadte Hertuginden ind til mig; jeg blev frapperet over hendes forandrede Træk

„Store Gud, hvad feiler Dem?" — raabte jeg

„Emma forvolder mig den største Uro," — svarede hun — „Jeg har tilbragt Natten ved hendes Seng; først nu er hun slumret ind, og jeg benytter dette Øieblik for at kunne — græde hos Dem!" — udbrød hun og kunde neppe holde sine Taarer tilbage — „thi i hendes Nærværelse vo-

ver jeg det ikke!" — Og den arme Moder begyndte at hulke.

„O, berolige Dem!" — sagde jeg — „Emma's Ildebefindende vil nok gaae over. Hvad meente Deres Læge igaar? Han er saa udmærket i sit Fag og saa oprigtig —"

„Det er netop det, der gjør mig saa urolig, at han er saa udmærket og dog maa tilstaae sin Uvidenhed, hvad Emma's Sygdom angaaer. Han finder ingen synlig Grund til den Mathed, der mere og mere overvælder det stakkels Barn; han mener, det er en snigende Nervefeber — at vi hvert Øieblik kunne vente en heftig Crisis —"

„Lider Emma da meget?"

„Nei — idetmindste siger hun nei ... men det er maaskee af Frygt for at forvolde mig Smerte."

„Men hvorledes har hun da tilbragt Natten? Hvorfor er De mere bekymret nu end igaar?"

„Hun var i en heftig Bevægelse inat. Igaar Aftes, da jeg havde sat mig hos hende — var det dog en Smule bedre. Hendes Ansigt var blegt, men dog roligt . . hun sov ikke. Jeg foreslog hende at forelæse et af Lamartine's Arbeider; hun takkede mig ømt. Da jeg havde endt, sagde hun til mig med denne naive Gratie, der er hende saa egen: „Min Gud! hvilken kjærlig Friskhed er der ikke udbredt over disse smukke Vers! Tak, tak!

Jeg føler mig bedre nu — det forekommer mig, at jeg er en Smule mindre beklemt end før... Dog — min Sjæl maa vel være syg, siden Sjælens Sprog gjør den saa godt".''

„Stakkels Barn! — Det er dog sælsomt!''

„Ja, ikke sandt, Mathilde? Og disse Ord vakte en grusom Angst hos mig.''

„Hvilken Angst, mener De?''

„Hele Natten har en gruelig Tanke forfulgt mig, da Emma's Uro og Feberanfald atter meldte sig og hendes funklende Øine fæstede sig paa mig... , Mathilde! — Det forekommer mig, at jeg saae en hemmelig Bebreidelse i dette Blik!''

„Forklar Dem, min Veninde; jeg forstaaer Dem ikke —''

„Men jeg kan ikke begribe, hvorledes hun skulde være bleven underrettet om den ulykkelige Hemmelighed... O, Mathilde, for denne englerene Sjæl vilde et saadant Slag være dræbende!''

Jeg stirrede forundret paa Hertuginden; denne Idee forklarede mig pludselig Emma's Drømmerier og sygelige Phantasi.

Jeg tvivlede heller ikke om, at Opdagelsen af Hemmeligheden vilde have ulykkelige Følger for denne Pige, der nærede en ubetvingelig Afsky for alle vanærende og forbryderiske Handlinger. Denne velgjørende Uvidenhed var paa det Omhyggeligste

bleven næret af Moderen, og de Grundsætninger, Emma var Øievidne til i Fru de Richeville's Salon, maatte heiligen bidrage til at skjærpe hendes Omfindtlighed.

Man tænke sig nu den Rystelse, en saadan Opdagelse maatte frembringe i Emma's Sjæl — den frygtelige Kamp, der maatte befrygtes mellem hendes fine moralske Delicatesse, der grændsede til Overspændthed, og hendes dybe Hengivenhed for Fru de Richeville!

Skulde hun da erfare, at denne Kone var hendes Moder — blot at være tvungen til at foragte hende?

„Ikke sandt, Mathilde?" — vedblev Hertuginden — „Min Bekymring er grundet? — Frygteligt!" — udbrød hun i Fortvivlelse — „Hun veed Alt — hun veed Alt! Jeg vil ikke kunne møde hendes Blik meer uden Skamrødme! — Det er en grusom Straf .... at rødme for sit eget Barn — Himlens Hævn er endnu ikke forsonet.. O jeg har endnu langtfra udtømt Lidelsesbægret!"

„Tro ikke det!" — svarede jeg — „Netop fordi jeg deler Deres Bekymring — fordi jeg kjender Emma's Charakteer og den Virkning, en saadan Opdagelse vilde gjøre paa hende — troer jeg, at hun maaskee nok har en Formodning — men

dog ingen Vished — thi denne vilde vist have frembragt en heftig pludselig Rystelse."

„Mathilde, De vil berolige mig; — for Himlens Skyld, vær oprigtig!"

„Arme Veninde, jeg appellerer til Deres Fornuft. De kjender Emma's Hjerte ligesaa godt som jeg; vi have endnu for nylig talt om den Aabenhjertighed, der er saa mægtig hos hende, at hun lader alle sine Indtryk strømme ud igjen, altsom de komme, uden at have noget Bestemt til Hensigt dermed. Nu vel — troer De da, det vilde være hende muligt at dølge en saa vigtig Hemmelighed — at dølge denne Bevægelse, den vilde fremkalde hos hende? — See, jeg gaaer endnu videre: det kunde vel være, at hendes Hjertes naturlige Drift havde været tilstrækkeligt til at vække en ubestemt Formodning hos hende, som hun endnu ikke kan forklare sig —"

„Var det Tilfældet — vilde Faren, fordi den var fjernet, derfor ikke være mindre truende!" — udbrød Fru de Richeville — „Vidste ingen Anden denne Hemmelighed end De og jeg eller Herr de Rochegune, vilde jeg været ubekymret; men min Mand veed den — den nedrige Lugarto veed den — og den foragtelige Qvinde veed den, som solgte ham den. . Det uventede Slag kan ramme mig hvert Øieblik —"

„Hvorfor skal man plage sig med Tanken om en Ulykke, der endnu er saa fjern, min Amalie? De vil maaskee sige, at jeg hylder Optimisternes Grundsætninger, at jeg seer Sagen fra den bedste Side: men naar jeg ret overlægger det, er det, efter mine Tanker, bedre, at denne ubestemte Formodning lidt efter lidt vækkes i Emma's Sjæl; netop deri ligger maaskee Midlet til vor Redning. Isaafald vil man sikkert uden Fare kunne løfte Sløret, der indhyller hendes Fødsel, især naar det skeer med Skaansel — og saaledes forebygge en pludselig Opdagelse, der unægtelig . . . det frygter jeg, og det tilstaaer jeg Dem, min Amalie — vilde være farlig for Emma."

„Mathilde! De er min Skytsengel; Deres Ord, som Fornuft og Ømhed dictere, trænge til Aand og Hjerte . . . Deres Anskuelse forekommer mig saare rigtig. Ja, det vilde maaskee være muligt at forberede hende — dog med den største Varsomhed — paa denne Opdagelse, for at lamme dens Virkning. Og da — da — o, jeg vil blive grændseløs lykkelig, naar jeg kan sige til hende: Min Datter! — O, min Gud! — Men denne Lykke bliver mig aldrig forundt!" — tilføiede Hertuginden med Vemod — „Denne Lykke vilde være for stor. Jeg har endnu Meget tilbage at afsone for Emma's Fødsel."

„Har De ikke allerede affonet dette Feiltrin ved Deres Kummer — udslettet det ved Deres exemplariske Liv?"

„Jeg er kun bange for, at jeg følger Deres Raad altfor blindt. . . mit Hjerte har megen Andeel deri. Hør, Mathilde, naar Herr de Rochegune kommer tilbage, vil vi tale med ham derom; deler han Deres Mening, vil vi tænke paa Midler til at aabne Emma's Øine for Sandheden. O, De gode, uendelig gode trofaste Veninde!" — udbrød Hertuginden og trykkede mine Hænder — „O, hvor hellig fortjener De ikke den Lykke, der nu endelig tilsmiler Dem! . . . Siden vi taler derom. . . dog nei, nei — den Ondes Ulykke kan ikke være Dem nogen Lykke — Veed De, hvad der er tilstødt Frøken de Maran?"

„Nei, hvad er der tilstødt hende?"

„For nogle Dage siden blev hun ramt af et apoplectisk Slag; hun var allerede utrøstelig over Deres Cousines Forsvinden, og denne sidste Ulykke maa nu ganske nedkue hende. Forresten er hun saa almindelig afskyet, at intet Menneske besøger hende mere; man unddrager sig fra de allersimpleste Høflighedspligter imod hende, man lader neppe forespørge sig om hendes Befindende og overlader hende ubetinget til hendes Tyendes Behandling."

„Jeg beklager hende; thi hendes første og ældste Tjener var min Barndoms Skræk. Jeg seer endnu dette afskyelige Ansigt, der endnu blev modbydeligere paa Grund af en væmmelig Lyde."

„Man troer forresten, at Deres Cousine har forladt Paris; alle Deres Mands Efterforskninger, for at gjenfinde hende, have været forgjæves; og man siger, at han nu med Raseri overlader sig til Hazardspil, for at adsprede sig."

Jeg stod i Begreb med at betroe Hertuginden Eventyret paa Masferaden og meddele hende Grundene til min Formodning: at det var Ursula, Rochegune havde underholdt sig med der; men til denne Begivenhed knyttede mit nuværende Vankelmod sig, og da jeg ikke vilde alludere dertil eller spørge Nogen tilraads i denne Henseende, taug jeg.

„Og Herr de Lancry?" — spurgte jeg.

„I Begyndelsen formodede han, at Ursula var vendt tilbage til sin Mand. Han ilede strax til Rouvray, hvor han fik Vished om, at den Forhadte ikke havde sat sin Fod i Herr Sécherin's Huus. Man troer i Almindelighed, at hun er reist til Italien, for at opsøge Lord C., der har interesseret sig særdeles for hende i denne Vinter. Det er ogsaa sandsynligt; thi Lord C. er uhyre rig."

Jeg vilde ønske, jeg, ligesom Hertuginden,

kunde troe paa Ursula's Fraværelse; men en sørgelig Anelse sagde mig, at min Cousine ikke var langt borte. Jeg frygtede hende ikke som min Medbeilerinde hos Rochegune; men jeg frygtede hendes Raseri, naar hun saae sig foragtet af ham, hvilket nødvendigviis maatte skee, naar hun gav sig tilkjende for ham.

„Jeg ønsker blot, De maatte være godt underrettet, og at Ursula virkelig har forladt Paris," — sagde jeg til Hertuginden — „Men — lad os besøge Emma! Jeg vil vente, til hun vaagner, og indtage Deres Plads hos hende idag — især inat, hvis hun endnu befinder sig lidende."

„Nei, nei, min kjære Mathilde — De er jo selv upasselig."

„Jeg føler mig saa mat; hvis De ganske vil helbrede mig, maa De lade mig dele den Pleie med Dem, som jeg meget trænger til; og desuden — De veed jo, jeg har et temmelig skarpt Blik; jeg vil iagttage Emma opmærksomt — studere hende, udspørge hende — og det vil kunne nytte og lede os for det Tilfælde, at vi skulde finde en Opdagelse hensigtsmæssig."

„Jeg vidste nok, at De vilde finde de bedste Grunde af Verden, for at tvinge mig til at modtage dette nye Beviis paa Deres Opoffrelse. Nu

— jeg modtager det, som De byder mig det — med Glæde."

„Jeg beder Dem — tal ikke om Opoffrelse! De bringer mig i Forlegenhed — Hvormeget har jeg ikke Dem at takke for? — Og hvorledes skal jeg kunne gjengjelde Dem det?"

„Mathilde!"

„Naar jeg tænker paa, at De kom til mig før min Formæling, uden at kjende mig, for at vise mig en ægte moderlig Tjeneste, og at jeg modtog Dem koldt og tørt — at jeg endog vovede at yttre mig fornærmende mod det, der var saa beundringsværdigt i dette Skridt ... O, min Veninde — jeg vil aldrig i mit Liv tilgive mig, at jeg miskjendte Dem dengang; det vil smerte mig for stedse i min Sjæls Inderste."

„Og mig med, kjære Barn — thi havde De hørt mig dengang, vilde De nu have været Fru de Rochegune. Jeg veed, at De staaer det Lod, jeg og den stakkels Grev de Mortagne havde tiltænkt Dem, saare nær; men, min ædle Mathilde, jeg kjender ogsaa den himmelvide Forskjel, der er imellem en saadan Kjærlighed, som Deres Pligt og Deres fortræffelige Charakteer paalægger Dem, og det henrivende Liv, der ventede Dem ved Rochegune's Side. Nu da De kan skatte ham ligesaa godt og endnu bedre end jeg," — tilføiede hun

smilende — „maa De dog tilstaae, at han fortrinsviis er skabt til den ædlere Fortrolighed. Kun saaledes kan man lære at kjende hans Charakteer og Aands hele Trylleri; thi kun i det fortrolige Forhold udvikler han de herlige Fortrin, hvormed han er begavet. Hvor tiltrækkende bliver da ikke hans Underholdning, hvor omfattende vise ikke hans Kundskaber sig, og hvor beskeden er han dog ikke i sine Udtryk! — Og hans mangfoldige Talenter! — Og fornemlig hans Charakteer! Saa jævn, saa harmløs, saa udmærket ved den Munterhed, der altid er en skjøn Sjæls Afglands! — Og hvor rig er ikke hans Aand! — Inden De kom til Paris, tilbragte jeg hele Timer med ham og Emma; den Forundring, hvori han satte os, varede ved og tog til, saalænge Underholdningen varede; i hele Dage, i hele Aar kunde man være om ham, uden at føle — Kjede vil jeg nu aldeles ikke tale om — men uden at føle den levende Interesse, han forstaaer at vække, formindsket et eneste Øieblik. Desuden — jeg maa fortælle Dem Alt — talte han uophørligt om Dem i vore lange Aftenunderholdninger. „Jeg underholder mig intetsteds bedre end her i Deres Huus," — sagde han — „fordi De ogsaa elsker og beundrer Fru de Lancry — og da hun næsten altid foresvæver min Sjæl, forstaaer

De mig endnu forend jeg har udtalt — vi tale, saa at sige, det samme Sprog.""

„Derpaa kjender jeg ham," — sagde jeg rødmende — „Derpaa kjender jeg ogsaa Dem, min Veninde; thi, ligesom han, taler De ogsaa altid Velvilliens og Opoftrelsens ædle Sprog. Men — lad os nu gaae ind og see til Emma!" — tilføiede jeg, thi jeg kunde neppe dølge min Forvirring.

„Kom da — jeg haaber, hun er vaagnet nu," — svarede Hertuginden.

Jeg fulgte hende, uden at kunne undertrykke min Uro. Hvor sælsomt traf det sig ikke, at hun netop nu udkastede mig en saa henrivende Skildring af den Lykke, der var at finde i en saa fortrolig Omgang med Herr de Rochegune.

En af Hertugindens Kammerpiger meldte hende, at Emma sov endnu. Denne Tilstand kunde maaskee være særdeles velgjørende; vi vilde derfor ikke forstyrre hende.

Jeg havde allerede været temmelig længe hos Fru de Richeville, da en Tjener, jeg havde fæstet fornylig, meldte mig, at en Herre, der havde noget Vigtigt at tale med mig om, ventede mig i mit Huus.

„Formodentlig en af Deres Forretningsmænd," — sagde Hertuginden — „Gaa kun, min kjære

Mathilde! Jeg skal lade Dem vide, naar Emma vaagner."

Jeg traadte ind i mit Værelse.

Man tænkte sig min Forbauselse, min Skræk — I min Salon foran Kaminen sad, læsende i en Bog — hvem? — Herr de Lancry — min Mand.

Femtende Kapitel.

Sammenkomsten.

Jeg blev staaende ved Døren, stum og stiv! med den ene Haand greb jeg fat i det nærmeste Møbel; den anden lagde jeg paa Hjertet, som for at dæmpe dets voldsomme Banken.

Herr de Lancry stod op, lagde rolig sin Bog bort, og stillede sig foran Kaminen, idet han tilvinkede mig at træde nærmere.

Over hans Ansigt var der udbredt et haardt og bittert Smiil; det var som om han følte en hemmelig Skadefryd.

Jeg vovede ikke at gjøre et Skridt fremad; jeg troede at drømme. Herr de Lancry kom hen til mig.

„Ei, hvilken Modtagelse efter en saa lang

Skilsmisse!" — sagde han og vilde gribe min Haand.

Jeg traadte rask tilbage.

„Nu, nu!" — udbrød han spottende — „De har altsaa en afgjort Modbydelighed for mig — min Dyrebare?"

Disse Ord vakte baade min Harme og mit Mod; med faste Skridt traadte jeg midt hen i Salonen —

„Hvad ønsker De, min Herre?"

„O, jeg ønsker saare Meget — det lader sig ikke afgjøre saa gesvindt. . . Vil De ikke behage at sidde ned?"'

„Min Herre!"

„Nu som De vil — saa bliv staaende!"

Og han tog Plads.

Han taug et Øieblik, besindede sig lidt, og sagde derpaa, idet han saae op —

„De har dog en saare beqvem Mand i mig; jeg besværer Dem saa ubetydeligt — ikke sandt?"

„De er dog ikke kommen for at udkramme Deres jammerlige Vittighed, min Herre? De har udentvivl en alvorlig Grund, hvorfor De tvinger mig til denne ubehagelige Underholdning. Behag at fatte Dem kort!"

„Venter De maaskee tilfældigviis Herr de Rochegune?"

Jeg blev ildrød af Forbittrelse.

„Forresten“ — vedblev han — „vilde det glæde mig uendeligt at træffe ham her — og ham vilde dette Sammentræf vist ogsaa være forønsket. Det er netop det Behagelige ved disse frie Forhold, ved disse dydige, platoniske Forbindelser: Ingen generes ved dem, hverken Konen, Manden eller Galanen.“ — Han saae sig omkring i Værelset og tilføiede — „De boer jo ganske fortræffeligt her — saa ensomt og saa fortroligt!“

„Endnu engang, min Herre — kan jeg erfare hvad De ønsker her?“

Uden at svare paa mit Spørgsmaal, betragtede Herr de Laucry mig opmærksomt.

„De seer særdeles godt ud,“ — sagde han — „Deres Enkestand klæder Dem udmærket; det synes, De har forstaaet at trøste Dem. Intet Spor af glad Overraskelse, af øm Bevægelse — ikke engang et Udtryk af Had, ingen Bebreidelser. . . Utaalmodighed, Foragt — det er Alt, hvad min Nærværelse vækker hos Dem efter en treaarig Skilsmisse.“

„Og hvis det er Tilfældet, min Herre, indseer De vel, at jeg ønsker snarestmuligt at ende denne Samtale, hvis Grund og Formaal jeg ikke fatter.“

„Det indseer jeg meget vel. . . men denne Utaalmodighed er ikke ædel, min Dyrebare; thi De

er dog min Kone, ihvor det gaaer — Glem ikke denne Omstændighed, hvor ubetydelig den end maa forekomme Dem!"

„Jeg har, Gudskeelov, glemt den forlængesiden. Var De ikke kommet her, vilde jeg neppe have husket den."

„Og min Bortgang vil vel være nok til atter at udslette denne modbydelige Erindring — ikke sandt? — Godt jeg forstaaer Deres Taushed; men til at Lykke gaaer min Glemselsevne — undskyld dette Udtryk — ikke ganske saa vidt: Jeg mindes ret vel, at jeg er Deres Mand, især nu, da De staaer saa yndig der paa Gulvet — og derfor beder jeg Dem tilgive, at jeg har forsømt Dem saalænge —"

„Behøves ikke, min Herre — jeg savner Dem ikke — jeg har aldrig savnet Dem."

„Det er rimeligt — jeg betragter heller ikke denne Undskyldning som Andet end som en Beroligelse for min Samvittighed — som et Middel til at bevæge Dem til den Kjærlighedstjeneste, jeg agter at anmode Dem om."

„Jeg er lutter Øre — men endnu har De talt i Gaader."

„Virkelig?" — udbrod han og tilkastede mig et ubeskriveligt ondskabsfuldt Blik — „Taler jeg virkelig i Gaader? Nu, saa giver jeg Dem da her

her Noglen: Det er mig umueligt at leve længer uden Dem, og jeg beder Dem derfor at giøre en Ende paa denne lange Skilsmisse."

Jeg trak medlidende paa Skuldrene, uden at svare et Ord.

„Troer De maaskee, det er mit Spøg?"

„Jeg har Intet at svare Dem, min Herre."

„Jeg forsikkrer Dem Madame, det er mit Alvor."

„Jeg forsikkrer Dem, min Herre, denne Samtale varer mig for længe. . . det er mig ubegribeligt, at De kan føre en slig Tale her i mit Huus—"

„I Deres Huus? — Hvorledes, i Deres Huus?" — afbrød han mig med Haanlatter — „Er De fra Forstanden? Det vilde allerede være Meget af mig, om jeg — som uindskrænket Disponent over vor fælleds Eiendom — mærk Dem vel det Ord som uindskrænket — tillod Dem at sige: i vort Huus. . . thi De boer i mit Huus."

„Hvorledes, min Herre—?"

„Har De læst Code civil, Madame? — De har ikke læst den; det er saare urigtigt af Dem; thi De vilde da vide, hvorvidt mine Rettigheder strække sig."

Jeg troede at gjætte dette Besøgs odiøse Øiemed og glødede af Harme.

„De vil formodentlig have Penge, min Herre?" — sagde jeg med fnysende Foragt.

Han sprang forbittret op:

„Tag Dem iagt, Madame!" —

„De vil formodentligt have Deres Fraværelse betalt? . . . Jeg beklager særdeles, at De har ødelagt mig, min Herre. . . thi jeg eier desværre ikke Penge nok til at tilkjøbe mig denne uskatteerlige Gunst af Dem."

„De bliver bitter — Ulykfalige!" — raabte han og hans Øine funklede af Raseri — „Veed De da ikke, at De afhænger af mig — at jeg er hjemme her, og at De er min Kone? Forstaaer De? Ja, De er endnu stedse min Kone! — Veed De ikke, at jeg kan disponere over Dem, at jeg kan gjøre med Dem, hvad jeg vil . . . at De ikke har et Ord at sige, at Loven taler for mig, at jeg kan flytte herind i Dag eller imorgen eller slæbe Dem hjem til mit Huus?"

„De vil kun skrække mig med denne Trudsel — jeg veed det — og den er virkelig ikke ilde valgt. Allerede Tanken om, at jeg skulde blive fordømt til at leve med Dem, er dræbende; men De betænker ikke, at De har mistet alle Deres Rettigheder over mig paa Grund af Deres yderst skandaløse Opførsel."

„Virkelig? Jeg har mistet mine Rettigheder over Dem?"

„Da Deres Visit ikke kan have noget andet

Øiemed end at presse Penge ud af mig, og De, desværre, neppe har efterladt mig Saameget, at jeg kan leve deraf, gjentager jeg Dem, at De Intet kan vente af mig."

„Hør!" — sagde han med en mørk Kulde, der var langt forfærdeligere end hans vilde Hidsighed — „Hvis jeg endnu var tilgængelig for Medlidenhed, vilde De nu vække denne Følelse hos mig, stakkels Taabe! — Hør nu, hvad jeg vil sige Dem! Denne Sladder kjeder mig. Idet De taler om min skandaløse Opførsel, alluderer De til min Kjærlighedshistorie med Ursula, til mit Forhold til hende — ikke sandt? Nu vel! Ifølge Lovens Ord kan jeg have ti Elskede uden at De kan sige det Ringeste derimod — forudsat, at jeg ikke indfører dem i min Kones Bopæl. Nu opfordrer jeg Dem til at bevise, at Ursula nogensinde har sat sin Fod i mit Huus —"

„Min Herre, Talen er ikke alene om Ursula!"

„Godt; hvis det er min Ødselhed, De sigter til, saa gjentager jeg Dem, hvad jeg allerede før har sagt, f. Ex. da De havde det romantiske Indfald at ville stifte et Fattighuus. . . jeg gjentager Dem, at Dispositionen over vor Formue ifølge Lovens Bogstav tilkommer mig alene. Enten nu denne Disposition er god eller slet — Ingen har Ret til at indskrænke den — jeg har Ingen at aflægge

Regnskab. Min Stilling er Dem saaledes tydeligt skildret, vil jeg haabe, og mine Rettigheder tilstrækkelig beviste."

„Særdeles tydelig, min Herre, og —"

„For at gjøre det kort — det er min Villie, at De fra nu af atter skal boe hos mig. Jeg giver Dem otteogfyrgetyve Timers Frist til at træffe Deres Forberedelser. Idag er det Fredag; paa Søndagmorgen vil jeg afhente Dem. Jeg kunde bringe Dem herfra iaften — i dette Øieblik, om jeg vilde — men det convenerer mig ikke. Da det imidlertid kunde træffe sig, at De i denne korte Mellemtid pludselig kunde gribes af Lyst til gaae paa Reiser, saa vil en paalidelig Person blive hos Dem her og ledsage Dem overalt, for at jeg kan vide, hvor De er at finde. Hvad Deres platoniske Elsker angaaer, saa kan De fortælle ham, at jeg lader ham høfligt anmode om at afbryde sin Gang i mit Huus, hvis han ikke har Lyst til at gjøre en Gang med mig, og forresten — forresten — nu, Resten bliver min Sag."

„De taler særdeles bestemt, min Herre — jeg vil svare Dem i samme Aand. Vær ikke bange for, at jeg vil gjøre mig den Ueilighed at flygte — men forlad Dem paa, at jeg aldrig følger Dem frivilligt! For at bevæge mig dertil, maa De bruge Vold. Kun en Retsbetjent kan forordne Anven-

delsen af physisk Magt, og kommer vor Sag for Retten, vil Spørgsmaalet øieblikkelig blive afgjort."

„Ha, ha! De er vistnok en saare dygtig og og skarpsindig Advokat, Madame, men jeg er bange for, De vil tabe Deres første Proces De mener formodentlig, at De kan andrage om Skilsmisse. Jeg har ogsaa tænkt derpaa; der er kun en lille ubetydelig Hindring iveien: det er nemlig ikke tilstrækkeligt, at Konen forlanger Skilsmisse, for at blive fri for Manden. Nu, i værste Tilfælde lade vi det komme til Proces, tænker De maaskee... Som De vil! De vil foreholde mig Ursula; jeg forekaster Dem Rochegune. Den offentlige Stemme vil anklage mig; den samme Stemme vil ogsaa anklage Dem, og paa Grund af Ligheden i vor gjensidige Stilling vil Deres Andragende blive tilbageviist."

„Min Herre — en saadan Sammenstilling er oprørende!"

„Den er ganske fortræffelig, forsikkrer jeg Dem. Ha! Fordi en Olding næsten gaaer i Barndom — fordi hans bigotte Kone og en Vestalinde af Fru de Richeville's Caliber vilde bevise Reenheden af Deres Forhold til Rochegune — bilder De Dem ind, at Sagen vil blive paadømt i Deres Gunst? Jeg vil ogsaa fremstille mig som en platonisk Helt, og i Nødsfald vil Frøken de Maran og hendes

Venner aflægge eensstemmigt Vidnesbyrd om mit og Ursula's Forhold — om dets himmelske Uskyld og luttrede Reenhed. Paa min Ære, det vil blive en lystig Proces! — Men for Øieblikket og i Forventning af Videre vil De af en Magistratsperson — alias en Politicommissair — erholde Anviisning til øieblikkelig at begive Dem til Deres Gemals Bolig, De forvildede Lam!"

„Jeg troer det ikke, min Herre."

„Bah! Og hvormed troer De da at kunne smelte Herr Commissairens Hjerte? Maaskee med en Elskovsdrik eller en Trylleformular?"

„Med et ganske simpelt Middel, min Herre: Jeg vil forelægge ham positive Beviser paa Deres strafværdige Omgang med Madame Sécherin og paa den strafværdige Brug, De har gjort af min Formue."

„Beviser? Ha — vist en Attest fra Fyrst Hericourt eller et Document fra den skjønne, bodfærdige Hertuginde?"

„Noget ganske Andet, min Herr"

„Nu, maaskee en eller anden Besværing af den stakkels Herr Sécherin eller af hans Fru Moder — Huusmoderen i Forsynets Tjeneste, som Frøken de Maran kaldte hende?"

„Tag Dem iagt, min Herre!" —udbrød jeg

— „Tag Dem iagt! I denne Families sørgelige Skjæbne kan der vel ligge noget Providentiel!"

Jeg tænkte uvilkaarligt paa de Trudsler, Herr Séchérin havde udstødt ved min Mands Liv.

„Ja, De har Ret,' der ligger vist noget Providentielt i den; thi den arme Herr Séchérin synes at have en egen Forudbestemmelse!" — sagde min Mand et Smiil over sin raa Vittighed.

„Min Herre, jeg veed ikke, hvilken Følelse der er stærkest i mig, Harme eller Væmmelse; med et Ord vil jeg ende dette Optrin. De Beviser, paa Grund af hvilke jeg vil søge om Tilladelse til foreløbigen at begive mig til Klostret **Sacré-coeur**, indtil vor Skilsmisse er udtalt —"

„Nu vel, Madame — disse Beviser?"

„Disse Beviser, min Herre, ere de Breve, som De med egen Haand har skrevet til en af Deres Venner i Bretagne angaaende Deres Forhold til Ursula."

Nu var Touren til Herr de Lancry at betragte mig med Forbauselse; Vrede, Skam, Raseri, Had vanskabte hans Træk. Han greb mig i Armen og raabte i en frygtelig Tone —

„Vee Dem — hvis De har disse Breve — Vee Dem!"

Jeg følte mit Mod voxe med Faren, og sva-

rede, idet jeg rev mit løs af Herr de Lancry's Hænder —

„Jeg har læst disse Breve, min Herre"

„De har læst dem — og hvor er de — hvor er de?"

„I min Eie."

„Ha! — raabte han og saae sig omkring, som om han vilde opdage Stedet, hvor De kunde være — „Det vilde være et nederdrægtigt Forræderi, og han skal bøde mig for det med sit Liv! — Han holdt begge sine Hænder krampagtigt knyttede, for Panden, stampede i Gulvet og raabte —

„Hør — sig ikke endnu engang, at De har læst disse Breve — eller jeg staaer Dem ikke inde for Noget —!"

Jeg ringede øieblikkelig. Min Kammertjener traadte ind.

„De bliver i Forsalen!" — sagde jeg bydende — „Jeg har nogle Befalinger at give Dem, som De maa oppebie!"

Disse bragte Herr de Lancry til sig selv. I heftig Bevægelse gik han et Øieblik op og ned i Salonen, og traadte atter hen til mig.

„Men hvorledes er De kommen i Besiddelse af disse Breve? — Død og Helvede! Det maa jeg vide paa Stedet!"

„Det kan kun lidt gavne Dem at vide, fra

hvem jeg har Dem, min Herre — Nok, de ere min Besiddelse, og hvis De tvinger mig dertil, vil jeg gjøre Brug af dem."

„Og De har udentvivl allerede viist dem frem!" — udbrød han med fortvivlet Skamfuldhed — „De har ladet dem circulere i Deres Selskaber, for at vise, hvor foragtelig Ursula har behandlet mig, og hvor ulykkelig hun har gjort mig — ikke sandt? O, hvilken Triumph maa det ikke have været for Dem og Deres enfoldige Venner! — Min Sjæls blødende Saar have vist vakt megen Munterhed' i Deres Udvalgtes Kreds. . . de have fundet min Kjærlighed latterlig, taabelig — ikke sandt? — Saaledes at græmme mig ihjel for en Kones Skyld, der gjorde Nar af mig. . . Nu, sig mig," — vedblev han med et krampagtigt Smiil — „Hvor mange Copier har De skrevet af, De og Rochegune? Hvormange er der for Øieblikket i Omløb?"

Denne uædle Mistanke oprørte mig.

„Jeg har den Ulykke og den Skjændsel at bære Deres Navn, min Herre. . . Denne Straf er allerede trykkende nok til at jeg skulde skærpe den."

„Det er intet Svar. Jeg vil vide, hvem der har sendt Dem disse Breve — hvorlænge De har havt dem —"

„Nu — det kan jeg sagtens give Dem Op-

lysning om. Begge de første Breve bleve mig bragte i en Æske, der indeholdt en Blomsterbouquet. Da Herr Lugarto tidligere gjennem Dem har tilbudt mig lignende Blomster, har jeg al Grund til at troe, det er ham, der har sendt mig Brevene. Hvorledes han har forskaffet sig dem, veed jeg ikke. Det sidste fik jeg med Posten."

„Der er ingen Tvivl om, at Lugarto opholder sig her hemmelig!" — udbrød han — „man bedrog mig ikke — man havde seet ham — Og dog ere Brevene leverede paa Posthuset af en mine paaligeligste Folk. . . ja, hvad mere er, den Person, jeg tilskrev dem, har svaret mig, som om han havde modtaget dem."

„Det var vel ikke den første Gang, Lugarto havde efterabet Deres Haandskrift og bestukket Deres Folk, min Herre!"

„Ja — ja — ved Helvede! Saaledes er det! — Men hvorfor skjuler han sig? — Ha, hvis han havde til Hensigt at forøge det dødelige, giftige Had, jeg nærer imod Dem, saa er det lykkedes ham. . . forstaaer De mig? . . . lykkedes ham angt over hans Ønske! . . . Og den Tanke, at De — De — har læst mit Hjertes hemmeligste, meest ydmygende Tanker! . . . Og De tilstaaer mig det ovenikjøbet! — Betænker De da ikke, at jeg forbander Dem — forbander Dem saameget dybere, jo større den Fordeel er disse Breve giver Dem over mig? — Disse Breve, siger jeg — disse Breve maa jeg have fra Dem — øiebliklig!"

„De glemmer, min Herre, at Deres Trudsler forhøier Brevenes Værd for mig."

„Hør, Mathilde — gjør mig ikke desperat!

Da De nu engang har læst dem, maa De vide, at min Galde kan løbe over! Og den Følelse, der udtaler sig i mine Breve, kan man næsten kalde Mildhed mod det, jeg føler i dette Øieblik. Endnu engang — driv mig ikke til det Yderste!"

„Under den Betingelse, at vi leve isolerede fra hinanden, skal Ingen erfare Noget om disse Breve."

„Jeg siger Dem jo, at De maa leve hos mig — at det er nødvendigere nu end nogensinde før... forstaaer De mig?"

„Jeg vil opbyde Alt, for at undgaae det frygtelige Lod, hvormed De truer mig —"

„De er ikke ved Deres Forstand, siger jeg Dem; thi, trods disse Breve, vil man dog først og fremmest tvinge Dem til at følge mig og vente paa Processens Udfald i mit Huus."

„Vi vil see, om man ikke, da der hersker en saa stærk Sandsynlighed imod Dem, vil tillade mig at vælge et neutralt Tilflugtsted, f. E. et Kloster, til min foreløbige Vaaningsbopæl. Jeg vil ialtfald vide at føie mig i min Skjæbne, min Herre."

„Er det Deres sidste Ord?"

„Det er mit sidste Ord. Imidlertid vil jeg gjøre en Bemærkning endnu i Deres egen, men ogsaa i min Interesse — thi jeg maae tilstaae, jeg føler nu en ubeskrivelig Væmmelse ved at røre op i hele Deres forbigangne Livs Smuds. Læg derfor mine Ord vel paa Hjertet! Deri, at De saa haardnakket staaer paa at ville nærme Dem mig, seer jeg kun en Trudsel — kun et Middel til at afpresse mit Samtykke til et Forslag, Deres Interesse byder Dem. De vil maaskee, at jeg skal renoncere paa den aarlige Indtægt, De har tilstaaet

mig og allerede nedsat. . . Er det Tilfældet, saa vil jeg for at forskaane Dem for den odiose Rolle, De spiller, gjerne —"

Han afbrød mig med vild Heftighed.

„Skulde jeg ogsaa smægte i den yderste Elendighed og De vilde overøse mig med Guld, vilde jeg aldrig opgive Udøvelsen af den Ret, jeg har over Dem; og hvis ikke en bydende Omstændighed hinmig deri, vilde jeg ikke vente til iovermorgen — forstaaer De mig? — Nei, jeg vilde slæbe Dem med mig endnu i dette Øieblik."

„Det er en gal Mands Tale!" — sagde jeg — „Vi kunne aldrig komme sammen mere. De har jo selv sagt det — De hader mig idetmindste ligesaa bittert, som jeg foragter Dem. . . hvad vil De mig altsaa? — Her maa være en afskyelig Hemmelighed under. . . Men, Gud være lovet, jeg staaer ikke alene — nu har jeg Venner — de ville forsvare mig."

Klokken slog tre.

„Tre — allerede tre?" — udbrød han utaalmodigt. Derpaa tilføiede han — „Jeg maa bort! — For sidste Gang: Vægrer De Dem ved at komme til mig iovermorgen?"

„Ja."

„Vogt Dem!"

„Jeg viger kun for Magten."

„De ønsker Opsigt — Skandale?"

„Jeg veed ikke, hvad De har isinde med mig, min Herre. . . og nu" — tilføiede jeg gysende — „anseer jeg Dem istand til Alt."

„Velan! Ja, ja!" — raabte han som en Afsindig — „Jeg vil blive istand til Alt, for at

tvinge Dem til at følge mig; thi derpaa beroer Meer end mit Liv!" . . . Han tilføiede med et bittert Smiil, som om han havde sagt Formeget — „Just fordi min Lykke staaer paa Spil, min indre Lykke — søde Mathilde. . . thi skjønne Dage vente os. Altsaa iovermorgen, Klokken tolv! —"

Har bortfjernede sig i heftig Bevægelse.

Da han var borte, forlod den kunstlede, feberagtige Styrke mig, der havde holdt mig opreist; jeg stirrede længe bevidstløs hen for mig.

Dette frygtelige Optrin havde oprørt mit hele Væsen; jeg behøvede Ro, for atter at kunne samle mine Tanker og behørigen at overveie Herr de Lancry's Trudsler og deres mulige Følger.

De Grunde, han havde til atter at nærme sig mig, kunde jeg ikke gjennemtrænge; men i ethvert Fald maatte de skjule en eller anden dyb Ondskab. Dette foruroligede mig forresten ikke synderligt, da jeg var fast besluttet paa aldrig at vende tilbage til ham.

Spørgsmaalet var kun: om han kunde tvinge mig dertil.

Mine Advocater havde ofte opfordret mig til at forlange Skilsmisse, da de intet Øieblik tvivlede om, at jeg vilde kunne erholde den med Lethed. Kun for at undgaae den dermed nødvendigviis forbundne Skandal, havde jeg altid ivret derimod; dog var det aldrig faldet hverken dem eller mig ind, at Herr de Lancry kunde have den Frækhed at opfordre mig til atter at leve med sig.

Det forekom mig umuligt, at man, efterat have seet de Breve, jeg eiede, vilde tvinge mig til at boe hos Herr de Lancry, selv blot for en kort

Tid. Paa den anden Side havde Loven unægtelig ofte været saa paafaldende uretfærdig mod vort Kjon, at jeg ingenlunde følte mig fuldkommen beroliget.

Jeg skrev altsaa paa Stedet til en udmærket Retslærd, der beskjæftigede sig med Fru de Richeville's Anliggender, og bad ham, snarest muligt at indfinde sig hos mig, da jeg onskede at tale med ham.

Efter modent Overlæg fandt jeg, at jeg næsten kunde prise mig lykkelig over Resultatet af denne frygtelige Scene. Min Uvished med Hentil Herr de Rochegune blev derved hævet.

Herr de Lancry havde viist sig i et saa ubeskrivelig modbydeligt Lys for mig — hans Fordringer vare saa odiese, saa oprorende, at jeg ikke begreb, hvorledes jeg blot et Oieblik havde kunnet sammenligne min Opforsel med hans.

Mellem ham og mig viste der sig fra nu af en saa stor Afstand, at jeg endelig fandt mine Betænkeligheder jammerlige.

Det Skridt, jeg havde at giore og ogsaa besluttede at giore, var ganske simpelt. Jeg maatte andrage om Separation i Person og Eiendom fra Herr de Lancry. Naar dette Andragende vor bevilliget, vilde jeg følge mit Hjertes dyrebare Onske, trække mig tilbage i Ensomhed med Rochegune, og indvie ham hele mit ovrige Liv.

En lovmæssig, fuldstændig Separation var et Slags Skilsmisse, og jeg kunde da betragte mig som fri.

Det vilde unægtelig have været heltemodigere at fortsætte den hoie Selvfornægtelsesrolle, hvortil jeg havde fordomt mig selv; men tilsidst forekom

det mig virkelig fjantet at ville drive mine Skrupler saavidt.

Af mig selv vilde jeg vist aldrig have forlangt en Separation, og mine Betænkeligheder vilde da have varet ved i det Uendelige. Herr de Lancry drev mig til denne yderlige Nødvendighed, og skjøndt jeg i mangen Henseende fandt den piinlig, underkastede jeg mig den dog med Glæde; den skulde jeg jo have at takke for hele mit Livs Fremtidslykke — den glimrende Tilværelse, jeg havde været i Begreb med at opoffre.

Aldrig følte jeg mig fastere, roligere, bestemtere i mit Indre, end efter denne heftige Rystelse, aldrig havde jeg taget min Beslutning saa hurtigt.

Jeg saae Alt i et klart Lys; jeg bævede ikke tilbage for nogen Ahnelse, den være saa sorgelig, den vilde.

Jeg forestillede mig, at jeg blev tvungen til at blive hos Herr de Lancry, til Processen var endt: jeg var vis paa, at Udsigten til den Lykke, der da ventede mig, vilde give mig Mod til at bære denne Prøvelse med Fasthed.

Jeg gik endnu videre. Jeg antog, at min Proces tabtes, og at Herr de Lancry blev Herre over min Skjæbne.

Men da — var ogsaa Uretfærdigheden saa himmelskrigende, Samfundets Dom, concentreret i denne Kjendelse, saa oprørende partisk, at jeg ikke vilde ansee mig for bunden af noget Hensyn til eller nogen Pligt imod et Samfund af den Natur ... jeg vilde da betroe min Fremtid og mit Liv til Herr de Rochegune's Omhed.

Og det uden Samvittighedsnag, uden Be-

kymring, i Guds Paasyn og under hans Paakaldelse, idet jeg vilde appellere fra Menneskenes Dom til hans Hoiesteret — de Undertryktes sidste Tilflugt og sidste Haab.

Skjondt min Beslutning stod urokkelig fast, skrev jeg dog — for at forbinde mig med Herr de Rochegune paa en uigjenkaldelig Maade, og under disse Omstændigheder at blive deelagtig i hans Raad og Bistand — i al Hast folgende Brev —

„Kom tilbage til mig — kom snarestmuligt tilbage, min elskede Ven... Dennegang vil det hedde: Deres for stedse og evigt! — Dem tilhorer mit Liv.

Mathilde."

Jeg ringede efter Blondeau og sagde —

„Gaa oieblikkelig hen til Hotellet Rochegune, overlever Intendanten dette Brev, og hils ham fra mig af, at han i dette Minut maa sende det afsted med en Coureer!"

Neppe var Blondeau borte, forend en af Fru de Richeville's Kammerpiger traadte ind i mit Værelse, hulkende og ude af sig selv.

„For Guds Skyld, naadige Frue!" — raabte hun — „Kom! Froken Emma ligger i sit sidste Aandedræt — Hertuginden er nærved at blive vanvittig!"

Ende paa femte Deel.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PQA
0041879
vol.5.

UTL AT DOWNSVIEW

D	RANGE	BAY	SHLF	POS	ITEM	C
39	10	02	05	01	012	0